

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ Η
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ

Έλλετ Τζ. Γουάγγονερ

Λίγο μετά το Γενικό Συμβούλιο του 1888, η Ελένη Ουάιτ έγραψε,

‘Ο Κύριος, κατά το μεγάλο Του έλεος, έστειλε ένα υπερπολύτιμο μήνυμα προς τον λαό Του μέσω των πρεσβυτέρων Γουάγγονερ και Τζόουνς.’ (Μαρτυρίες προς τους Ποιμένες, σελ. 91).

‘Ο Κύριος σήκωσε τους αδελφούς Τζόουνς και Γουάγγονερ για να διακηρύξουν ένα μήνυμα προς τον κόσμο για να προετοιμαστούν οι άνθρωποι και να μπορέσουν να σταθούν κατά την ημέρα του Κυρίου. Ο κόσμος έχει ανάγκη να λάμψει πρόσθετο φως πάνω στις Γραφές, - μια πρόσθετη διακήρυξη των αρχών της αγνότητας, της ταπεινοφροσύνης, της πίστης και της δικαιοσύνης του Χριστού. Αυτή είναι η δύναμη του Θεού προς σωτηρία σε κάθε έναν που πιστεύει.’ (1888 – Τα αρχεία της Ελένης Γκ. Ουάιτ για το 1888, σελ. 1814,5)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος του Εκδότη.....	5
Πως θα πρέπει να συλλογιζόμαστε τον Χριστό;.....	7
Είναι ο Χριστός Θεός;.....	7
Ο Χριστός ως Δημιουργός.....	9
Είναι ο Χριστός ένα κτίσμα;.....	10
Θεός φανερώθηκε με σάρκα.....	12
Σημαντικά Πρακτικά Μαθήματα.....	14
Χριστός, ο Νομοθέτης.....	16
Η δικαιοσύνη του Θεού.....	18
Ο Κύριος η Δικαιοσύνη μας.....	22
Αποδοχή από τον Θεό.....	26
Η Νίκη της Πίστης.....	28
Δούλοι και Ελεύθεροι.....	31
Πρακτικά Παραδείγματα της Απελευθέρωσης από την Αμαρτία.....	32

Πρόλογος του Εκδότη

Στο πρώτο εδάφιο του τρίτου κεφαλαίου της προς Εβραίους επιστολής, έχουμε μια προτροπή που εμπεικλείει όλες τις εντολές που έχουν δοθεί προς ένα Χριστιανό. Είναι η εξής: *‘Γι’ αυτό, άγιοι αδελφοί, μέτοχοι ουράνιας πρόσκλησης, κατανοήστε τον απόστολο και αρχιερέα τής ομολογίας μας, τον Ιησού Χριστό’*. Όταν το κάνουμε αυτό, όπως η Αγία Γραφή επιτάσσει, να κατανοούμε τον Χριστό διαρκώς και με σοφία, όπως ακριβώς είναι, θα μεταμορφωθούμε σε έναν τέλειο Χριστιανό, διότι *‘βλέποντας ... μεταμορφωνόμαστε στην ίδια εικόνα’*. (Β΄ Κορ. 3:18).

Οι εργάτες του ευαγγελίου έχουν μια θεόσταλη εντολή, να διατηρούν το θέμα αυτό, τον Χριστό, συνεχώς ενώπιον των ανθρώπων και να οδηγούν την προσοχή τους προς Αυτόν και μόνο. Ο Παύλος είπε στους Κορινθίους, *‘Επειδή, αποφάσισα να μη ξέρω ανάμεσά σας τίποτε άλλο, παρά μονάχα τον Ιησού Χριστό, κι αυτόν σταυρωμένον’*. (Α΄ Κορ. 2:2). Δεν υπάρχει λόγος να υποθέσουμε ότι αυτό το κήρυγμά του προς τους Κορινθίους ήταν διαφορετικό από τα κηρύγματά του αλλού. Πράγματι, μας λέει ότι όταν ο Θεός αποκάλυψε τον Υιό Του σε αυτόν, τούτο έγινε ώστε να μπορέσει να τον κηρύξει ανάμεσα στους εθνικούς (Γαλ. 1:15,16), και η χαρά του ήταν ότι δόθηκε σε αυτόν χάρη να ευαγγελίσει *‘ανάμεσα στα έθνη τον ανεξιχνίαστο πλούτο τού Χριστού’*. (Εφεσ. 3:8).

Όμως το γεγονός ότι οι απόστολοι έθεσαν τον Χριστό στο κέντρο όλων των κηρυγμάτων τους, δεν αποτελεί για μας τον μοναδικό λόγο ώστε να τον μεγαλύνουμε. Το όνομά Του είναι το μόνο όνομα δοσμένο κάτω από τον ουρανό στους ανθρώπους, διαμέσου του οποίου να μπορούμε να σωθούμε. (Πραξ. 4:12) Ο ίδιος ο Χριστός δήλωσε ότι κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να έρθει στον Πατέρα, παρά διαμέσου Αυτού. (Ιωάν. 14:6) Προς τον Νικόδημο είπε: *‘Και όπως ο Μωυσής ύψωσε το φίδι μέσα στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός τού ανθρώπου· για να μη χαθεί καθένας ο οποίος πιστεύει σ’ αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή’*. (Ιωάν. 3:14,15) Αυτή η ύψωση του Ιησού, αν και αναφέρεται πρωτίστως στην σταύρωσή Του, συμπεριλαμβάνει περισσότερα πράγματα από αυτό το ιστορικό γεγονός και μόνο· σημαίνει ότι ο Χριστός πρέπει να ‘υψωθεί’ από όλους που πιστεύουν σε Αυτόν, ως ο εσταυρωμένος Λυτρωτής, του οποίου η χάρη και η δόξα είναι επαρκής ώστε να καλύψει τη μεγαλύτερη ανάγκη ολόκληρου του κόσμου· σημαίνει ότι πρέπει να ‘υψωθεί’ μέσα σε όλη Του την ωραιότητα και εξουσία ως ‘Θεός μεθ’ υμών’, ώστε η θεϊκή Του έλξη να προσελκύσει όλους μας σε Αυτόν.

Τόσο η προτροπή να συλλογιστούμε τον Ιησού όσο και ο λόγος για τον οποία δίνεται αυτή, παρουσιάζονται στο Εβρ. 12:1-3: *‘Κι εμείς, λοιπόν, καθώς είμαστε περικυκλωμένοι από ένα τόσο μεγάλο σύννεφο μαρτύρων, ας απορρίψουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, και ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας· αποβλέποντας στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή τής πίστης, ο οποίος, εξαιτίας τής χαράς που ήταν μπροστά του, υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας τη ντροπή, και κάθισε στα δεξιά τού θρόνου τού Θεού. Γι’ αυτό, συλλογιστείτε αυτόν που υπέμεινε μια τέτοια αντιλογία στον εαυτό του από τους αμαρτωλούς, για να μη αποκάμετε, αποθαρρύνοντας τις ψυχές σας’*. Μόνο συλλογιζόμενοι διαρκώς και με προσευχή τον Ιησού, όπως Αυτός αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή, θα μπορέσουμε να μην αποκάμουμε πράττοντας το καλό και να μην λιποψυχήσουμε καθ’ οδόν.

Και πάλι, πρέπει να συλλογιστούμε τον Ιησού επειδή μέσα Του *‘είναι κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί τής σοφίας και τής γνώσης’* (Κολ. 2:3) Όποιος στερείται σοφίας οδηγείται να ζητήσει από τον Θεό, ο οποίος δίνει σε όλους τους ανθρώπους πλούσια και χωρίς να ονειδίζει και η υπόσχεση είναι ότι θα του δοθεί, όμως η επιθυμητή σοφία μπορεί να αποκτηθεί μόνο διαμέσου του Χριστού. Η σοφία που δεν προέρχεται από τον Χριστό και η οποία δεν έχει σαν αποτέλεσμα να οδηγούμαστε σε Αυτόν, είναι μωρία, διότι ο Θεός, ως η πηγή όλων των πραγμάτων, είναι ο Δημιουργός και της σοφίας· η άγνοια δε του Θεού είναι η χειρότερης μορφής μωρία (δες Ρωμ. 1:21,22) και όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης είναι κρυμμένοι στον Χριστό, ώστε αυτός που έχει τη σοφία μόνο αυτού του κόσμου, δεν γνωρίζει στην πραγματικότητα τίποτα. Και επειδή όλη η δύναμη στον ουρανό και στη γη έχει δοθεί στον Χριστό, ο απόστολος Παύλος δηλώνει ότι ο Χριστός είναι η *‘δύναμη του Θεού και η σοφία του Θεού’* (Α΄ Κορ. 1:24).

Υπάρχει ένα χωρίο, ωστόσο, το οποίο συνοψίζει όλα όσα είναι ο Χριστός για τον άνθρωπο και δίνει τον πιο ολοκληρωμένο λόγο για να τον συλλογιστούμε. Είναι το εξής: *‘Αλλά, εσείς είστε απ’ αυτόν εν Χριστώ Ιησού, που έγινε σε μας σοφία από τον Θεό, και δικαιοσύνη και αγιασμός και απολύτρωση’* (Α΄ Κορ. 1:30) Εμείς έχουμε άγνοια, είμαστε πονηροί, χαμένοι. Ο Χριστός είναι για εμάς σοφία, δικαιοσύνη, απολύτρωση. Τι μέγεθος μετάπτωσης είναι αυτό! Από την άγνοια και την αμαρτία, στη δικαιοσύνη και την απολύτρωση. Η υψηλότερη φιλοδοξία και ανάγκη του ανθρώπου δεν μπορεί να φτάσει έξω από τα όρια αυτού που είναι ο Χριστός για εμάς και ειδικότερα αυτού που μόνο Αυτός είναι για εμάς. Επαρκής λόγος για τον οποίο όλα τα μάτια πρέπει να είναι στραμμένα σταθερά προς Αυτόν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ

Πως θα πρέπει να συλλογιζόμαστε τον Χριστό;

Πως όμως θα συλλογιζόμαστε τον Χριστό; Όπως ακριβώς έχει αποκαλύψει τον εαυτό Του στον κόσμο, σύμφωνα με τη μαρτυρία που ο ίδιος έχει δώσει για τον Εαυτό Του. Σε αυτήν την θαυμάσια ομιλία που καταγράφηκε στο πέμπτο κεφάλαιο του Ιωάννη, ο Ιησούς είπε, *‘Επειδή, όπως ο Πατέρας ανασταίνει τούς νεκρούς και τους ζωοποιεί, έτσι και ο Υιός όποιους θέλει ζωοποιεί. Δεδομένου ότι, ούτε ο Πατέρας κρίνει κανέναν, αλλά στον Υιό έδωσε όλη την κρίση· για να τιμούν όλοι τον Υιό, όπως τιμούν τον Πατέρα. Εκείνος που δεν τιμάει τον Υιό, δεν τιμάει τον Πατέρα που τον απέστειλε.’* (εδάφια 21-23).

Στον Χριστό έχει παραδοθεί το υψηλότερο προνόμιο· αυτό της κρίσης. Πρέπει να απολάβει της ίδιας τιμής που οφείλεται στον Θεό για τον λόγο ότι είναι Θεός. Ο αγαπημένος μαθητής φέρει την εξής μαρτυρία, *‘Στην αρχή ήταν ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν προς τον Θεό, και Θεός ήταν ο Λόγος.’* (Ιωαν. 1:1) Το ότι αυτός ο θεϊκός Λόγος δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό φαίνεται από το εδάφιο 14: *‘Και ο Λόγος έγινε σάρκα, και κατοίκησε ανάμεσά μας, (και είδαμε τη δόξα του, δόξαν ως μονογενή από τον Πατέρα), γεμάτος χάρη και αλήθεια’.*

Ο Λόγος ήταν *‘στην αρχή’*. Ο νους του ανθρώπου δεν μπορεί να συλλάβει τους αιώνες που έχουν διανυθεί σε αυτή τη φράση. Δεν έχει δοθεί στους ανθρώπους να γνωρίζουν το πότε ή το πως γεννήθηκε ο Υιός· γνωρίζουμε όμως ότι ήταν ο θεϊκός Λόγος, όχι μόνο πριν έρθει σε αυτή τη γη για να πεθάνει, αλλά πριν ακόμη δημιουργηθεί ο κόσμος. Λίγο πριν τη σταύρωσή Του προσευχήθηκε, *‘Και, τώρα, εσύ Πατέρα, δόξασέ με κοντά σου, με τη δόξα που είχα κοντά σε σένα, πριν γίνει ο κόσμος.’* (Ιωάν. 17:5) Και πάνω από επτακόσια χρόνια πριν την πρώτη Του παρουσία, η έλευσή Του είχε προλεχθεί από τον θεόπνευστο Λόγο: *‘Κι εσύ, Βηθλεέμ Εφραθά, η μικρή, ώστε να είσαι ανάμεσα στις χιλιάδες τού Ιούδα, από σένα θα εξέλθει σε μένα ένας άνδρας για να είναι ηγούμενος στον Ισραήλ· που οι έξοδοί του είναι εξαρχής, από ημέρες αιώνα.’* (Μιχ. 5:2) Γνωρίζουμε ότι ο Χριστός *‘από τον Θεό εξήλθε και έρχεται’* (Ιωαν. 8:42), αυτό όμως ήταν τόσο πίσω στους αιώνες των αιώνων, που είναι πολύ πέρα από τη δυνατότητα του νου του ανθρώπου να το συλλάβει.

Είναι ο Χριστός Θεός;

Σε πολλά μέρη της Αγίας Γραφής, ο Χριστός αποκαλείται Θεός. Ο Ψαλμωδός λέει, *‘Ο Θεός των θεών, ο Κύριος μίλησε, και κάλεσε τη γη, από την ανατολή του ήλιου, μέχρι τη δύση του. Από τη Σιών, που είναι η εντέλεια της ωραιότητας, έλαμψε ο Θεός. Ο Θεός μας θάρθει, και δεν θα σιωπήσει· φωτιά που κατατρώει θα είναι μπροστά απ’ αυτόν, και γύρω του δυνατή ανεμοζάλη. Θα προσκαλέσει τούς ουρανοί από πάνω, και τη γη, για να κρίνει τον λαό του. «Συγκεντρώστε μου τους οσίους μου, που έκαναν μαζί μου συνθήκη επάνω σε θυσία». Και οι ουρανοί θα αναγγέλλουν τη δικαιοσύνη του· επειδή, ο Θεός, αυτός είναι ο Κριτής.’* (Ψαλμ. 50:1-6).

Το ότι το χωρίο αυτό αναφέρεται στον Χριστό, προκύπτει 1) επειδή ως γνωστόν όλη η κρίση έχει παραδοθεί στον Υιό και 2) από το γεγονός ότι κατά την δεύτερα έλευση Του, ο Χριστός στέλνει τους αγγέλους Του για να συγκεντρώσει τους εκλεκτούς Του από τους τέσσερις ανέμους (Ματθ. 24:31). *‘Ο Θεός μας θάρθει, και δεν θα σιωπήσει ...’* Όχι, δεν θα σιωπήσει. Διότι όταν ο ίδιος ο Κύριος θα κατέβει από τον ουρανό, αυτό θα γίνει *‘με πρόσταγμα, με φωνή αρχαγγέλου, και με σάλπιγγα Θεού’* (Α΄ Θεσ. 4:16). Αυτή η φωνή θα είναι η φωνή του Υιού του Θεού, που θα ακουστεί από όλους που είναι στους τάφους τους και η οποία θα τους κάνει να βγουν έξω (Ιωαν. 5:28,29). Θα αρπαχτούν μαζί με τους ζώντες δικαίους για να συναντήσουν τον Ιησού στον αέρα ώστε να είναι πάντα μαζί Του και αυτό θα αποτελέσει την *‘επισύναξή μας σε Αυτόν’* (Β΄ Θεσ. 2:1). Σύγκρινε Ψαλμ. 50:5, Ματθ. 24:31 και Α΄ Θεσ. 4:16.

‘... φωτιά που κατατρώει θα είναι μπροστά απ’ αυτόν, και γύρω του δυνατή ανεμοζάλη’, διότι όταν ο Κύριος Ιησούς αποκαλυφθεί από τον ουρανό μαζί με τους ισχυρούς Του αγγέλους, θα είναι *‘μέσα σε φλόγα φωτιάς, κάνοντας εκδίκηση σ’ αυτούς που δεν γνωρίζουν τον Θεό, και σ’ αυτούς που δεν υπακούν στο ευαγγέλιο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού’* (Β΄ Θεσ. 1:8). Διαπιστώνουμε λοιπόν ότι ο Ψαλμ.50:1-6 είναι μια ζωντανή περιγραφή της δεύτερας έλευσης του Χριστού για τη σωτηρία των ανθρώπων Του. Όταν έρθει, θα έρθει ως *‘ο ισχυρός Θεός’*. Σύγκρινε με Αββακούμ 3.

Αυτός είναι ένας από τους νόμιμους τίτλους Του. Πολύ πριν την πρώτη έλευση του Χριστού, ο προφήτης Ησαΐας μίλησε αυτά τα λόγια παρηγορίας προς τον Ισραήλ, *‘Επειδή, παιδί γεννήθηκε σε μας, γιος δόθηκε σε*

μας· και η εξουσία θα είναι επάνω στον ώμο του· και το όνομά του θα αποκληθεί: Θαυμαστός, Σύμβουλος, Ισχυρός Θεός, Πατέρας του Μέλλοντα Αιώνα, Αρχοντας Ειρήνης.’ (Ησαΐας 9:6).

Αυτά δεν είναι απλώς τα λόγια του Ησαΐα. Είναι τα λόγια του Πνεύματος του Θεού. Ο Θεός απευθυνόμενος προς τον Υιό, του απέδωσε τον ίδιο τίτλο. Στους Ψαλμ. 45:6 διαβάζουμε τα λόγια αυτά, ‘Ο θρόνος σου, Θεέ, παραμένει στον αιώνα του αιώνα· σκήπτρο ευθύτητας είναι το σκήπτρο της βασιλείας σου.’ Ο περιστασιακός αναγνώστης μπορεί αυτό να το εκλάβει ως μια δοξολογία του Ψαλμωδού προς τον Θεό, όταν όμως ανοίξουμε την Καινή Διαθήκη, διαπιστώνουμε ότι είναι κάτι πολύ περισσότερο. Βλέπουμε ότι ομιλητής είναι ο Θεός Πατέρας και απευθύνεται προς τον Υιό Του, αποκαλώντας Τον Θεό. Δες Εβρ. 1:1-8.

Το όνομα αυτό δεν δόθηκε στον Χριστό σαν αποτέλεσμα ενός μεγάλου επιτεύγματος, αλλά αποτελεί κληρονομικό Του δικαίωμα. Μιλώντας για την ισχύ και τη μεγαλειότητα του Χριστού, ο συγγραφέας της προς Εβραίους λέει ότι έγινε τόσο πολύ ανώτερος από τους αγγέλους, διότι ‘εξοχότερο απ’ αυτούς κληρονόμησε όνομα’ (Εβρ. 1:4). Ένας υιός λαμβάνει πάντοτε αυτοδικαίως το όνομα του πατέρα του· έτσι και ο Χριστός, ως ο ‘μονογενής Υιός του Θεού’, δικαίως έχει λάβει το ίδιο όνομα. Ένας υιός είναι, ως ένα βαθμό, ένα αντίγραφο του πατέρα του· διαθέτει, ως ένα βαθμό, τις ιδιότητες και τα ατομικά χαρακτηριστικά του πατέρα του· όχι όμως τέλεια διότι δεν υπάρχει καμία τέλεια αναπαραγωγή μέσα στο ανθρώπινο είδος. Στον Θεό όμως ή σε κάποια από τα έργα Του, δεν υπάρχει οποιαδήποτε ατέλεια, και έτσι ο Χριστός είναι ‘ο χαρακτήρας της υπόστασης’ του Πατέρα (Εβρ. 1:3). Ως ο Υιός του αυθύπαρκτου Θεού, έχει από τη φύση Του όλες τις ιδιότητες της θεότητας.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν πολλοί υιοί του Θεού· ο Χριστός όμως είναι ο ‘μονογενής Υιός του Θεού’, και ως εκ τούτου είναι ο Υιός του Θεού υπό μια έννοια κατά την οποία κανένα άλλο ον δεν είναι ούτε μπορεί να υπάρξει ποτέ. Οι άγγελοι είναι υιοί του Θεού, όπως ήταν και ο Αδάμ (Ιώβ 38:7, Λουκ. 3:38), ως κτίσματα· οι Χριστιανοί είναι υιοί του Θεού δια της υιοθεσίας (Ρωμ. 8:14,15), αλλά ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού μέσω γεννήσεως. Ο συγγραφέας της προς Εβραίους δείχνει περαιτέρω ότι η θέση του Υιού του Θεού δεν είναι μια θέση στην οποία ο Χριστός έχει υψωθεί, αλλά είναι μια θέση την οποία κατέχει δικαιοματικά. Λέει ότι ο Μωυσής ήταν πιστός σε ολόκληρο τον οίκο του Θεού, ως υπηρέτης, ‘ο Χριστός, όμως, ως υιός επάνω στον δικό του οίκο’ (Εβρ. 3:6). Δηλώνει επίσης ότι ο Χριστός είναι ο κατασκευαστής αυτού του οίκου (εδ. 3). Αυτός που κατασκευάζει τον ναό του Κυρίου, είναι και Αυτός που πέρνει τη δόξα (Ζαχ. 6:12,13).

Ο ίδιος ο Χριστός δίδαξε με τον πιο emphaticό τρόπο ότι είναι Θεός. Όταν ο νεαρός άνδρας ήρθε και τον ρώτησε, ‘Δάσκαλε αγαθέ, τι να κάνω για να κληρονομήσω αιώνια ζωή;’ ο Ιησούς προτού απαντήσει στην ευθεία αυτή ερώτηση, είπε, ‘Γιατί με λες αγαθό; Κανένας δεν είναι αγαθός, παρά μονάχα ένας, ο Θεός.’ (Μαρκ. 10:17,18) Τι εννοούσε ο Ιησούς με αυτά τα λόγια; Μήπως ήθελε να αποποιηθεί του επιθέτου που χρησιμοποιήθηκε για τον εαυτό Του; Μήπως ήθελε να υποδηλώσει ότι δεν ήταν τελείως αγαθός; Ήταν μήπως μια σεμνή απαξίωση του εαυτού Του; Σε καμία περίπτωση, αφού ο Χριστός ήταν απολύτως αγαθός. Προς τους Εβραίους, οι οποίοι συνεχώς τον παρακολουθούσαν προσπαθώντας να του βρουν κάτι ώστε να τον κατηγορήσουν, δήλωσε με τόλμη, ‘Ποιος από σας με ελέγχει για αμαρτία;’ (Ιωαν. 8:46). Μέσα σε ολόκληρο το εβραϊκό έθνος, δεν βρέθηκε ένας άνθρωπος που να τον είδε να κάνει κάτι ή να τον ακούσει να πει μια λέξη που θα έμοιαζε να είναι κακή και έτσι αυτοί που ήταν αποφασισμένοι να τον καταδικάσουν μπόρεσαν να το κάνουν μόνο χρησιμοποιώντας ψευδομάρτυρες. Ο Πέτρος λέει ότι, ‘δεν έκανε αμαρτία ούτε βρέθηκε δόλος στο στόμα του’ (Α΄ Πέτρου 2:22). Ο Παύλος λέει ότι ‘δεν γνώρισε αμαρτία’ (Β΄ Κορ. 5:21). Ο Ψαλμωδός λέει, ‘ο Κύριος είναι δίκαιος, το φρούριό μου· και δεν υπάρχει σ’ αυτόν αδικία’ (Ψαλμ. 92:15). Και ο Ιωάννης λέει, ‘Και γνωρίζετε ότι εκείνος φανερώθηκε για να σηκώσει τις αμαρτίες μας· και σ’ αυτόν αμαρτία δεν υπάρχει.’ (Α΄ Ιωάννου 3:5).

Ο Χριστός δεν μπορεί να αρνηθεί τον εαυτό Του, επομένως δεν μπορούσε να πει ότι δεν ήταν αγαθός. Ήταν και είναι απολύτως αγαθός, η τελειότερη αγαθοσύνη. Και επειδή δεν υπάρχει κανείς άλλος αγαθός παρά ο Θεός, και ο Χριστός είναι αγαθός, έπεται ότι ο Χριστός είναι Θεός και ότι αυτό ήθελε να διδάξει στον νεαρό άνδρα.

Αυτό ήταν που δίδαξε και στους μαθητές. Όταν ο Φίλιππος είπε στον Ιησού, ‘Δείξε σε μας τον Πατέρα και μας αρκεί’, ο Ιησούς του είπε, ‘Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, και δεν με γνώρισες, Φίλιππε; Όποιος είδε εμένα, είδε τον Πατέρα· και πώς εσύ λες: Δείξε σε μας τον Πατέρα;’ (Ιωαν. 14:8,9). Η δήλωση αυτή είναι το ίδιο emphaticό όπως και όταν είπε, ‘Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα.’ (Ιωαν. 10:30). Τόσο αληθινά ήταν ο Χριστός Θεός, ακόμα και όταν ήταν ανάμεσα σε ανθρώπους, ώστε όταν ρωτήθηκε να τους παρουσιάσει τον Πατέρα μπορούσε να πει, ‘Κοιτάξτε εμένα’. Και αυτό φέρνει στη μνήμη μας τη δήλωση ότι όταν ο Πατέρας εισαγάγει τον πρωτότοκο μέσα στην οικουμένη, λέει, ‘Και ως προσκυνήσουν σ’ αυτόν όλοι οι άγγελοι του Θεού’ (Εβρ. 1:6). Ο Χριστός δεν είχε το δικαίωμα να απολαμβάνει σεβασμό μόνο όταν μοιραζόταν τη δόξα του Πατέρα

πριν δημιουργηθεί η οικουμένη, αλλά και όταν ήρθε ως βρέφος στη Βηθλεέμ, ακόμα και τότε οι άγγελοι του Θεού είχαν την εντολή να τον λατρεύουν.

Οι Εβραίοι δεν παρανόησαν τη διδασκαλία του Χριστού όταν μιλούσε για τον εαυτό Του. Όταν δήλωσε ότι ήταν ένας με τον Πατέρα, οι Εβραίοι σήκωσαν πέτρες να τον λιθοβολήσουν και όταν τους ρώτησε για ποιο από τα καλά Του έργα ζητούν να τον λιθοβολήσουν, αυτοί απάντησαν, *‘Για καλό έργο δεν σε λιθοβολούμε, αλλά για βλασφημία, και επειδή εσύ, ενώ είσαι άνθρωπος, κάνεις τον εαυτό σου Θεό.’* (Ιωαν. 10:33). Αν ο Χριστός ήταν αυτό που εκείνοι θεωρούσαν ότι είναι, δηλαδή ένας απλός άνθρωπος, τα λόγια Του πράγματι θα αποτελούσαν βλασφημία, Αυτός όμως ήταν Θεός.

Ο αντικειμενικός σκοπός του Χριστού ερχόμενος στη γη ήταν να αποκαλύψει τον Θεό στους ανθρώπους, ώστε να μπορέσουν να έρθουν σ’ Αυτόν. Γι αυτό ο απόστολος Παύλος λέει ότι *‘ο Θεός ήταν μέσα στο Χριστό, συμφιλιώνοντας τον κόσμο με τον εαυτό του’* (Β΄ Κορ. 5:19) και στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο διαβάζουμε ότι ο Λόγος, που ήταν Θεός, *‘έγινε σάρκα’* (Ιωαν. 1:1,14). Στο ίδιο πλαίσιο αναφέρεται ότι, *‘κανένας δεν είδε ποτέ τον Θεό· ο Μονογενής Υιός, που είναι στην αγκαλιά τού Πατέρα, εκείνος τον φανέρωσε.’* (Ιωαν. 1:18).

Σημειώστε την έκφραση, *‘ο Μονογενής Υιός, που είναι στην αγκαλιά τού Πατέρα’*. Έχει την κατοικία Του εκεί και βρίσκεται εκεί ως μέρος της θεότητας, με την ίδια βεβαιότητα όσο ήταν στον ουρανό, όσο και όταν ήταν στη γη. Η χρήση παρόντος χρόνου, υποδηλώνει συνεχή παρουσία. Παρουσιάζει την ίδια ιδέα που εμπεριέχεται στη φράση του Ιησού προς τους Εβραίους (Ιωαν. 8:58), *‘Πριν γίνει ο Αβραάμ, εγώ είμαι.’* Αυτό δείχνει και πάλι ότι ταυτίζεται με Αυτόν που εμφανίστηκε στον Μωυσή μέσα στην καίσιμη βάτο, ο οποίος είχε δηλώσει ότι το όνομά Του είναι *‘Εγώ είμαι ο Ων’*.

Και τέλος, έχουμε τα θεόπνευστα λόγια του αποστόλου Παύλου σχετικά με τον Ιησού Χριστό, ότι *‘ο Πατέρας ευδόκησε μέσα σ’ αυτόν να κατοικήσει ολόκληρο το πλήρωμα’* (Κολ. 1:19). Το ποιο είναι αυτό το πλήρωμα το οποίο κατοικεί μέσα στον Χριστό, το μαθαίνουμε στο επόμενο κεφάλαιο όπου μας γίνεται γνωστό ότι *‘μέσα σ’ αυτόν κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της θεότητας σωματικά’* (Κολ. 2:9). Αυτή είναι η πιο απόλυτη και αδιαμφισβήτητη μαρτυρία για το γεγονός ότι ο Χριστός έχει από τη φύση Του όλες τις ιδιότητες της θεότητας. Το γεγονός της θεότητας του Χριστού θα εμφανιστεί πολύ καθαρά καθώς θα προχωρήσουμε για να εξετάσουμε τον Χριστό ως Δημιουργό.

Ο Χριστός ως Δημιουργός

Αμέσως μετά το συχνά αναφερόμενο χωρίο που λέει ότι ο Χριστός, ο Λόγος του Θεού, είναι Θεός, διαβάζουμε *‘Όλα έγιναν διαμέσου αυτού· και χωρίς αυτόν δεν έγινε ούτε ένα το οποίο έχει γίνει.’* (Ιωαν. 1:3). Ένας σχολιασμός δεν μπορεί να καταστήσει τη δήλωση αυτή περισσότερο ξεκάθαρη απ’ όσο είναι, γι αυτό προχωρούμε στο χωρίο στην Εβρ. 1:1-4, *‘Ο Θεός ... σ’ αυτές τις έσχατες ημέρες μίλησε σε μας διαμέσου τού Υιού, τον οποίο έθεσε κληρονόμο των πάντων, διαμέσου τού οποίου έκανε και τους αιώνες· αυτός, που είναι το απαύγασμα της δόξας και ο χαρακτήρας τής υπόστασής του, και βαστάζει τα πάντα με τον λόγο τής δύναμής του, αφού διαμέσου τού εαυτού του έκανε καθαρισμό των αμαρτιών μας, κάθησε στα δεξιά τής μεγαλοσύνης στα υψηλά· τόσο πολύ ανώτερος έγινε από τους αγγέλους, όσο εξοχότερο απ’ αυτούς κληρονόμησε όνομα.’*

Ακόμα πιο εμφατικά από τα ανωτέρω είναι τα λόγια του αποστόλου Παύλου στην προς Κολοσσαείς επιστολή. Μιλώντας για τον Χριστό, διαμέσου του οποίου έχουμε τη λύτρωση, τον περιγράφει ως Εκείνον *‘ο οποίος είναι εικόνα τού άορατου Θεού, πρωτότοκος κάθε κτίσης· επειδή, διαμέσου αυτού κτίστηκαν τα πάντα, αυτά που είναι μέσα στους ουραμούς κι αυτά που είναι επάνω στη γη, τα ορατά και τα άορατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχές είτε εξουσίες, τα πάντα κτίστηκαν διαμέσου αυτού και γι’ αυτόν· κι αυτός είναι πριν από όλα, και όλα συντηρούνται διαμέσου αυτού.’* (Κολ. 1:15-17).

Αυτό το θαυμάσιο χωρίο θα πρέπει να μελετάται προσεκτικά και να εξετάζεται συχνά. Δεν αφήνει τίποτα μέσα στο σύμπαν το οποίο ο Χριστός να μην το έχει δημιουργήσει. Έκτισε όλα όσα βρίσκονται στον ουρανό και όλα όσα είναι στη γη· έκτισε όλα τα ορατά και όλα τα άορατα· τους θρόνους, τις κυριότητες, τις αρχές και τις εξουσίες στον ουρανό, όλων η ύπαρξη εξαρτάται από Αυτόν. Και όπως είναι πριν από όλα και Δημιουργός όλων, έτσι και διαμέσου Αυτού όλα τα πράγματα υφίστανται και συγκρατούνται. Αυτό είναι ισοδύναμο με το εδάφιο στην Εβρ. 1:3 που λέει ότι βαστάζει τα πάντα με τον λόγο της δύναμής Του. Διαμέσου του Λόγου έγιναν οι ουρανοί και ο ίδιος Λόγος τους βαστάζει στις θέσεις τους και τους διαφυλάσσει από την καταστροφή.

Δεν μπορούμε να παραλείψουμε εν προκειμένω το Ησ. 40:25,26, *‘Με ποιον, λοιπόν, θα με εξομοιώσετε, και θα εξισωθώ; λέει ο Άγιος. Σηκώστε ψηλά τα μάτια σας, και δείτε, ποιος τα δημιούργησε αυτά; Αυτός που βγάζει το στράτευμά τους κατά αριθμό· αυτός που καλεί όλα αυτά με το όνομά τους στη μεγαλιότητα της δύναμής του, επειδή, είναι ισχυρός σε εξουσία· δεν του λείπει τίποτε.’* ή όπως ποιο έντονα το εβραϊκό κείμενο το αποδίδει *‘από Εκείνον που είναι μέγας σε δύναμη και ισχυρός στην εξουσία, κανείς δεν ξεφεύγει.’* Το ότι Χριστός είναι αυτός ο Άγιος που καλεί το στράτευμα του ουρανού και τα βαστάζει στις θέσεις τους είναι προφανές καθώς προκύπτει από άλλα σημεία του ίδιου κεφαλαίου. Είναι Εκείνος για τον οποίον είχε ειπωθεί, *‘Ετοιμάστε τον δρόμο τού Κυρίου· κάντε ίσια τα μονοπάτια τού Θεού μας στην έρημο’*. Είναι Εκείνος που έρχεται με δυνατό βραχίονα και ο μισθός είναι μαζί Του· Είναι Εκείνος που σαν βοσκός, βόσκει το ποίμνιό Του, βαστάζοντας τα πρόβατα στην αγκαλιά Του.

Μια ακόμα φράση σχετικά με τον Χριστό ως Δημιουργό και αυτή θα είναι αρκετή. Είναι η μαρτυρία του ίδιου του Πατέρα. Στο πρώτο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής, διαβάζουμε ότι ο Θεός μίλησε σε μας διαμέσου του Υιού Του και είπε γι Αυτόν, *‘ας προσκυνήσουν σ’ αυτόν όλοι οι άγγελοι του Θεού’*, ενώ για τους αγγέλους είχε πεί, *‘αυτός που κάνει τούς αγγέλους του πνεύματα, τους λειτουργούς του φλόγα φωτιάς’*, αλλά για το Υιό Του λέγει, *‘Ο θρόνος σου, ω Θεέ, είναι στον αιώνα τού αιώνα· σκήπτρο ευθύτητας είναι το σκήπτρο τής βασιλείας σου.’* Και ο Θεός λέει περαιτέρω, *‘Εσύ, Κύριε, καταρχάς, θεμελίωσες τη γη, και οι ουρανοί είναι έργα των χειρών σου.’* (Εβρ. 1:8-10). Εδώ βλέπουμε ότι ο Πατέρας απευθύνεται προς τον Υιό Του και του λέει ότι εσύ θεμελίωσες τη γη και ότι οι ουρανοί είναι έργο των χειρών Σου. Όταν ο ίδιος ο Πατέρας δίνει τέτοια τιμή στον Υιό, τι είναι ο άνθρωπος για να την παρακρατεί; Με αυτό, μπορούμε να αφήσουμε την ευθεία μαρτυρία σχετικά με την θεότητα του Χριστού και το γεγονός ότι είναι ο Δημιουργός όλων των πραγμάτων.

Εδώ είναι απαραίτητο να κάνουμε ένα σχόλιο που θα πρέπει να προσέξουμε. Δεν πρέπει να φανταστεί κανείς ότι εκθειάζουμε τον Χριστό είς βάρος του Πατέρα ή ότι αγνοούμε τον Πατέρα. Αυτό δεν θα μπορούσε να συμβαίνει διότι τα ενδιαφέροντά τους είναι κοινά. Τιμώντας τον Υιό, τιμάται ο Πατέρας. Έχουμε επίγνωση των λόγων του Παύλου ότι, *‘σε μας υπάρχει ένας Θεός, ο Πατέρας, από τον οποίο προέρχονται τα πάντα, κι εμείς σ’ αυτόν· και ένας Κύριος, ο Ιησούς Χριστός, διαμέσου τού οποίου έγιναν τα πάντα, κι εμείς διαμέσου αυτού.’* (Α΄ Κορ. 8:6)· και όπως έχουμε ήδη παραθέσει, διαμέσου του Υιού ο Θεός έκανε τα πάντα. Όλα τα πράγματα προέρχονται τελικώς από τον Θεό, τον Πατέρα, ακόμα και ο ίδιος ο Χριστός προήλθε και εξήλθε από τον Πατέρα, αλλά ο Πατέρας ευδόκησε ώστε μέσα σ’ Αυτόν να κατοικήσει ολόκληρο το πλήρωμα και να είναι Αυτός ο άμεσος και στενότερος συντελεστής σε κάθε πράξη δημιουργίας. Σκοπός μας σε αυτήν την έρευνα είναι να αναδείξουμε τη θέση ισότητας που νομίμως κατέχει ο Χριστός σε σχέση με τον Πατέρα ώστε η λυτρωτική Του δύναμη να εκτιμηθεί καλύτερα.

Είναι ο Χριστός ένα κτίσμα;

Πριν περάσουμε σε ορισμένα πρακτικά μαθήματα που πρέπει να πάρουμε μέσα από αυτές τις αλήθειες, θα πρέπει να εξετάσουμε για λίγο μια άποψη την οποία πολλοί υποστηρίζουν ειλικρινώς, οι οποίοι για κανέναν λόγο δεν θα ήθελαν με αυτή να υποβιβάσουν τον Χριστό, αλλά που μέσω αυτής της άποψης στην πραγματικότητα αρνούνται τη θεότητά Του. Είναι η θεωρία ότι ο Χριστός είναι ένα κτισμένο ον, το οποίο, με το αγαθό θέλημα του Θεού, ανέβηκε στη σημερινή υψηλή θέση του. Κανείς ο οποίος υποστηρίζει αυτήν την άποψη, δεν μπορεί να έχει μια σωστή αντίληψη της εξυψωμένης θέσης που ο Χριστός δικαιωματικά καταλαμβάνει.

Η εν λόγω θεωρία προήλθε από μια εσφαλμένη αντίληψη ενός και μόνο εδαφίου, στην Αποκ. 3:14: *‘Και προς τον άγγελο της εκκλησίας των Λαοδικέων, γράψε: Αυτά λέει ο Αμής, ο πιστός και αληθινός μάρτυρας, η αρχή τής κτίσης τού Θεού.’* Αυτό το εδάφιο ερμηνεύεται λανθασμένα ότι σημαίνει ότι ο Χριστός ήταν το πρώτο ον που ο Θεός δημιούργησε και ότι το δημιουργικό έργο του Θεού άρχισε κτίζοντας Αυτόν. Η θεωρία όμως αυτή αντιβαίνει προς τις Γραφές που δηλώνουν ότι ο Χριστός δημιούργησε όλα τα πράγματα. Με το να λέμε ότι ο Θεός άρχισε το έργο της δημιουργίας Του κτίζοντας τον Χριστό, αφήνουμε τον Χριστό εντελώς έξω από το έργο της δημιουργίας.

Η λέξη ‘αρχή’ σημαίνει επίσης και ‘κεφαλή’ ή ‘αρχηγός’. Τη συναντάμε μέσα στην ελληνική λέξη ‘άρχων’, στη λέξη ‘αρχιεπίσκοπος’ και στη λέξη ‘αρχάγγελος’. Ας δούμε την τελευταία αυτή λέξη. Ο Χριστός είναι ο αρχάγγελος (δες Ιουδα 9, Α΄ Θεσ. 4:16, Ιωαν. 5:28,29, Δαν. 10:21). Αυτό όμως δεν σημαίνει απλώς ότι είναι πρώτος μεταξύ των αγγέλων, αφού δεν άγγελος αλλά είναι πάνω από τους αγγέλους (Εβρ. 1:4). Η λέξη αυτή σημαίνει ότι είναι ο αρχηγός ή ο άρχοντας των αγγέλων, όπως ένας αρχιεπίσκοπος είναι επικεφαλής των επισκόπων. Ο Χριστός είναι ο διοικητής των αγγέλων (δες Αποκ. 19:11-14). Εκείνος δημιούργησε τους αγγέλους (Κολ. 1:16). Επομένως η φράση ότι είναι η αρχή ή η κεφαλή της κτίσης του Θεού σημαίνει ότι η

κτίση είχε σε αυτόν την αρχή της· ότι όπως ο ίδιος λέει, Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος (Αποκ. 21:6, 22:13). Είναι η πηγή από την οποία προέρχονται όλα τα πράγματα.

Ούτε επίσης θα πρέπει να υποθέσουμε ότι ο Χριστός είναι κτίσμα επειδή ο Παύλος τον αποκαλεί *‘πρωτόκοο κάθε κτίσης’* (Κολ. 1:15), διότι το αμέσως επόμενο εδάφιο δείχνει ότι είναι Δημιουργός και όχι κτίσμα. *‘επειδή, διαμέσου αυτού κτίστηκαν τα πάντα, αυτά που είναι μέσα στους ουραμούς κι αυτά που είναι επάνω στη γη, τα ορατά και τα άορατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχές είτε εξουσίες, τα πάντα κτίστηκαν διαμέσου αυτού και γι’ αυτόν· κι αυτός είναι πριν από όλα, και όλα συντηρούνται διαμέσου αυτού’*. Αν τώρα έκτισε όλα τα πράγματα που έχουν κτιστεί και υπήρχε πριν από όλα τα κτιστά πράγματα, είναι προφανές ότι ο ίδιος δεν βρίσκεται ανάμεσα στα κτιστά πράγματα. Είναι πάνω από όλη την κτίση και δεν είναι μέρος αυτής.

Οι Γραφές δηλώνουν ότι ο Χριστός είναι *‘ο μονογενής Υιός του Θεού’*. Είναι γεννημένος και όχι κτισμένος. Ως προς το πότε γεννήθηκε, δεν είναι για εμάς να το εξετάσουμε, ούτε θα μπορούσε το μυαλό μας να το συλλάβει ακόμα και αν μας το έλεγαν. Ο προφήτης Μιχαίας μας λέει ότι χρειάζεται να μάθουμε, με αυτά τα λόγια, *‘Κι εσύ, Βηθλεέμ Εφραθά, η μικρή, ώστε να είσαι ανάμεσα στις χιλιάδες τού Ιούδα, από σένα θα εξέλθει σε μένα ένας άνδρας για να είναι ηγούμενος στον Ισραήλ· που οι έξοδοί του είναι εξ αρχής, από ημέρες αιώνα’*. (Μιχ. 5:2). Υπήρξε ένας καιρός κατά την οποία ο Χριστός προήλθε και εξήλθε από τον Θεό (Ιωαν. 8:42, 1:18), αυτός όμως ο καιρός ήταν τόσο πίσω στις ημέρες της αιωνιότητας, ώστε για την πεπερασμένη μας αντίληψη ήταν πρακτικώς χωρίς αρχή.

Το θέμα όμως είναι ότι ο Χριστός είναι ένας γεννημένος Υιός και όχι ένα κτισμένο πρόσωπο. Έχει λόγω κληρονομιάς ένα εξοχότερο όνομα από αυτό των αγγέλων· είναι *‘Υιός επάνω στον δικό Του οίκο’* (Εβρ. 1:4, 3:6). Και επειδή είναι ο μονογενής Υιός του Θεού, είναι από την ίδια ουσία και φύση του Θεού και κατέχει από τη γέννησή Του όλες τις ιδιότητες του Θεού, διότι ο Πατέρας ευδόκησε ώστε ο Υιός Του να είναι ο χαρακτήρας της υποστάσεώς Του, το απαύγασμα της δόξας Του και πληρωμένος με όλο το πλήρωμα της θεότητας. Επομένως έχει *‘μέσα στον εαυτό Του ζωή’*. Κατέχει δικαιωματικά την αθανασία και μπορεί να προσδίδει αθανασία στους άλλους. Η ζωή ενυπάρχει σ’ Αυτόν, έτσι ώστε κανείς δεν μπορεί να του την αφαιρέσει, αλλά ο ίδιος, εθελοντικά, την κατέθεσε για να την πάρει πίσω. Τα λόγια Του ήταν αυτά: *‘Γι’ αυτό ο Πατέρας με αγαπάει, επειδή εγώ βάζω την ψυχή μου, για να την πάρω ξανά. Κανένας δεν την αφαιρεί από μένα, αλλά εγώ τη βάζω από μόνος μου· εξουσία έχω να τη βάλω, και εξουσία έχω να την πάρω ξανά. Αυτή την εντολή πήρα από τον Πατέρα μου’*. (Ιωαν. 10:17,18).

Αν κάποιος προβάλλει την παλιά αντίρρηση, πως δηλαδή ο Χριστός μπορούσε να είναι αθάνατος και παρόλα αυτά να πεθάνει, θα πρέπει να πούμε απλώς ότι δεν ξέρουμε. Δεν μπορούμε να προσποιηθούμε ότι κατανοούμε την αιωνιότητα. Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πως ο Χριστός μπορούσε να είναι Θεός στην αρχή, απολαμβάνοντας ίση δόξα με τον Πατέρα πριν τη δημιουργία του κόσμου και να γεννηθεί ως βρέφος στη Βηθλεέμ. Το μυστήριο της σταύρωσης και της ανάστασης δεν είναι άλλο από το μυστήριο της ενσάρκωσης. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε πως ο Χριστός μπορούσε να είναι Θεός και για χάρη μας να γίνει άνθρωπος. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε πως μπόρεσε να δημιουργήσει τον κόσμο από το μηδέν, ούτε πως μπορεί να ανασταίνει νεκρούς, ούτε ακόμα πως εργάζεται στις καρδιές μας μέσω του Πνεύματός Του· αν και πιστεύουμε και γνωρίζουμε αυτά τα πράγματα. Θα πρέπει να είναι αρκετό σ’ εμάς να δεχόμαστε όσα πράγματα ο Θεός έχει αποκαλύψει χωρίς να σκοντάφουμε σε θέματα που ούτε το μυαλό ενός αγγέλου δεν μπορεί να τα συλλάβει. Χαιρόμαστε λοιπόν με την άπειρη δύναμη και δόξα που οι Γραφές δηλώνουν ότι ανήκουν στον Χριστό, χωρίς να απασχολούμε το πεπερασμένο μας μυαλό κάνοντας μάταιες προσπάθειες να εξηγήσουμε το άπειρο.

Γνωρίζουμε τέλος την θεία ενότητα μεταξύ του Πατέρα και του Υιού από το γεγονός ότι και οι δύο έχουν το ίδιο Πνεύμα. Ο Παύλος αφού είπε ότι όσοι είναι σαρκικοί δεν μπορούν να αρέσουν στον Θεό, συνεχίζει: *‘Εσείς, όμως, δεν είστε τής σάρκας, αλλά του Πνεύματος, αν το Πνεύμα τού Θεού κατοικεί μέσα σας. Αλλά, αν κάποιος δεν έχει το Πνεύμα τού Χριστού, αυτός δεν είναι δικός του’*. (Ρωμ. 8:9). Διαπιστώνουμε εδώ ότι το Άγιο Πνεύμα είναι και το Πνεύμα του Θεού και το Πνεύμα του Χριστού. Ο Χριστός *‘είναι στην αγκαλιά του Πατέρα’* όντας εκ φύσεως από την ίδια ουσία από την οποία και ο Θεός είναι και έχοντας ζωή στον εαυτό Του. Ονομάζεται δικαίως Γιαχβέ, ο αυθύπαρκτος, και έτσι ονομάζεται στο Ιερ. 33:15 όπου λέει ότι ο Βλαστός δικαιοσύνης, ο οποίος θα εκτελέσει κρίση και δικαιοσύνη στη γη, θα ονομάζεται με το όνομα Γιαχβέ Τσιδκενου – Ο ΚΥΡΙΟΣ, Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΑΣ.

Κανείς λοιπόν από αυτούς που τιμούν τον Χριστό, ας μην του αποδίδει μικρότερη τιμή από αυτήν που αποδίδει στον Πατέρα, διότι κάνοντας κάτι τέτοιο θα ονειδίζε ισόποσα τον Πατέρα, αλλά αντιθέτως ας προσκυνούν όλοι τον Υιό μαζί με όλους τους αγγέλους, μη έχοντας κανένα φόβο ότι προσκυνούν και υπηρετούν το κτίσμα αντί για τον Κτίστη.

Και τώρα, καθώς το θέμα της θεότητας του Χριστού είναι νωπό μέσα στο μυαλό μας, ας σταματήσουμε για λίγο για να εξετάσουμε τη θαυμαστή ιστορία της ταπεινώσεώς Του.

Θεός φανερώθηκε με σάρκα

‘Και ο Λόγος έγινε σάρκα, και κατοίκησε ανάμεσά μας’ (Ιωαν. 1:14). Δεν υπάρχουν λόγια που να μπορούν πιο ξεκάθαρα να δείξουν ότι ο Χριστός ήταν και Θεός και άνθρωπος. Έχοντας αρχικώς μόνο θεϊκή φύση, λαμβάνοντας όμως στη συνέχεια και την ανθρώπινη, λογίστηκε ανάμεσα στους ανθρώπους σαν κοινός θνητός, με εξαίρεση μόνο μερικές στιγμές όπου η θεότητά Του έλαμψε, όπως στην περίπτωση του καθαρισμού του ναού ή όταν οι απλές αλήθειες μέσα από τα φλογερά λόγια Του, ανάγκασαν ακόμη και τους εχθρούς Του να ομολογήσουν ότι *‘Ουδέποτε άνθρωπος μίλησε με τέτοιο τρόπο, όπως αυτός ο άνθρωπος.’*

Η ταπείνωση την οποία ο Χριστός οικειοθελώς έλαβε πάνω Του, περιγράφεται καλύτερα από τον Παύλο στην προς Φιλιππησίους επιστολή, *‘Να είναι, μάλιστα, σε σας το ίδιο φρόνημα, που ήταν και στον Ιησού Χριστό· ο οποίος ενώ υπήρχε σε μορφή Θεού, δεν νόμισε αρπαγή το να είναι ίσα με τον Θεό· αλλά, κένωσε τον εαυτό του, παίρνοντας μορφή δούλου, αφού έγινε όμοιος με τους ανθρώπους· και, καθώς βρέθηκε κατά το σχήμα ως άνθρωπος, ταπείνωσε τον εαυτό του, γινόμενος υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού.’* (Φιλιπ. 2:5-8).

Η κεντρική ιδέα είναι ότι παρόλο που ο Χριστός ήταν σε μορφή Θεού, όντας *‘το απαύγασμα της δόξας και ο χαρακτήρας της υποστάσεώς του’* (Εβρ. 1:3), έχοντας όλες τις ιδιότητες του Θεού, ενώ ήταν ο Αρχηγός του σύμπαντος και Αυτός τον οποίο όλος ο ουρανός με χαρά τιμάει, δεν θεώρησε κανένα από αυτά τα πράγματα ως κάτι που θα έπρεπε να είναι επιθυμητό, τη στιγμή που οι άνθρωποι ήταν χαμένοι και χωρίς καμία δύναμη. Δεν μπορούσε να απολαύσει τη δόξα Του, όσο ο άνθρωπος ήταν απόκληρος και χωρίς ελπίδα. Για το λόγο αυτό, κένωσε τον εαυτό Του, απεκδύθηκε όλα τα πλούτη και όλη τη δόξα Του και ενδύθηκε τη φύση του ανθρώπου ώστε να μπορέσει να τον απολυτρώσει. Έχοντας αυτά υπόψη, μπορούμε να συμβιβάσουμε το γεγονός της ενότητας του Χριστού με τον Πατέρα με τη δήλωση, *‘ο Πατέρας μου είναι μεγαλύτερός μου.’*

Είναι αδύνατο για εμάς να καταλάβουμε πως ο Χριστός, ως Θεός, μπόρεσε να ταπεινώσει τον εαυτό Του έως έναν σταυρικό θάνατο και είναι χειρότερο από άχρηστο για εμάς να κάνουμε υποθέσεις πάνω σ’ αυτό. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να αποδεχθούμε τα γεγονότα όπως παρουσιάζονται στην Αγία Γραφή. Αν ο αναγνώστης δυσκολεύεται να εναρμονίσει ορισμένες από τις δηλώσεις της Αγίας Γραφής σχετικά με τη φύση του Χριστού, ας θυμηθεί ότι θα ήταν αδύνατο αυτές να εκφραστούν με όρους που ένα πεπερασμένο μυαλό θα μπορούσε να τις συλλάβει πλήρως. Όπως ακριβώς το μπόλιασμα των Εθνικών πάνω στο υποκείμενο του Ισραήλ είναι αντίθετο προς τη φύση, έτσι και η θεία οικονομία αποτελεί ένα παράδοξο για την ανθρώπινη νόηση.

Άλλα χωρία που θα παραθέσουμε, μας υπενθυμίζουν την ανθρώπινη φύση του Χριστού και τι σημαίνει αυτό για εμάς. Έχουμε ήδη διαβάσει ότι *‘ο Λόγος έγινε σάρκα’*, και τώρα θα διαβάσουμε αυτό που ο Παύλος λέει σχετικά με τη φύση αυτής της σάρκας: *‘Επειδή, το αδύνατο στον νόμο, καθότι ήταν ανίσχυρος εξαιτίας της σάρκας, ο Θεός, στέλνοντας τον δικό του Υιό με ομοίωμα σάρκας αμαρτίας, και σε σχέση με την αμαρτία, κατέκρινε την αμαρτία στη σάρκα· για να εκπληρωθεί η δικαιοσύνη του νόμου, σε μας, που δεν περπατάμε σύμφωνα με τη σάρκα, αλλά σύμφωνα με το Πνεύμα.’* (Ρωμ. 8:3,4)

Λίγη σκέψη θα αρκούσε για να δείξουμε στον οποιονδήποτε, ότι αν ο Χριστός έλαβε πάνω Του την ομοιότητα του ανθρώπου ώστε να μπορέσει να απολυτρώσει τον άνθρωπο, θα πρέπει να έλαβε την ομοιότητα ανθρώπινης σάρκας αμαρτίας, διότι τον αμαρτωλό άνθρωπο ήρθε να σώσει. Ο θάνατος δεν θα μπορούσε να έχει καμία δύναμη πάνω σε έναν αναμάρτητο άνθρωπο, όπως ήταν ο Αδάμ στην Εδέμ και δεν θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε εξουσία πάνω στον Χριστό, αν ο Κύριος δεν είχε θέσει πάνω Του την αμαρτία όλων μας. Επιπρόσθετα, το γεγονός ότι ο Χριστός έλαβε πάνω Του τη σάρκα όχι ενός αναμάρτητου όντος, αλλά του αμαρτωλού ανθρώπου, το ότι δηλαδή αυτή η σάρκα που πήρε πάνω του, είχε όλες τις αδυναμίες και τις αμαρτωλές τάσεις στις οποίες υπόκειται η εκπεσούσα φύση, φαίνεται από τη δήλωση ότι *‘γεννήθηκε από το σπέρμα του Δαβίδ κατά τη σάρκα’*. Ο Δαβίδ είχε όλα τα πάθη της ανθρώπινης φύσης. Λέει μάλιστα για τον εαυτό του: *‘Δες, είχα συλληφθεί με ανομία, και με αμαρτία με γέννησε η μητέρα μου.’* (Ψαλμ. 51:5)

Το ακόλουθο χωρίο από την προς Εβραίους επιστολή είναι ξεκάθαρο πάνω στο θέμα αυτό: *‘Επειδή, βέβαια, δεν πήρε φύση αγγέλων, αλλά πήρε από το σπέρμα του Αβραάμ. Γι’ αυτό, έπρεπε να ομοιωθεί σε όλα με τους αδελφούς, για να γίνει ελεήμονας και πιστός αρχιερέας σ’ αυτά που αφορούν τον Θεό, για να κάνει εξιλέωση*

χάρη των αμαρτιών του λαού. Επειδή, σε ό,τι αυτός έπαθε, όταν πειράστηκε, μπορεί να βοηθήσει αυτούς που πειράζονται. (Εβρ. 2:16-18).

Αν ομοιώθηκε σε όλα με τους αδελφούς Του, θα πρέπει τότε και να είχε υποστεί όλες τις ασθένειές μας καθώς και όλους τους πειρασμούς μας, όπως και οι αδελφοί Του. Δύο ακόμα χωρία που θέτουν αυτό το σημείο με τρόπο emphatic, και θα έχουμε επαρκείς αποδείξεις πάνω στο θέμα αυτό. Αναφέρουμε πρώτα το Β' Κορ. 5:21: *‘Επειδή, εκείνον που δεν γνώρισε αμαρτία, τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού διαμέσου αυτού.’*

Αυτή είναι πολύ ισχυρότερη δήλωση από τη δήλωση ότι πήρε *‘ομοίωμα σάρκας αμαρτίας’*. Έγινε για χάρη μας αμαρτία. Εδώ έχουμε το ίδιο μυστήριο με το μυστήριο ότι ο Υιός του Θεού έπρεπε να πεθάνει. Το άμωμο Αρνίο του Θεού, ο οποίος δεν γνώρισε αμαρτία, έγινε αμαρτία. Αν και αναμάρτητος, όχι μόνο λογίστηκε ως αμαρτωλός, αλλά και πήρε πάνω Του αμαρτωλή φύση. Έγινε αμαρτία ώστε εμείς να γίνουμε δικαιοσύνη. Ο Παύλος λέει στους Γαλάτες ότι *‘όταν, όμως, ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός εξαπέστειλε τον Υιό του, ο οποίος γεννήθηκε από γυναίκα και υποτάχθηκε στον νόμο· για να εξαγοράσει αυτούς που ήταν κάτω από τον νόμο, ώστε να λάβουμε την υιοθεσία.’* (Γαλ. 4:4,5). *‘Επειδή, σε ό,τι αυτός έπαθε, όταν πειράστηκε, μπορεί να βοηθήσει αυτούς που πειράζονται.’*, *‘Επειδή, δεν έχουμε αρχιερέα, που δεν μπορεί να συμπαθήσει στις ασθένειές μας, αλλά ο οποίος πειράστηκε σε όλα, κατά τη δική μας ομοιότητα, χωρίς αμαρτία. Ας πλησιάζουμε, λοιπόν, με παρηρησία στον θρόνο τής χάριτος, για να πάρουμε έλεος, και να βρούμε χάρη προς βοήθεια σε καιρό ανάγκης.’* (Εβρ. 4:15,16).

Ένα ακόμα σημείο και μετά θα μπορούμε να λάβουμε ολόκληρο το δίδαγμα που πρέπει να μάθουμε από το γεγονός ότι *‘ο Λόγος έγινε σάρκα και κατοίκησε ανάμεσά μας’*. Πως ήταν δυνατόν ο Χριστός να *‘περιβάλλεται από αδυναμία’* (Εβρ. 5:2) και παρά ταύτα να μην γνώρισε αμαρτία; Κάποιοι μπορεί να σκέφτηκαν, έχοντας διαβάσει μέχρι εδώ, ότι υποτιμούμε τον χαρακτήρα του Ιησού μεταφέροντάς Τον κάτω στο επίπεδο του αμαρτωλού ανθρώπου. Αντιθέτως, εξυψώνουμε απλώς τη *‘θεία δύναμη’* του ευλογημένου Σωτήρα μας, ο οποίος οικειοθελώς κατέβηκε στο επίπεδο του αμαρτωλού ανθρώπου προκειμένου να εξυψώσει τον άνθρωπο στη δική Του απεργάδιαστη καθαρότητα, την οποία και διατήρησε κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες. Η ανθρώπινη φύση Του, μόνο κάλυπτε την θεική Του φύση, διαμέσου της οποίας ήταν αδιαρρήκτως συνδεδεμένος με τον αόρατο Θεό και η οποία ήταν περισσότερο από ικανή να αντισταθεί με επιτυχία στις αδυναμίες της σάρκας. Υπήρχε σε όλη του τη ζωή ένας αγώνας. Η σάρκα, υποκινούμενη από τον εχθρό κάθε δικαιοσύνης, έτεινε προς την αμαρτία, όμως η θεική Του φύση ούτε για μία στιγμή δεν υπέθαλπε έστω και μία κακή επιθυμία, ούτε η θεία δύναμή Του αμφιταλαντεύτηκε ποτέ. Έχοντας υποφέρει στη σάρκα Του όλα όσα οι άνθρωποι θα μπορούσαν ποτέ να υποφέρουν, επέστρεψε στον θρόνο του Πατέρα το ίδιο ακηλίδωτος όσο ήταν και όταν άφησε τις αυλές της δόξας. Όταν κείονταν στον τάφο, κάτω από τη δύναμη του θανάτου, *‘δεν ήταν δυνατόν να κρατιέται απ’ αυτόν’* διότι *‘δεν γνώρισε αμαρτία’*.

Κάποιος θα μπορούσε να πει, *‘Αυτό δεν μου δίνει καμία παρηγοριά. Έχω το παράδειγμα Του, αλλά δεν μπορώ να το ακολουθήσω διότι δεν έχω τη δύναμη που είχε ο Χριστός. Ήταν Θεός ακόμα και όταν ήταν εδώ πάνω στη γη, ενώ εγώ είμαι απλώς ένας άνθρωπος.’* Ναι, αλλά κι εσύ μπορείς να αποκτήσεις την ίδια δύναμη που κι Εκείνος είχε αν το θελήσεις. *‘Περιβαλλόταν από αδυναμία’* αλλά παρόλα αυτά *‘δεν έκανε αμαρτία’* εξαιτίας της θεικής δύναμης που συνεχώς κατοικούσε μέσα Του. Ακούστε τώρα τα θεόπνευστα λόγια του αποστόλου Παύλου και μάθετε γι αυτά που είναι προνόμιο μας να έχουμε: *‘Γι’ αυτό, λυγίζω τα γόνατά μου προς τον Πατέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, από τον οποίο κάθε πατριά στους ουραμούς κι επάνω στη γη ονομάζεται· για να σας δώσει σύμφωνα με τον πλούτο τής δόξας του να κραταιωθείτε με δύναμη διαμέσου του Πνεύματός του στον εσωτερικό άνθρωπο· ώστε, ο Χριστός, διαμέσου τής πίστης, να κατοικήσει μέσα στις καρδιές σας· για να μπορέσετε, ριζωμένοι και θεμελιωμένοι με αγάπη, να καταλάβετε μαζί με όλους τους αγίους, ποιο είναι το πλάτος και το μήκος, και το βάθος και το ύψος· και να γνωρίσετε την αγάπη του Χριστού, που υπερβαίνει κάθε γνώση, για να γίνετε πλήρεις με ολόκληρο το πλήρωμα του Θεού.’* (Εφεσ. 3:14-19).

Ποιος θα μπορούσε να ζητήσει κάτι περισσότερο; Ο Χριστός, στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα της θεότητας σωματικώς, μπορεί να κατοικεί στις καρδιές μας έτσι ώστε εμείς να μπορούμε να γεμίσουμε με το πλήρωμα του Θεού. Τι θαυμάσια υπόσχεση! Έχει *‘συμπαθήσει στις ασθένειές μας’*. Έχοντας υποφέρει, δηλαδή, όλα όσα η αμαρτωλή σάρκα έχει κληρονομήσει, έχει γνωρίσει όλα σχετικά με αυτή και μένει τόσο κοντά στα παιδιά Του, ώστε οπιδήποτε τα καταπιέζει, αφήνει και πάνω Του ένα αντίστοιχο αποτύπωμα και γνωρίζει πόσο μεγάλη θεική δύναμη είναι απαραίτητη για να αντισταθούμε και αν ειλικρινώς επιθυμούμε να αρνηθούμε *‘την ασέβεια και τις κοσμικές επιθυμίες’*. Εκείνος μπορεί και με προσμονή επιθυμεί να μας χορηγήσει δύναμη και *‘με υπερπερίσσιο τρόπο να κάνει παραπάνω από όλα όσα ζητάμε ή αντιλαμβανόμαστε με τον νου’*. Όλη η δύναμη η οποία κατοικούσε μέσα στον Χριστό από τη φύση Του, μπορούμε και σε μας να κατοικεί μέσα μας μέσω της χάριτος, διότι μας την παραχωρεί ελεύθερα.

Ας αναθαρρήσουν λοιπόν οι κουρασμένες, αδύναμες και καταπιεσμένες από την αμαρτία ψυχές. Ας πλησιάσουν λοιπόν *‘με παρρησία στον θρόνο τής χάριτος’* όπου με βεβαιότητα θα βρουν χάρη για να τους βοηθήσει σε καιρό ανάγκης. Έχει *‘συμπαθήσει στις ασθένειές μας’*. Αν ήταν απλώς να έχει υποφέρει χίλια οκτακόσια χρόνια πριν, ίσως να φοβόμασταν ότι θα έχει ξεχάσει κάποιες από τις ασθένειές μας· όμως όχι, ο ίδιος ο πειρασμός που καταπιέζει εσένα, αγγίζει και Αυτόν. Οι πληγές Του είναι πάντα νωπές και ζει πάντα για να μεσιτεύει για χάρη σου.

Τι θαυμάσιες δυνατότητες υπάρχουν για τον Χριστιανό! Σε τι μεγάλα ύψη αγιότητας μπορεί να φτάσει! Όσο και να πολεμήσει ο Σατανάς εναντίον Του, καθώς του επιτίθεται εκεί που η σάρκα είναι πιο αδύναμη, εκείνος μπορεί να κατοικεί κάτω τη σκέπη του Υψίστου και να γεμίζει με το πλήρωμα της δύναμης του Θεού. Ο Ένας που είναι ισχυρότερος του Σατανά μπορεί να κατοικεί στην καρδιά του συνεχώς και έτσι βλέποντας τις επιθέσεις του Σατανά όπως μέσα από ένα ισχυρό φρούριο δύναται να λέει, *‘Όλα τα μπορώ, διαμέσου τού Χριστού που με ενδυναμώνει.’* (Φιλιπ. 4:13).

Σημαντικά Πρακτικά Μαθήματα

Το ότι πρέπει να θεωρούμε τον Χριστό ως Θεό και Δημιουργό, δεν είναι απλώς μια όμορφη θεωρία ή ένα απλό δόγμα. Κάθε δόγμα της Αγίας Γραφής έχει πρακτικό όφελος και για το σκοπό αυτό πρέπει να μελετηθεί. Ας δούμε πρώτα, τι σχέση έχει αυτό το δόγμα με την κεντρική εντολή του νόμου του Θεού. Στη Γένεση 2:1-3 βρίσκουμε αυτά τα λόγια που κλείνουν το μητρώο της δημιουργίας, *‘Και συντελέστηκαν ο ουρανός και η γη, και ολόκληρη η στρατιά τους. Και ο Θεός είχε συντελεσμένα κατά την έβδομη ημέρα τα έργα του, που έκανε· και αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα από όλα τα έργα του, που έκανε. Και ο Θεός ευλόγησε την έβδομη ημέρα, και την αγίασε· επειδή, σ’ αυτήν αναπαύθηκε από όλα τα έργα του, που έκτισε και έκανε ο Θεός.’* Τα ίδια λόγια τα συναντούμε στην τέταρτη εντολή, Εξ. 20:8-11.

Σε αυτά τα λόγια βλέπουμε ότι πιο φυσικό, ότι το ίδιο ον που δημιούργησε, αναπαύθηκε. Εκείνος που εργάστηκε έξι ημέρες δημιουργώντας τη γη, αναπαύθηκε την εβδόμη και αγίασε την ημέρα αυτή. Μάθαμε όμως νωρίτερα ότι ο Θεός Πατέρας δημιούργησε τους κόσμους διαμέσου του Υιού Του Ιησού Χριστού και ότι ο Χριστός έκτισε κάθε τι το οποίο κτίστηκε. Επομένως το συμπέρασμα είναι αναπόφευκτο, ότι ο Χριστός αναπαύθηκε την πρώτη εβδόμη ημέρα στο τέλος των έξι ημερών της δημιουργίας και ότι την ευλόγησε και την αγίασε. Επομένως το Σάββατο της εβδόμης ημέρας είναι με τον πιο εμφατικό τρόπο η ημέρα του Κυρίου. Όταν ο Ιησούς είπε στους κακόβουλους Φαρισαίους, *‘Επειδή, ο Υιός τού ανθρώπου είναι κύριος και του Σαββάτου.’* (Ματθ. 12:8), διακήρυξε την κυριότητά Του πάνω στην ίδια ημέρα την οποία είχαν τόσο σχολαστικά τηρήσει σύμφωνα με τον τύπο και το έκανε με λόγια τα οποία δείχνουν ότι τη θεωρούσε ως έμβλημα εξουσίας, αποδεικνύοντας το γεγονός ότι ήταν μεγαλύτερος από τον ναό. Η εβδόμη ημέρα είναι επομένως το θεϊκό μνημείο της δημιουργίας. Είναι η πιο τιμημένη από όλες τις μέρες, δεδομένου ότι η ιδιαίτερη αποστολή της είναι να φέρνει στην μνήμη τη δημιουργική δύναμη του Θεού, που είναι για τον άνθρωπο η μόνη απόδειξη της θεότητάς Του. Και έτσι όταν ο Χριστός είπε ότι ο Υιός του ανθρώπου είναι Κύριος και του Σαββάτου, ισχυρίστηκε ότι κατέχει ένα υψηλό αξίωμα· ότι ήταν ο Δημιουργός και τίποτα λιγότερο και αυτή η ημέρα μέχρι σήμερα στέκεται ως μνημείο της θεότητας Του.

Τι θα πούμε λοιπόν σε μια άποψη που συχνά υποστηρίζεται, ότι ο Χριστός άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου από μια ημέρα που τιμάται η ολοκλήρωση της δημιουργίας, σε κάποια άλλη που δεν έχει μια τέτοια σημασία; Απλώς αυτό, ότι για τον Χριστό, το να αλλάξει ή να καταργήσει το Σάββατο θα ήταν σαν να καταργούσε αυτό μας υπενθυμίσει τη θεότητά Του. Αν ο Χριστός είχε καταργήσει το Σάββατο, θα ανέτρεπε το έργο των χειρών Του και έτσι θα εργαζόταν ενάντια στον ίδιο Του τον εαυτό και ένα βασίλειο διαιρεμένο δεν μπορεί να σταθεί. Όμως ο Χριστός δεν μπορεί να *‘αρνηθεί τον εαυτό Του’* και έτσι δεν άλλαξε ούτε ένα γιώτα από εκείνα που ο ίδιος καθιέρωσε και τα οποία μαρτυρούν για την θεότητά Του και δείχνουν ότι είναι άξιος τιμής πάνω από όλους τους θεούς των ειδωλολατρών. Θα ήταν αδύνατο για τον Χριστό να αλλάξει το Σάββατο, όπως και να αλλάξει το γεγονός ότι δημιούργησε τα πάντα σε έξι ημέρες και αναπαύθηκε την εβδόμη.

Και πάλι, οι συχνά επαναλαμβανόμενες δηλώσεις ότι ο Κύριος είναι ο Δημιουργός, στοχεύουν στο να αποτελέσουν μια πηγή δύναμης. Παρατηρήστε ότι η δημιουργία και η απολύτρωση συνδέονται στο πρώτο κεφάλαιο της προς Κολοσσαείς επιστολής. Προκειμένου να δούμε το σημείο αυτό πιο καλά, θα διαβάσουμε τα εδάφια 9-19: *‘Γι’ αυτό κι εμείς, από την ημέρα που το ακούσαμε, δεν παύουμε να προσευχόμαστε για σας, και να δεόμαστε να γίνετε πλήρεις από την επίγνωση του θελήματός του με κάθε σοφία και πνευματική σύνεση· για να περπατήσετε αντάξια στον Κύριο, ευαρεστώντας σε όλα, καρποφορώντας σε κάθε έργο αγαθό, και αυξανόμενοι στην επίγνωση του Θεού. Καθώς ενδυναμώνεστε με κάθε δύναμη σύμφωνα με την κυριαρχική εξουσία τής δόξας του, σε κάθε υπομονή και μακροθυμία με χαρά· ευχαριστώντας τον Πατέρα,*

που μας έκανε άξιους της μερίδας τού κλήρου των αγίων μέσα στο φως· ο οποίος μας ελευθέρωσε από την εξουσία τού σκότους, και μας μετέφερε στη βασιλεία τού αγαπητού Υιού του· στον οποίο έχουμε την απολύτρωση διαμέσου τού αίματός του, την άφεση των αμαρτιών· ο οποίος είναι εικόνα τού άορατου Θεού, πρωτότοκος κάθε κτίσης· επειδή, διαμέσου αυτού κτίστηκαν τα πάντα, αυτά που είναι μέσα στους ουρανούς και αυτά που είναι επάνω στη γη, τα ορατά και τα άορατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχές είτε εξουσίες, τα πάντα κτίστηκαν διαμέσου αυτού και γι' αυτόν· κι αυτός είναι πριν από όλα, και όλα συντηρούνται διαμέσου αυτού· κι αυτός είναι η κεφαλή τού σώματος, της εκκλησίας· ο οποίος είναι αρχή, πρωτότοκος από τους νεκρούς, για να γίνει αυτός πρωτεύων σε όλα. Επειδή, ο Πατέρας ευδόκησε μέσα σ' αυτόν να κατοικήσει ολόκληρο το πλήρωμα, ...'

Δεν είναι τυχαίο ότι η θαυμασία διακήρυξη ότι ο Χριστός είναι Δημιουργός σχετίζεται με τη δήλωση ότι σε Αυτόν έχουμε απολύτρωση. Καθόλου τυχαίο. Όταν ο απόστολος δηλώνει την επιθυμία του ότι θα πρέπει να 'ενδυναμώνεστε με κάθε δύναμη σύμφωνα με την κυριαρχική εξουσία τής δόξας του', δηλώνει και ποια είναι αυτή η εξουσία της δόξας Του. Όταν μας λέει ότι μας ελευθέρωσε από την εξουσία του σκότους, μας κάνει γνωστό ένα μέρος από τη δύναμη του Λυτρωτή. Είναι για τη δική μας παρηγορία ότι μας γνωστοποιεί ότι η κεφαλή της εκκλησίας είναι ο Δημιουργός των πάντων. Μας λέει ότι βαστάζει όλα τα πράγματα με τον λόγο της δυνάμεις Του (Εβρ. 1:3), έτσι ώστε να στηριχτούμε στη διαβεβαίωση ότι 'Το Χέρι που στηρίζει όλη τη φύση, φυλάει καλά και τα παιδιά Του'.

Σημειώστε τη σύνδεση με το Ησ. 40:26. Το κεφάλαιο αυτό παρουσιάζει τη θαυμαστή σοφία και δύναμη του Χριστού, ο οποίος καλεί όλο το στράτευμα του ουρανού με τα ονόματά τους και τους έχει τοποθετήσει στις θέσεις τους, με τη μεγαλιότητα της δυνάμεώς Του και την ισχύ της εξουσίας Του και στη συνέχεια ρωτάει, 'Γιατί λες, Ιακώβ, και γιατί μιλάς, Ισραήλ: Ο δρόμος μου είναι κρυμμένος από τον Κύριο, και η κρίση μου παραμελείται από τον Θεό μου; Δεν γνώρισες; Δεν άκουσες, ότι ο αιώνιος Θεός, ο Κύριος, ο Δημιουργός των άκρων τής γης, δεν ατονεί, και δεν αποκάμει; Η φρόνησή του δεν εξιχνιάζεται.' Αντιθέτως, 'Δίνει ισχύ στους εξασθενημένους, και αυξάνει τη δύναμη στους αδύνατους.' Η ισχύς Του είναι στην πραγματικότητα, η ικανότητά Του να δημιουργεί τα πάντα από το τίποτα· επομένως μπορεί να κάνει θαύματα διαμέσου εκείνων που δεν έχουν δύναμη. Μπορεί να δημιουργήσει δύναμη μέσα από την αδυναμία. Είναι σίγουρο λοιπόν ότι οτιδήποτε φέρνει στον νου τη δημιουργική δύναμη του Χριστού, θα τείνει να ανανεώνει την πνευματική μας δύναμη και το θάρρος μας.

Και αυτός είναι ακριβώς ο στόχος του Σαββάτου. Διαβάστε τον Ψαλμό 92 που είναι μια ωδή για την ημέρα του Σαββάτου. Τα πρώτα τέσσερα εδάφια έχουν ως εξής: 'Είναι αγαθό το να δοξολογεί κάποιος τον Κύριο, και να ψαλμωδεί στο όνομά σου, Ύψιστε· να αναγγέλλει το πρωί το έλεός σου, και την αλήθεια σου κάθε νύχτα. με δεκάχορδο όργανο, και με ψαλτήρι, με ωδή και κιθάρα. Επειδή, με εύφρανες, Κύριε, στα δημιουργήματά σου· θα αγαλλομαι στα έργα των χειρών σου.'

Τι σχέση έχει αυτό με το Σάββατο; Ακριβώς αυτό: Το Σάββατο είναι το μνημείο της δημιουργίας. Λέει ο Κύριος: 'Κι ακόμα, έδωσα σ' αυτούς τα Σάββατά μου, για να είναι ως σημείον ανάμεσα σ' αυτούς και σε μένα, ώστε να γνωρίζουν ότι, εγώ είμαι ο Κύριος που τους αγιάζω.' (Ιεζεκ. 20:12). Ο Ψαλμωδός τηρούσε το Σάββατο, όπως ο Θεός είχε σχεδιάσει να τηρείται· συλλογίζομενος τη δημιουργία και τη θαυμαστή ισχύ και αγαθοσύνη του Θεού που εμφανίζεται μέσα σ' αυτήν. Και τότε, σκεπτόμενος όλα αυτά, συνειδητοποίησε ότι ο Θεός που ντύνει τα κρίνα με δόξα που ξεπερνά εκείνη του Σολομώντα, νοιάζεται πολύ περισσότερο για τα νοήμονα δημιουργήματά Του και καθώς ατένισε προς τους ουρανούς που δείχνουν την ισχύ και τη δόξα του Θεού και συνειδητοποίησε ότι δημιουργήθηκαν από το τίποτα, του ήρθε η ενθαρρυντική σκέψη ότι αυτή η ίδια δύναμη θα εργαζόταν μέσα του ώστε να τον ελευθερώσει από την ανθρώπινη αδυναμία. Γι αυτό ήταν ευτυχής και αγαλλίαζε με το έργο των χειρών του Θεού. Η γνώση της δύναμης του Θεού που ήρθε σ' αυτόν μέσα από την ενατένιση της δημιουργίας, τον γέμισε με θάρρος καθώς συνειδητοποίησε ότι η ίδια δύναμη ήταν στη διάθεσή του και δράπτοντας τη δύναμη αυτή μέσω της πίστης, κέρδιζε νίκες μέσω αυτής. Και αυτός είναι ο στόχος του Σαββάτου· είναι να φέρνει τον άνθρωπο σε σωτηριακή επίγνωση του Θεού.

Το θέμα, συνοπτικώς, έχει ως εξής: 1) Η πίστη προς τον Θεό γεννιέται από την επίγνωση της δυνάμεις Του· η απιστία προς Αυτόν υποδηλώνει άγνοια της ικανότητάς Του να πραγματοποιεί τις υποσχέσεις Του· η πίστη μας προς Αυτόν πρέπει να είναι ανάλογη με τη γνώση από μέρους μας της δυνάμεις Του. 2) Μια οξυδερκής ενατένιση της δημιουργίας του Θεού μας δίνει μια πραγματική αντίληψη της δυνάμεις Του, διότι η αιώνια δύναμη και η θεότητά Του νοούνται διαμέσου των δημιουργημάτων Του (Ρωμ. 1:20). 3) Η πίστη είναι αυτή που δίνει τη νίκη (Α' Ιωαν. 5:4)· επομένως, αφού η πίστη έρχεται από τη γνώση της δυνάμεις του Θεού από τον Λόγο Του και από τα δημιουργήματά Του, κερδίζουμε τη νίκη ή θριαμβεύουμε διαμέσου των έργων των χειρών Του. Επομένως το Σάββατο, που είναι το μνημείο της δημιουργίας, όταν τηρείται με σωστό τρόπο, είναι για τον Χριστιανό μια από τις μεγαλύτερες πηγές πνευματικής ενίσχυσης μέσα στη μάχη.

Αυτή είναι και η σημασία του Ιεζ, 20:12: *‘Κι ακόμα, έδωσα σ’ αυτούς τα Σάββατά μου, για να είναι ως σημείον ανάμεσα σ’ αυτούς και σε μένα, ώστε να γνωρίζουν ότι, εγώ είμαι ο Κύριος που τους αγιάζω.’* Γνωρίζοντας ότι το θέλημα του Θεού είναι ο αγιασμός μας (Α΄ Θεσ. 4:3, 5:23,24), μαθαίνουμε μέσω του Σαββάτου, όταν αυτό τηρείται σωστά, ποια είναι η δύναμη του Θεού που ασκείται για τον αγιασμό μας. Η ίδια δύναμη που κινητοποιήθηκε για να δημιουργηθούν οι κόσμοι, κινητοποιείται για τον αγιασμό εκείνων που παραχωρούν τους εαυτούς στο θέλημα του Θεού. Σίγουρα αυτή η σκέψη, όταν τη συλλάβουμε πλήρως, θα πρέπει να φέρνει θεϊκή χαρά και παρηγορία στις ειλικρινείς ψυχές. Υπό το πρίσμα αυτό, μπορούμε να εκτιμήσουμε τη δύναμη του Ησαΐα 58:13,14: *‘Αν αποστρέψεις το πόδι σου από το Σάββατο, από το να κάνεις τα θελήματά σου μέσα στην άγια ημέρα μου, και ονομάζεις το Σάββατο απόλαυση, άγια ημέρα τού Κυρίου, αξιοτίμητη, και το τιμάς, χωρίς να ακολουθείς τους δρόμους σου ούτε να βρίσκεις σ’ αυτό το θέλημά σου ούτε να μιλάς τα δικά σου λόγια, τότε, θα εντρυφάς στον Κύριο· και εγώ θα σε κάνω να ιππεύσεις επάνω στους ψηλούς τόπους τής γης, και θα σε θρέψω με την κληρονομία τού πατέρα σου Ιακώβ· επειδή, το στόμα τού Κυρίου μίλησε.’* Αυτό σημαίνει ότι όταν το Σάββατο φυλάσσεται σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού, ως μνημείο της δημιουργικής Του δύναμης, ως μέσο το οποίο φέρνει το νου τη θεϊκή δύναμη που κινητοποιήθηκε για τη σωτηρία του λαού Του, η ψυχή, θριαμβεύουσα μέσω των δημιουργημάτων Του, θα πρέπει να χαίρεται εν Κυρίω. Και έτσι το Σάββατο είναι το μεγάλο υπομολχίο για τον μοχλό της πίστης, που ανυψώνει την ψυχή στα ύψη του θρόνου του Θεού, προκειμένου να επικοινωνήσει μαζί Του.

Αν θέλαμε να θέσουμε το θέμα αυτό με λίγες λέξεις, θα μπορούσε να τεθεί ως εξής: Η αιώνια δύναμη και η θεότητα του Κυρίου αποκαλύπτονται στην δημιουργία (Ρωμ. 1:20). Το μέτρο της δύναμης του Θεού είναι η ικανότητά Του να δημιουργεί. Το ευαγγέλιο όμως είναι η δύναμη του Θεού προς σωτηρία (Ρωμ. 1:16). Επομένως το ευαγγέλιο μας αποκαλύπτει απλώς την δύναμη που κινητοποιήθηκε για να κτίσει τους κόσμους και η οποία ασκείται τώρα για τη σωτηρία των ανθρώπων. Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για την ίδια δύναμη.

Υπό το φως αυτής της μεγάλης αλήθειας, δεν υπάρχει περιθώριο για διαμάχη για το αν η απολύτρωση είναι μεγαλύτερη από τη δημιουργία, διότι η απολύτρωση είναι δημιουργία. Δες Β΄ Κορ. 5:17, Εφεσ. 4:24. Η δύναμη της απολύτρωσης είναι η δύναμη της δημιουργίας, η δύναμη του Θεού για σωτηρία είναι η δύναμη που παίρνει το ανθρώπινο τίποτα και το κάνει τέτοιο ώστε να ζει σε όλους τους αιώνες σε ύμνο της δόξας και της χάρις του Θεού. *‘Ωστε, κι αυτοί που πάσχουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, ας εμπιστεύονται τις δικές τους ψυχές σ’ αυτόν, ως σε πιστόν δημιουργό, με αγαθοποιία.’* (Α΄ Πέτρου 4:19).

Χριστός, ο Νομοθέτης

‘Επειδή, ο Κύριος είναι ο κριτής μας· ο Κύριος είναι ο νομοθέτης μας· ο Κύριος είναι ο βασιλιάς μας· αυτός θα μας σώσει.’ (Ησ. 33:22)

Θα πρέπει να τώρα να θεωρήσουμε τον Χριστό μέσα από ένα άλλο πρίσμα, αν και στην πραγματικότητα δεν είναι διαφορετικό. Είναι φυσικό να κάνουμε κάτι τέτοιο διότι προκύπτει από τη θέση Του ως Δημιουργός, διότι Εκείνος που δημιουργεί θα πρέπει σίγουρα να έχει και την εξουσία να καθοδηγεί και να ελέγχει. Διαβάζουμε στο Ιωαν. 5:22,23 τα λόγια του Χριστού ότι *‘ούτε ο Πατέρας κρίνει κανέναν, αλλά στον Υιό έδωσε όλη την κρίση· για να τιμούν όλοι τον Υιό, όπως τιμούν τον Πατέρα.’* Όπως ο Χριστός είναι η φανέρωση του Πατέρα μέσα στη δημιουργία, κατά τον ίδιο τρόπο είναι και η φανέρωση του Πατέρα κατά την παράδοση και την εκτέλεση του νόμου. Μερικά χωρία από τις Γραφές αρκούν για να το αποδείξουν.

Στους Αριθμούς 21:4-6 έχουμε τη μερική καταγραφή ενός συμβάντος που έλαβε χώρα όταν οι υιοί Ισραήλ ήταν στην έρημο. Ας το διαβάσουμε. *‘Και σηκώθηκαν από το βουνό Ωρ, διαμέσου του δρόμου τής Ερυθράς Θάλασσας, για να περιέλθουν τη γη τού Εδώμ· και ο λαός λιγοψύχησε στον δρόμο. Και ο λαός μίλησε ενάντια στον Θεό, και ενάντια στον Μωυσή, λέγοντας: Γιατί μας ανέβασες από την Αίγυπτο για να πεθάνουμε στην έρημο; Επειδή, ψωμί δεν υπάρχει, και νερό δεν υπάρχει· και η ψυχή μας αηδίασε τούτο το ελαφρύ ψωμί. Και ο Κύριος έστειλε προς τον λαό τα φίδια, τα φλογερά φίδια, και δάγκωναν τον λαό, και πολύς λαός από τον Ισραήλ πέθανε.’* Ο λαός μίλησε ενάντια στον Θεό και ενάντια στον Μωυσή, λέγοντας, *‘γιατί μας ανέβασες στην έρημο;’* Έφεξαν τον Ηγέτη τους. Αυτός είναι ο λόγος που απωλέστηκαν από τα φίδια. Διαβάστε τώρα τα λόγια του αποστόλου Παύλου σχετικά με το ίδιο γεγονός:

‘Ούτε να πειράζουμε τον Χριστό, όπως και μερικοί απ’ αυτούς τον πείραξαν, και απολέστηκαν από τα φίδια.’ (Α΄ Κορ. 10:9). Τι προκύπτει από αυτό; Ότι ο Ηγέτης κατά του οποίου γόγγυζαν ήταν ο Χριστός. Αυτό αποδεικνύεται περαιτέρω από το γεγονός ότι όταν ο Μωυσής αποφάσισε να συνταχθεί με τον Ισραήλ, αρνούμενος να ονομάζεται γιός της κόρης του Φαραώ, έκρινε τον ονειδισμό χάριν του Χριστού ως πολύ

μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου (Εβρ. 11:26). Διαβάστε επίσης το Α΄ Κορ. 10:4 όπου ο Παύλος λέει ότι οι πατέρες *‘όλοι ήπιαν το ίδιο πνευματικό ποτό· επειδή, έπιναν από πνευματική πέτρα, που ακολουθούσε· και η πέτρα ήταν ο Χριστός.’* Επομένως ο Χριστός ήταν ο Ηγέτης του Ισραήλ που τους οδήγησε από την Αίγυπτο.

Το τρίτο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής καθιστά σαφές το γεγονός αυτό. Λέει εδώ ότι πρέπει να κατανοήσουμε τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας, τον Ιησού Χριστό, που ήταν πιστός σε όλο τον οίκο Του, όχι ως υπηρέτης αλλά ως Υιός επάνω στον δικό Του οίκο (εδ. 1-6). Λέει στη συνέχεια ότι εμείς είμαστε ο οίκος Του αν κρατήσουμε μέχρι τέλους βέβαιη την παρρησία μας. Για το λόγο αυτό το Άγιο Πνεύμα μας προτρέπει να ακούσουμε τη φωνή Του και να μη σκληρύνουμε τις καρδιές μας όπως οι πατέρες έκαναν στην έρημο. *‘επειδή, μέτοχοι γίναμε του Χριστού, αν μέχρι τέλους κρατήσουμε βέβαιη την αρχή τής πεποίθησης· καθόσον λέγεται: «Σήμερα αν ακούσετε τη φωνή του, μη σκληρύνετε τις καρδιές σας, όπως στην πρόκληση της έντονης πικρίας». Επειδή, μερικοί, αφού άκουσαν, προκάλεσαν σ’ αυτόν έντονη πικρία· όχι, όλοι που βγήκαν από την Αίγυπτο με τον Μωυσή. Σε ποιους, όμως, παροργίστηκε για 40 χρόνια; Όχι σ’ αυτούς που αμάρτησαν, των οποίων τα κόκαλα έπεσαν μέσα στην έρημο;’* (εδ. 14-17) Και πάλι εδώ ο Χριστός παρουσιάζεται ως ο Ηγέτης και ο Κυβερνήτης του Ισραήλ κατά τα σαράντα χρόνια της περιπλάνησής τους στην έρημο.

Το ίδιο παρουσιάζεται και στον ΙτΝ 5:13-15. όπου λέει ότι ο άνδρας τον οποίο είδε ο Ιησούς του Ναυή δίπλα στην Ιεριχώ, έχοντας ένα σπαθί στο χέρι του, ο οποίος απαντώντας στην ερώτηση του Ιησού *‘Δικός μας είσαι ή από τους εχθρούς μας;’,* είναι Εκείνος που είπε, *‘Όχι· αλλ’ εγώ είμαι ο Αρχιστράτηγος της δύναμης του Κυρίου, τώρα ήρθα.’* Ναι πράγματι, κανείς δεν θα βρεθεί να αμφισβητήσει ότι ο Χριστός, αν και αόρατος, ήταν ο πραγματικός Ηγέτης του Ισραήλ. Ο Μωυσής, ο ορατός ηγέτης του Ισραήλ, *‘περίμενε υπομονετικά, σαν να έβλεπε τον αόρατο’.* Ο Χριστός ήταν Εκείνος ο οποίος ανέθεσε στον Μωυσή να πάει και να ελευθερώσει τον λαό Του. Διαβάστε τώρα την Εξ. 20:1-3:

‘Και ο Θεός μίλησε όλα αυτά τα λόγια, λέγοντας: Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου, που σε έβγαλε από τη γη τής Αιγύπτου, από οίκο δουλείας. Μή έχεις άλλους θεούς εκτός από μένα.’ Ποιος είπε αυτά τα λόγια; Αυτός που τους έβγαλε από την Αίγυπτο. Και ποιος ήταν ο Ηγέτης του Ισραήλ από την Αίγυπτο; Ήταν ο Χριστός. Ποιος ήταν αυτός που μίλησε τον νόμο από το όρος Σινά; Ήταν ο Χριστός, το απαύγασμα της δόξας του Πατέρα και ο χαρακτήρας της υπόστασής Του, ο οποίος είναι η φανέρωση του Θεού στον άνθρωπο. Ήταν ο Κτίστης όλων των κτισμάτων και Αυτός στον οποίο έχει ανατεθεί όλη η κρίση.

Αυτό το στοιχείο μπορεί να αποδειχθεί και με άλλο τρόπο. Όταν έρθει ο Κύριος, θα έρθει με κραυγή (Α΄ Θεσ. 4:16), που θα διαπεράσει τους τάφους και θα σηκώσει τους νεκρούς (Ιωάννης 5:28, 29). *‘Ο Κύριος θα βρυχήσει από ψηλά, και θα εκπέμψει τη φωνή του από το κατοικητήριο της αγιότητάς του· θα βρυχήσει δυνατά επάνω στην κατοικία του· θα βοηθήσει, σαν αυτούς που πατάνε τον ληνό, ενάντια σε όλους τούς κατοίκους τής γης. Θόρυβος θα φτάσει μέχρι τα πέρατα της γης· επειδή, ο Κύριος έχει κρίση μαζί με τα έθνη· αυτός διαδικάζεται με κάθε σάρκα· θα παραδώσει τούς ασεβείς σε μάχαιρα, λέει ο Κύριος.’* (Ιερ. 25:30-32). Συγκρίνοντας αυτό με την Αποκ. 19:11-21, όπου ο Χριστός ως ο Αρχηγός των δυνάμεων του ουρανού, ο Λόγος του Θεού, ο Βασιλιάς των βασιλέων, ο Κύριος των κυρίων, προχωρεί για να πατήσει τον ληνό του οίνου του θυμού και της οργής του Θεού του Παντοκράτορα, καταστρέφοντας όλους τους ασεβείς, βλέπουμε ότι ο Χριστός είναι Αυτός που βρυχάται από την κατοικία Του ενάντια σε όλους τους κατοίκους της γης, όταν θα έρθει σε διαμάχη με τα έθνη. Ο Ιωήλ προσθέτει ένα άλλο στοιχείο όταν λέει, *‘Και ο Κύριος θα βρυχήσει από τη Σιών, και θα εκπέμψει τη φωνή του από την Ιερουσαλήμ· και οι ουρανοί και η γη θα σειστούν.’* (Ιωήλ 3:16).

Από τα παραπάνω χωρία, στα οποία θα μπορούσαν να προστεθούν και άλλα, μαθαίνουμε ότι κατά την έλευση του Κυρίου για να ελευθερώσει τον λαό Του, μιλάει με μια φωνή που σείει τη γη και τους ουρανούς - *‘Η γη θα κλονιστεί εδώ και εκεί, σαν τον μεθυσμένο, και θα μετακινηθεί σαν καλύβα.’* (Ησ. 24:20), και *‘οι ουρανοί θα παρέλθουν με ορμητικόν συριστό ήχο’* (Β΄ Πέτρ. 3:10). Διαβάστε τώρα το Εβρ. 12:25,26: *‘Προσέχετε μη καταφρονήσετε αυτόν που μιλάει· επειδή, αν εκείνοι δεν απέφυγαν, όταν καταφρόνησαν αυτόν που τους μιλούσε επάνω στη γη, πολύ περισσότερο εμείς, αν αποστραφούμε αυτόν που μιλάει από τους ουρανούς· του οποίου η φωνή, τότε, σάλεψε τη γη· τώρα, όμως, υποσχέθηκε, λέγοντας: «Μια φορά ακόμα εγώ σείω όχι μονάχα τη γη, αλλά και τον ουρανό».’*

Η εποχή που η Φωνή μιλούσε πάνω στη γη και η γη εσειέτο, ήταν όταν ο νόμος μιλήθηκε από το Σινά (Εξ. 19:19-20, Εβρ. 12:18-20) ένα γεγονός τόσο τρομερό που όμοιο του δεν υπήρξε και ούτε θα υπάρξει μέχρις ότου ο Κύριος έρθει μαζί με όλους τους αγγέλους του ουρανού για να σώσει τον λαό Του. Σημειώστε όμως το εξής: Η ίδια φωνή που τότε κλόνησε η γη, την επόμενη φορά, θα κλονίσει όχι μόνο τη γη αλλά και τον ουρανό και έχουμε δει ότι η φωνή του Χριστού είναι αυτή που θα ηχήσει με τέτοια ισχύ ώστε να σείσει τον

ουρανό και τη γη, όταν θα έρθει σε διαμάχη με τα έθνη. Επομένως είναι φανερό ότι η φωνή του Χριστού ήταν αυτή που ακούστηκε από το Σινά, διακηρύσσοντας τις δέκα εντολές. Αυτό δεν είναι τίποτα περισσότερο από το φυσικό συμπέρασμα στο οποίο μπορεί κάποιος να καταλήξει με βάση τα όσα έχουμε μάθει σχετικά με τον Χριστό ως Δημιουργό και ως Εκείνον που καθιέρωσε το Σάββατο.

Πράγματι, το γεγονός ότι ο Χριστός είναι μέρος της θεότητας, κατέχοντας όλες τις θεϊκές ιδιότητες, όντας απ' όλες τις απόψεις ίσος με τον Πατέρα, ως Δημιουργός και Νομοθέτης, είναι η μοναδική δύναμη που υπάρχει για τον εξιλασμό. Η απολύτρωση καθίσταται δυνατή από το γεγονός αυτό και μόνο. Ο Χριστός πέθανε 'για να μας φέρει στον Θεό' (Α' Πέτρου 3:18), αν όμως ήταν έστω και κατά ένα ιώτα ελλιπής ως προς το να είναι ίσος προς τον Θεό, δεν θα μπορούσε να μας φέρει σ' Αυτόν. Θεότητα σημαίνει να διαθέτεις τις ιδιότητες της θεότητας. Αν ο Χριστός δεν είχε θεϊκή φύση, τότε θα είχαμε μόνο τη θυσία ενός ανθρώπου. Δεν θα είχε σημασία ακόμη και αν ο Χριστός ήταν ένα κτισμένο ον με την υψηλότερη νοημοσύνη στο σύμπαν· σε αυτήν την περίπτωση θα ήταν υποκείμενος στον νόμο, έχοντας χρέος να τον υπακούει, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να κάνει τίποτα περισσότερο από το προσωπικό του χρέος. Δεν θα είχε δικαιοσύνη που θα μπορούσε να τη δώσει σε άλλους. Υπάρχει μια άπειρη απόσταση μεταξύ του υψηλότερου αγγέλου που δημιουργήθηκε ποτέ και του Θεού· επομένως ακόμα και ο υψηλότερος άγγελος δεν θα μπορούσε να ξανασηκώσει των εκπεσόντα άνθρωπο και να τον κάνει κοινωνό θείας φύσης. Οι άγγελοι μπορούν να υπηρετήσουν, όμως μόνο ο Θεός μπορεί να λυτρώνει. Ευχαριστούμε τον Θεό που μας έσωσε 'διαμέσου τής απολύτρωσης που έγινε με τον Ιησού Χριστό', στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα της θεότητας σωματικώς και οποίος μπορεί επομένως να σώζει ολοκληρωτικά αυτούς που προσέρχονται στον Θεό διαμέσου Αυτού.

Αυτή η αλήθεια μας βοηθάει να κατανοήσουμε καλύτερα τον λόγο για τον οποίο ο Χριστός ονομάζεται ο Λόγος του Θεού. Είναι Εκείνος διαμέσου του οποίου το θεϊκό θέλημα και η θεϊκή δύναμη γνωστοποιείται στους ανθρώπους. Είναι, τρόπος του λέγειν, το στόμα της θεότητας, η εκδήλωση της θεότητας. Διακηρύσσει, κάνει γνωστόν τον Θεό στον άνθρωπο. Ο Πατέρας ευδόκησε να κατοικεί σ' Αυτόν ολόκληρο το πλήρωμα· επομένως ο Πατέρας δεν υποβιβάζεται σε μια δευτερεύουσα θέση, όπως κάποιοι μπορεί να φαντάζονται, όταν ο Χριστός υψώνεται ως Δημιουργός και Νομοθέτης, διότι η δόξα του Πατέρα λάμπει μέσω του Υιού. Δεδομένου ότι ο Θεός γίνεται γνωστός μόνο μέσω του Χριστού, είναι προφανές ότι ο Πατέρας δεν τιμάται όπως πρέπει να τιμάται, από εκείνους που δεν εξυψώνουν τον Χριστό. Όπως ο ίδιος ο Χριστός είχε πει, 'Εκείνος που δεν τιμάει τον Υιό, δεν τιμάει τον Πατέρα που τον απέστειλε.' (Ιωαν. 5:23).

Τίθεται το ερώτημα, πώς ο Χριστός θα μπορούσε να είναι ο Μεσίτης ανάμεσα στον Θεό και τον άνθρωπο και ταυτόχρονα ο Νομοθέτης; Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε πως μπορεί αυτό να συμβαίνει, αλλά μας αρκεί να δεχτούμε τη Γραφή που δηλώνει ότι έτσι είναι. Και το γεγονός ότι είναι έτσι, είναι αυτό που δίνει δύναμη στο δόγμα του εξιλασμού. Η βεβαιότητα του αμαρτωλού ότι απολαμβάνει ελεύθερη και πλήρη χάρη, έγκειται στο γεγονός ότι ο ίδιος ο Νομοθέτης, απέναντι στον οποίο επαναστάτησε και τον οποίο απήφησε, είναι Αυτός που έδωσε τον εαυτό Του για μας. Πώς είναι δυνατόν κάποιος να αμφιβάλλει για την ειλικρίνεια του σκοπού του Θεού ή για την καλή Του θέλησή για τους ανθρώπους, όταν έδωσε τον εαυτό Του για την εξιλέωσή τους; Και ας μην φανταστεί κάποιος ότι ο Πατέρας και ο Υιός είχαν διαφορετική άποψη πάνω σ' αυτό. Ήταν ένα όπως και σε όλα τα άλλα. Ανάμεσά τους ήταν η βουλή της ειρήνης (Ζαχ. 6:12,13), και ακόμα και όταν ήταν εδώ στη γη, ο μονογενής Υιός ήταν στην αγκαλιά του Πατέρα.

Τι υπέροχη εκδήλωση αγάπης! Ο Αθώς υπέφερε για τους ενόχους, ο Δίκαιος για τους αδίκους, ο Δημιουργός για το δημιούργημα, ο Νομοθέτης για τον παραβάτη του νόμου, ο Βασιλιάς για τους επαναστατημένους υπηκόους Του. Εφόσον ο Θεός δεν λυπήθηκε τον ίδιο τον Υιό Του, αλλά τον παρέδωσε ελεύθερα για όλους μας – αφού ο Χριστός οικειοθελώς έδωσε τον εαυτό Του για εμάς – πως δεν θα μας χαρίσει μαζί μ' Αυτόν όλα τα πράγματα; Η άπειρη αγάπη δεν θα μπορούσε να εκδηλωθεί με καλύτερο τρόπο. Και δικαίως ο Κύριος θα μπορούσε να πει, 'Τι ήταν δυνατόν να κάνω ακόμα στον αμπελώνα μου, και δεν του το έκανα σ' αυτόν;'

Η δικαιοσύνη του Θεού

'Αλλά, ζητάτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού, και τη δικαιοσύνη του· και όλα αυτά θα σας προστεθούν.' (Ματθ. 6:33)

Η δικαιοσύνη του Θεού, λέγει ο Ιησούς, είναι το πρώτο πράγμα που θα πρέπει να αναζητήσουμε στη ζωή αυτή. Η τροφή και τα ρούχα είναι μικρότερα θέματα σε σύγκριση με αυτό. Ο Θεός θα τα προμηθεύσει, έτσι ώστε να μη απαιτείται από μέρους μας αγωνιώδης φροντίδα και ανησυχία γι αυτά· αλλά ο μοναδικός στόχος της ζωής θα πρέπει να είναι η εξασφάλιση της βασιλείας του Θεού και της δικαιοσύνης Του.

Στην Α΄ Κορ. 1:30 λέει ο Χριστός έγινε για εμάς δικαιοσύνη όπως και σοφία και επειδή ο Χριστός είναι η σοφία του Θεού και σ' Αυτόν κατοικεί ολόκληρη η πληρότητα της θεότητας σωματικώς, είναι προφανές ότι η δικαιοσύνη που έγινε για εμάς, είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Ας δούμε τι είναι αυτή η δικαιοσύνη.

Στους Ψαλμ. 119:172 ο ψαλμωδός λέει στον Κύριο, *'Η γλώσσα μου θα μιλάει τον λόγο σου· επειδή, όλα τα προστάγματά σου είναι δικαιοσύνη.'* Οι εντολές είναι δικαιοσύνη, όχι με τρόπο αφηρημένο, αλλά είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Για του λόγου το αληθές διαβάστε το παρακάτω: *'Υψώστε τά μάτια σας στους ουραμούς, και κοιτάξτε κάτω στη γη· επειδή, οι ουρανοί θα διαλυθούν σαν καπνός, και η γη θα παλιώσει σαν ιμάτιο, και όσοι κατοικούν σ' αυτή, θα πεθάνουν εξίσου· αλλά, η σωτηρία μου θα είναι στον αιώνα, και η δικαιοσύνη μου δεν θα εκλείψει. Ακούστε με, εσείς που γνωρίζετε δικαιοσύνη· λαέ, στην καρδιά τού οποίου είναι ο νόμος μου· μη φοβάστε τον ονειδισμό των ανθρώπων, ούτε να ταραξέστε στις ύβρεις τους.'* (Ψαλμ. 51:6,7)

Τι μαθαίνουμε από αυτό; Ότι αυτοί που γνωρίζουν τη δικαιοσύνη του Θεού είναι αυτοί στην καρδιά των οποίων είναι ο νόμος Του και επομένως ο νόμος του Θεού είναι η δικαιοσύνη του Θεού.

Αυτό μπορεί να αποδειχθεί πάλι, ως εξής: *'Κάθε αδικία είναι αμαρτία.'* (Α΄ Ιωαν. 5:17). *'Καθένας που πράττει την αμαρτία, πράττει και την ανομία· επειδή, η αμαρτία είναι η ανομία.'* (Α΄ Ιωαν. 3:4). Η αμαρτία είναι η παράβαση του νόμου και είναι επίσης και αδικία. Επομένως αμαρτία και αδικία είναι το ίδιο πράγμα. Αλλά αν η αδικία είναι παραβίαση του νόμου, η δικαιοσύνη πρέπει να είναι υπακοή στον νόμο. Ή, για να θέσουμε την πρόταση σε μαθηματική μορφή: - Αδικία = αμαρτία (Α΄ Ιωαν. 5:17). Παραβίαση του νόμου = αμαρτία (Α΄ Ιωαν. 3:4).

Επομένως, σύμφωνα με το αξίωμα ότι δύο πράγματα που είναι ίσα με ένα τρίτο πράγμα είναι και μεταξύ τους ίσα, έχουμε: Αδικία = παραβίαση του νόμου ... που όμως είναι μια ισότητα δύο αρνητικών προτάσεων. Το ίδιο πράγμα, δηλούμενο με θετικές προτάσεις, θα ήταν: Δικαιοσύνη = υπακοή στον νόμο.

Ποιος είναι τώρα ο νόμος, υπακοή στον οποίο είναι δικαιοσύνη και ανυπακοή στον οποίο είναι αμαρτία; Είναι ο νόμος που λέει, *'Μη επιθυμήσεις'*, διότι ο απόστολος Παύλος μας λέει ότι διαμέσου αυτού του νόμου γνώρισε την αμαρτία (Ρωμ. 7:7). Ο νόμος των δέκα εντολών, λοιπόν, είναι το μέτρο της δικαιοσύνης του Θεού. Δεδομένου ότι είναι ο νόμος του Θεού και είναι και δικαιοσύνη, πρέπει να είναι και η δικαιοσύνη του Θεού. Δεν υπάρχει, άλλωστε, καμία άλλη δικαιοσύνη.

Δεδομένου ότι ο νόμος είναι η δικαιοσύνη του Θεού – ένα αντίγραφο του χαρακτήρα Του - είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι το να φοβόμαστε τον Θεό και να τηρούμε τις εντολές Του είναι το όλο καθήκον του ανθρώπου (Εκκλ. 12:13). Ας μην φανταστεί κανείς ότι το καθήκον του μειώνεται αν περιοριστεί στις δέκα εντολές, διότι (ο νόμος) είναι *'υπερβολικά πλατύς'*. *'Ο νόμος είναι πνευματικός'*, και περιλαμβάνει πολλά περισσότερα απ' όσα θα μπορούσε να διακρίνει ένας που κάνει μια απλή ανάγνωση. *'Ο φυσικός άνθρωπος, όμως, δεν δέχεται αυτά που ανήκουν στο Πνεύμα τού Θεού· επειδή είναι σ' αυτόν μωρία, και δεν μπορεί να τα γνωρίσει· για τον λόγο ότι, ανακρίνονται με πνευματικό τρόπο.'* (Α΄ Κορ. 2:14). Το υπερβολικό εύρος του νόμου του Θεού μπορεί να συνειδητοποιηθεί μόνο από εκείνους που τον μελετούν με προσευχή. Μερικά χωρία της Γραφής αρκούν για να μας δείξουν ένα μέρος από το εύρος του.

Στην επί του όρους ομιλία Του ο Χριστός είπε, *'Ακούσατε ότι ειπώθηκε στους αρχαίους: «Μη φονεύσεις»· και όποιος φονεύσει, θα είναι ένοχος στην κρίση. Εγώ, όμως, σας λέω ότι, καθένας που οργίζεται αναίτια ενάντια στον αδελφό του, θα είναι ένοχος στην κρίση, και όποιος πει στον αδελφό του: Ρακά, θα είναι ένοχος στο συνέδριο· και όποιος πει: Μωρέ, θα είναι ένοχος στη γέεννα της φωτιάς.'* (Ματθ. 5:21,22). Και επίσης, *'Ακούσατε ότι ειπώθηκε στους αρχαίους: «Μη μοιχεύσεις».* Εγώ, όμως, σας λέω, *«ότι καθένας που κοιτάζει μια γυναίκα για να την επιθυμήσει, διέπραξε ήδη μοιχεία μέσα στην καρδιά του.»* (εδ. 27, 28).

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι εντολές "Μη φονεύσεις" και "Μη μοιχεύσεις" είναι ατελείς ή ότι ο Θεός απαιτεί πλέον ένα μεγαλύτερο βαθμό ηθικής από τους χριστιανούς απ' ό,τι ζητούσε από τον λαό Του που ονομάζονταν Ιουδαίοι. Απαιτεί το ίδιο από όλους τους ανθρώπους, σε όλους τους αιώνες. Ο Σωτήρας εξήγησε απλώς αυτές τις εντολές και έδειξε την πνευματικότητά τους. Προς την υφέρπουσα κατηγορία των Φαρισαίων, οτι αγνοούσε και υπονόμει τον ηθικό νόμο, απάντησε λέγοντας οτι ήρθε με σκοπό να εκπληρώσει τον νόμο και οτι αυτός δεν μπορούσε να καταργηθεί, εκθέτοντας παράλληλα την πραγματική σημασία του νόμου με ένα τρόπο που τους καταδίκασε ότι τον αγνοούσαν και τον παραβίαζαν. Έδειξε ότι ακόμη και μια ματιά ή μια σκέψη μπορεί να είναι παραβίαση του νόμου και ότι είναι πράγματι ένας που μπορεί να διακρίνει τις σκέψεις και τις προθέσεις της καρδιάς.

Εδώ ο Χριστός δεν αποκάλυψε μια νέα αλήθεια, απλώς ξεδίπλωσε και έφερε στο φως μια παλιά. Η ερμηνεία του νόμου εμπειρείχε όλα αυτά, τόσο στο Σινά, όσο και στο όρος στην Ιουδαία. Όταν είπε, με τόνο που συγκλόνισε τη γη, *‘Μη φονεύσεις’*, εννοούσε ότι δεν θα υποθάλπεις θυμό μέσα στη καρδιά, δεν θα επιδοθείς σε φθόνο ούτε σε σύγκρουση ούτε σε τίποτα που είναι στο απώτερο βαθμό παραπλήσιο με τον φόνο. Όλα αυτά και πολλά άλλα περιέχονται στη φράση, *‘Μη φονεύσεις’*. Τούτο διδάχθηκε και από τα θεόπνευστα λόγια της Παλαιάς Διαθήκης, διότι ο Σολομών έδειξε ότι ο νόμος, μαζί με τα πράγματα που φαίνονται, ασχολείται και με πράγματα αόρατα, όταν έγραψε:

‘Ας ακούσουμε το τέλος τής όλης υπόθεσης: Να φοβάσαι τον Θεό, και να τηρείς τις εντολές του, δεδομένου ότι αυτό είναι το παν τού ανθρώπου. Επειδή, ο Θεός θα φέρει σε κρίση κάθε έργο, και κάθε κρυφό πράγμα, είτε αγαθό είτε πονηρό.’ Εκκλ. 12:13,14

Το θέμα έχει ως εξής: Η κρίση έρχεται πάνω σε κάθε κρυφό πράγμα: ο νόμος του Θεού είναι το μέτρο της κρίσης και καθορίζει την ποιότητα κάθε πράξης, είτε καλής είτε κακής: επομένως, ο νόμος του Θεού απαγορεύει το κακό είτε ως σκέψη είτε ως πράξη. Άρα η κατάληξη όλου του θέματος είναι ότι οι εντολές του Θεού εμπειρεύουν όλο το καθήκον του ανθρώπου.

Πάρτε την πρώτη εντολή, *‘Μη έχεις άλλους θεούς εκτός από μένα.’* Ο απόστολος μας λέει ότι για κάποιους *‘των οποίων ο Θεός είναι η κοιλιά’* (Φιλιπ. 3:19). Όμως η λαιμαργία και η ακράτεια είναι και αυτοκτονία και έτσι διαπιστώνουμε ότι από την πρώτη εντολή πάμε στην έκτη. Δεν είναι όμως μόνο αυτό, διότι μας λέει επίσης ότι η πλεονεξία είναι ειδωλολατρία (Κολ. 3:5). Η δέκατη εντολή δεν μπορεί να παραβιαστεί χωρίς να παραβιαστεί η πρώτη και η δεύτερη. Με άλλα λόγια, η πρώτη εντολή συσχετίζεται με την πρώτη και έτσι βλέπουμε ότι ο Δεκάλογος είναι ένα κύκλος με περιφέρεια τόσο μεγάλη όσο το σύμπαν και εμπειρείχε το ηθικό καθήκον κάθε πλάσματος. Εν περιλήψει, είναι το μέτρο της δικαιοσύνης του Θεού, που κατοικεί στην αιωνιότητα.

Με βάση αυτά, η ορθότητα της δήλωσης *‘οι εκτελεστές τού νόμου θα δικαιωθούν’* είναι προφανής. Το να δικαιώνεις σημαίνει να καθιστάς κάποιον δίκαιο ή να εμφανίζεις ότι είναι δίκαιος. Είναι τώρα προφανές ότι ένα πρόσωπο είναι δίκαιο όταν επιδεικνύει απόλυτη υπακοή σε έναν απολύτως δίκαιο νόμο. Το σχέδιο του Θεού ήταν να επιδεικνύεται από όλα τα πλάσματά Του μια τέτοιου του είδους υπακοή απέναντι στον νόμο και κατ’ αυτό τον τρόπο ο νόμος δόθηκε για ζωή (Ρωμ. 7:10).

Όμως για να κρινόταν κάποιος ως *‘εκτελεστής του νόμου’*, θα ήταν απαραίτητο να είχε τηρήσει το νόμο στο μέγιστο βαθμό κάθε στιγμή της ζωής του. Αν έστω και λίγο δεν το είχε πετύχει αυτό, δεν θα μπορούσε να πει κανείς γι αυτόν ότι τήρησε τον νόμο. Δεν θα μπορούσε να είναι τηρητής του νόμου αν το είχε πράξει αυτό μόνο κατά μέρος. Είναι λυπηρό το γεγονός, λοιπόν, ότι μέσα στο ανθρώπινο γένος δεν υπάρχουν τηρητές του νόμου, διότι τόσο οι Ιουδαίοι όσο και οι Εθνικοί είναι *‘όλοι, είναι κάτω από την αμαρτία. Όπως είναι γραμμένο, ότι: «Δεν υπάρχει δίκαιος ούτε ένας· δεν υπάρχει κάποιος που να έχει σύνεση· δεν υπάρχει κάποιος που να εκζητάει τον Θεό. Όλοι παρεξέκλιναν, μαζί εξαχρειώθηκαν· δεν υπάρχει αυτός που πράττει το αγαθό· δεν υπάρχει ούτε ένας».* (Ρωμ. 3:9-12). Ο νόμος απευθύνεται σε όλους όσους βρίσκονται μέσα στη σφαίρα του και σε όλον τον κόσμο δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να ανοίξει το στόμα του ώστε να απαλλάξει τον εαυτό του από την κατηγορία της αμαρτίας που του καταλογίζει. Φράζει κάθε στόμα και ολόκληρος ο κόσμος γίνεται υπόδικος ενώπιον του Θεού (εδ.19), *‘δεδομένου ότι, όλοι αμάρτησαν, και στερούνται τη δόξα τού Θεού’* (εδ.23).

Επομένως, αν και *‘οι εκτελεστές τού νόμου θα δικαιωθούν’*, είναι το ίδιο προφανές ότι *‘από έργα τού νόμου δεν θα δικαιωθεί μπροστά του καμιά σάρκα’* (εδ. 20). Ο νόμος, ενώ είναι *‘άγιος και δίκαιος και αγαθός’* δεν μπορεί να δικαιώσει έναν αμαρτωλό. Με άλλα λόγια, ένας δίκαιος νόμος δεν μπορεί να ανακηρύξει αθώο αυτόν που τον παραβιάζει. Ένας νόμος ο οποίος θα δικαίωνε έναν πονηρό άνθρωπο θα ήταν ένας κακός νόμος. Ο νόμος δεν θα πρέπει να επικριθεί επειδή δεν μπορεί να δικαιώσει αμαρτωλούς. Αντιθέτως, θα πρέπει να επαινεθεί ακριβώς γι αυτόν τον λόγο. Το γεγονός ότι ο νόμος δεν ανακηρύσσει δικαίους αυτούς που είναι αμαρτωλοί – ότι δεν λέει ότι οι άνθρωποι αυτοί τον τήρησαν, ενώ τον έχουν παραβιάσει – αποτελεί από μόνο του επαρκές τεκμήριο ότι είναι αγαθός. Οι άνθρωποι επιδοκιμάζουν έναν αδιάφθορο δικαστή, έναν που δεν μπορεί να δωροδοκηθεί και που δεν θα αθώώσει έναν ένοχο. Σίγουρα θα έπρεπε να μεγαλύνουν και το νόμο του Θεού, που δεν μαρτυρεί ψεύτικα. Αυτός ο νόμος είναι η τελειότητα της δικαιοσύνης και ως εκ τούτου αναγκάζεται να δηλώσει το λυπηρό γεγονός ότι ούτε ένας από τη γενεά του Αδάμ δεν έχει εκπληρώσει τις απαιτήσεις του.

Επιπλέον, το γεγονός ότι η τήρηση του νόμου είναι καθήκον του ανθρώπου δείχνει ότι όταν παραβαίνει έστω και μία διάταξή του δεν μπορεί ποτέ να επανορθώσει. Οι απαιτήσεις κάθε εντολής του νόμου είναι τόσο ευρείες – ο νόμος είναι πνευματικός στο σύνολό του – ώστε ακόμα και ένας άγγελος δεν μπορεί να

προσφέρει τίποτε περισσότερο από το να τον υπακούει. Περαιτέρω, ο νόμος είναι η δικαιοσύνη του Θεού – ένα αντίγραφο του χαρακτήρα Του – και επειδή ο χαρακτήρας Του δεν μπορεί να είναι διαφορετικός απ' ότι είναι, έπεται ότι ακόμα και ο ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να είναι καλύτερος από το μέτρο της ηθικής που απαιτεί ο νόμος Του. Δεν μπορεί να είναι καλύτερος από αυτό που ήδη είναι και ο νόμος διακηρύσσει αυτό που είναι. Ποια ελπίδα υπάρχει ώστε ένας που αστόχησε έστω και σε μία από τις εντολές, να προσθέσει αρκετή επιπλέον καλοσύνη ώστε να καλύψει την απώλεια; Εκείνος που επιχειρεί να κάνει κάτι τέτοιο, αναθέτει στον εαυτό του το αδύνατο καθήκον να γίνει καλύτερος από αυτό που ο Θεός απαιτεί, καλύτερος ακόμα και από τον ίδιο τον Θεό.

Δεν είναι όμως μόνο σε μία διάταξη στην οποία οι άνθρωποι αστόχησαν. Αστόχησαν σε κάθε διάταξη. *‘Όλοι παρεξέκλιναν, μαζί εξαχρειώθηκαν· δεν υπάρχει αυτός που πράττει το αγαθό· δεν υπάρχει ούτε ένας.’* Όχι μόνο αυτό, αλλά είναι και αδύνατο για τον εκπεσόντα άνθρωπο, με την εξασθενημένη του δύναμη, να κάνει έστω και μία πράξη που να πλησιάζει το τέλειο πρότυπο. Η δήλωση αυτή δεν χρειάζεται άλλη απόδειξη παρά μια επανάληψη του γεγονότος ότι ο νόμος είναι το μέτρο της δικαιοσύνης του Θεού. Είναι βέβαιο ότι δεν υπάρχει κανείς τόσο προπετής ώστε να ισχυριστεί ότι κάποια από τις πράξεις της ζωής του ήταν τόσο καλή, όπως θα ήταν αν είχε γίνει από τον ίδιο Κύριο. Όλοι θα πρέπει να ομολογήσουν όπως και ο Ψαλμωδός, *‘η αγαθότητά μου δεν εκτείνεται σε σένα’* (Ψαλμ. 16:2). [μετάφρ. Εβδ.. *‘τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις’*]

Το γεγονός αυτό προκύπτει αμέσως από σχετικές δηλώσεις της Γραφής. Ο Χριστός, ο οποίος *‘δεν είχε ανάγκη να δώσει κάποιος μαρτυρία για τον άνθρωπο· δεδομένου ότι, αυτός γνώριζε τι ήταν μέσα στον άνθρωπο’* (Ιωαν. 2:25) είπε, *‘επειδή, από μέσα από την καρδιά των ανθρώπων βγαίνουν οι κακοί συλλογισμοί, μοιχείες, πορνείες, φόνοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλος, ασέλγεια, πονηρό βλέμμα, βλασφημία, υπερηφάνεια, αφροσύνη. Όλα αυτά τα πονηρά βγαίνουν από μέσα, και μολύνουν τον άνθρωπο.’* (Μαρκ. 7:21-23). Με άλλα λόγια, είναι ευκολότερο να κάνεις το κακό από το να κάνεις το καλό και ο άνθρωπος από τη φύση του κάνει κακές πράξεις. Το κακό κατοικεί μέσα του και είναι κομμάτι της προσωπικότητάς του. Γι' αυτό ο απόστολος λέει, *‘Επειδή, το φρόνημα της σάρκας είναι έχθρα στον Θεό· για τον λόγο ότι, στον νόμο τού Θεού δεν υποτάσσεται, αλλά ούτε μπορεί. Όσοι, όμως, είναι τῆς σάρκας δεν μπορούν να αρέσουν στον Θεό.’* (Ρωμ. 8:7,8). Και πάλι, *‘Επειδή, η σάρκα επιθυμεί ενάντια στο Πνεύμα, και το Πνεύμα ενάντια στη σάρκα· αυτά, μάλιστα, αντιμάχονται το ένα προς το άλλο, ώστε εκείνα που θέλετε, να μη τα πράττετε.’* (Γαλ. 5:17). Με δεδομένο ότι το κακό αποτελεί μέρος της ίδιας της φύσης του ανθρώπου, το οποίο κληρονομείται από κάθε άτομο, από μια μακρά σειρά αμαρτωλών προγόνων, είναι προφανές ότι η όποια δικαιοσύνη πηγάζει από αυτόν θα πρέπει να είναι σαν ένα *«βρώμικο ιμάτιο»* (Ησαΐας 64:6), συγκρινόμενη με το πεντακάθαρο ιμάτιο της δικαιοσύνης του Θεού.

Η αδυναμία να προέλθουν καλές πράξεις μέσα από μια αμαρτωλή καρδιά περιγράφηκε με γλαφυρό τρόπο από τον Σωτήρα, *‘Δεδομένου ότι, κάθε δέντρο γνωρίζεται από τον καρπό του· επειδή, δεν μαζεύουν από αγκάθια σύκα ούτε τρυγούν από βάτο σταφύλια. Ο αγαθός άνθρωπος βγάζει το αγαθό από τον αγαθό θησαυρό τῆς καρδιάς του· και ο κακός άνθρωπος βγάζει το κακό από τον κακό θησαυρό τῆς καρδιάς του· επειδή, από το περίσσειμα της καρδιάς μιλάει το στόμα του.’* (Λουκ. 6:44,45). Ένας άνθρωπος δηλαδή δεν μπορεί να κάνει το καλό αν δεν γίνει πρώτα ο ίδιος καλός. Επομένως οι πράξεις που γίνονται από έναν αμαρτωλό άνθρωπο δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα για να τον κάνουν πιο δίκαιο, αλλά, αντίθετα, προερχόμενες από μια πονηρή καρδιά, είναι κακές και έτσι προστίθενται στο άθροισμα της αμαρτωλότητάς του. Από μια πονηρή καρδιά, μόνο κακό μπορεί να προέλθει και έτσι η πολλαπλότητα του κακού δεν μπορεί να κάνει ούτε μία καλή πράξη· επομένως είναι ανώφελο ένας πονηρός άνθρωπος να νομίζει ότι μπορεί με τις δικές του δυνάμεις να γίνει δίκαιος. Πρέπει πρώτα να γίνει ο ίδιος δίκαιος προτού μπορέσει κάνει το καλό που ζητείται από αυτόν και που ο ίδιος θέλει να κάνει.

Το θέμα λοιπόν έχει ως εξής: 1) Ο νόμος του Θεού είναι τέλεια δικαιοσύνη και από όλους όσους εισέλθουν στη βασιλεία των ουρανών απαιτείται τέλεια συμμόρφωση. 2) Ο νόμος όμως δεν έχει ούτε ψήγμα δικαιοσύνης για να προσδώσει στον άνθρωπο, διότι όλοι είναι αμαρτωλοί και δεν είναι σε θέση να συμμορφωθούν με τις απαιτήσεις του. Ανεξάρτητα από το πόσο επιμελώς και πόσο δραστήρια ένας άνθρωπος εργάζεται, τίποτα από όσα κάνει δεν θα ικανοποιήσει το πλήρες μέτρο των απαιτήσεων του νόμου. *‘Επειδή, από έργα τού νόμου δεν θα δικαιωθεί μπροστά του καμιά σάρκα.’* (Ρωμ. 3:20). Τι λυπηρή κατάσταση! Χρειαζόμαστε τη δικαιοσύνη του νόμου ειδάλλως δεν μπορούμε να εισέλθουμε στον ουρανό, και ταυτόχρονα ο νόμος δεν μπορεί να προσδώσει δικαιοσύνη σε κανέναν από εμάς. Παρά τις πιο επίμονες και δυναμικές μας προσπάθειες ο νόμος δεν μπορεί να μας προσδώσει ούτε το μικρότερο μέρος από εκείνη την αγιότητα που απαιτείται και που χωρίς την οποία κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να δει τον Κύριο.

Ποιος, τότε λοιπόν, μπορεί να σωθεί; Μπορεί να υπάρξει δίκαιος άνθρωπος; Ναι, γιατί η Αγία Γραφή συχνά μιλάει γι' αυτούς. Μιλάει για τον Λωτ ως *‘ο δίκαιος’*. Λέει: *‘Πείτε στον δίκαιο, ότι σ' αυτόν θα υπάρχει καλό· επειδή, θα φάει τον καρπό των έργων του.’* (Ησ. 3:10), υποδηλώνοντας έτσι ότι θα υπάρχουν δίκαιοι

άνθρωποι που θα λάβουν την ανταμοιβή, και δηλώνει ξεκάθαρα ότι στις έσχατες ημέρες θα υπάρχει ένα δίκαιο έθνος, λέγοντας: *‘Κατά την ημέρα εκείνη στη γη τού Ιουδα θα ψαλεί τούτο το τραγούδι: Έχουμε μια οχυρή πόλη· ο Θεός θα βάλει σωτηρία αντί για τείχη και περιτειχίσματα.’* (Ησ. 26: 1,2). Ο Δαβίδ λέει: *‘ο νόμος σου είναι αλήθεια’*. (Ψαλμ. 119:142). Δεν είναι μόνο αλήθεια, αλλά είναι το άθροισμα όλης της αλήθειας· κατά συνέπεια, το έθνος που κρατάει την αλήθεια θα είναι ένα έθνος που τηρεί τον νόμο του Θεού. Αυτοί είναι όσοι πράττουν το θέλημά Του και αυτοί είναι που θα εισέλθουν στη βασιλεία των ουρανών (Ματ. 7:21).

Ο Κύριος η Δικαιοσύνη μας

Το ερώτημα λοιπόν είναι: Πώς μπορεί να αποκτηθεί η δικαιοσύνη που είναι αναγκαία για να μπορέσει κάποιος να εισέλθει στην πόλη; Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι το σπουδαίο έργο του ευαγγελίου. Ας πάρουμε πρώτα ένα μάθημα σχετικά με την δικαίωση, δηλαδή τη μετάδοση της δικαιοσύνης. Η πράξη μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε καλύτερα τη θεωρία. Το παράδειγμα δίνεται στον Λουκά 18: 9-14 με αυτά τα λόγια:

‘Είπε δε και σε μερικούς, που είχαν το θάρρος στον εαυτό τους ότι είναι δίκαιοι, και καταφρονούσαν τούς υπόλοιπους, τούτη την παραβολή: Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ιερό για να προσευχηθούν· ο ένας ήταν Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος, καθώς στάθηκε, προσευχόταν από μέσα του τα εξής: Σε ευχαριστώ, Θεέ, ότι δεν είμαι όπως και οι λοιποί άνθρωποι, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί ή και όπως αυτός ο τελώνης. Νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα, αποδεκατίζω όλα όσα έχω. Και ο τελώνης, που στεκόταν από μακριά δεν ήθελε ούτε τα μάτια του να υψώσει στον ουρανό, αλλά χτυπούσε στο στήθος του, λέγοντας: Θεέ μου, σκέπασε με έλεος εμένα τον αμαρτωλό. Σας λέω: Αυτός κατέβηκε στο σπίτι του δικαιωμένος, παρά εκείνος· επειδή, όποιος υψώνει τον εαυτό του, θα ταπεινωθεί· και εκείνος που ταπεινώνει τον εαυτό του, θα υψωθεί.’

Τούτο δόθηκε για να δείξει πώς δεν μπορούμε, και πώς μπορούμε, να αποκτήσουμε τη δικαιοσύνη. Οι Φαρισαίοι δεν έχουν εξαφανιστεί· υπάρχουν πολλοί στις μέρες μας που αναμένουν να κερδίσουν τη δικαιοσύνη με τις δικές τους καλές πράξεις. Έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους ότι είναι δίκαιοι. Δεν καυχώνται πάντοτε τόσο ανοιχτά για την καλοσύνη τους, αλλά δείχνουν με άλλους τρόπους ότι εμπιστεύονται τη δική τους δικαιοσύνη. Το πνεύμα του Φαρισαίου - το πνεύμα που θα εξιστορούσε στον Θεό κάποιες δικές του καλές πράξεις ως τον λόγο για να λάβει χάρη - βρίσκεται συχνά ανάμεσα σε ανθρώπους που διατείνονται ότι οι Χριστιανοί, οι οποίοι είναι σκυφτοί αισθανόμενοι το βάρος των αμαρτιών τους. Ξέρουν ότι έχουν αμαρτήσει και αισθάνονται καταδικασμένοι. Θρηνούν για την αμαρτωλή τους κατάσταση και εκφράζουν τη λύπη τους για την αδυναμία τους. Οι μαρτυρίες τους δεν ανεβαίνουν ποτέ πάνω από αυτό το επίπεδο. Συχνά αποφεύγουν να μιλήσουν στις κοινωνικές συναθροίσεις και συχνά δεν τολμούν να προσεγγίσουν τον Θεό στην προσευχή. Αφού αμάρτησαν σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι συνήθως, απέχουν από την προσευχή για κάποιο χρονικό διάστημα, μέχρι που η ζωντανή αίσθηση της αποτυχίας τους να σβήσει ή μέχρι να φανταστούν ότι έχουν επανορθώσει με κάποια καλή συμπεριφορά από μέρους τους. Τι δείχνουν όλα αυτά; Τίποτα άλλο από το Φαρισαϊκό πνεύμα που καμαρώνει για την δική του δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού· το οποίο δεν εμφανίζεται μπροστά Του, εκτός και αν μπορέσει να στηριχτεί πάνω στο ψεύτικο υπόβαθρο της δικής του υποτιθέμενης καλοσύνης. Θέλουν να μπορούν να λένε στον Κύριο: «Δες τις τελευταίες μέρες πόσο καλός είμαι· τώρα σίγουρα θα με δεχτείς».

Όμως ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Ο άνθρωπος που εμπιστεύθηκε στη δική του δικαιοσύνη δεν δικαιώθηκε, ενώ ο άνθρωπος που προσευχήθηκε, με συντριβή της καρδιάς του, *‘Θεέ μου, σκέπασε με έλεος εμένα τον αμαρτωλό’*, πήγε στο σπίτι του δικαιωμένος. Ο Χριστός λέει ότι πήγε δικαιωμένος, έγινε δηλαδή, δίκαιος.

Παρατηρήστε ότι ο τελώνης έκανε κάτι περισσότερο από το να θρηνήσει για την αμαρτωλότητά του, ζήτησε έλεος. Τι είναι το έλεος; Είναι η χάρη που δίδεται χωρίς ο αποδέκτης να την αξίζει. Είναι η διάθεση να μεταχειριστείς έναν άνθρωπο καλύτερα από ότι του αξίζει. Ο θεόπνευστος Λόγος αναφέρει για το Θεό, *‘Επειδή, όσο είναι το ύψος τού ουρανού επάνω από τη γη, τόσο μεγάλο είναι το έλεός του σ’ αυτούς που τον φοβούνται.’* (Ψαλμ. 103:11). Δηλαδή, το καλύτερο μέτρο από ότι θα μας άξιζε με το οποίο ο Θεός μας μεταχειρίζεται όταν ερχόμαστε ταπεινά σ’ Αυτόν, είναι η απόσταση μεταξύ της γης και του υψηλότερου ουρανού. Και με ποιο τρόπο μας μεταχειρίζεται καλύτερα από ότι μας αξίζει; Παίρνοντας τις αμαρτίες μας μακριά από εμάς, διότι στο επόμενο εδάφιο λέει: *‘Όσο απέχει η ανατολή από τη δύση, τόσο μακριά έστειλε από μας τις ανομίες μας.’* Με αυτό συμφωνούν και τα λόγια του αγαπημένου μαθητή, *‘Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός είναι πιστός και δίκαιος ώστε να συγχωρήσει σε μας τις αμαρτίες, και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία.’* (Α΄ Ιωάν. 1:9).

Για μια ακόμα δήλωση σχετική με το έλεος του Θεού και για το πώς αυτό εκδηλώνεται, διαβάστε το Μιχ. 7:18,19, *‘Ποιος Θεός είναι όμοιος με σένα, που να συγχωρεί ανομία, και να παραβλέπει την παράβαση του υπολοίπου της κληρονομιάς του; Δεν διατηρεί για πάντα την οργή του, επειδή αυτός αρέσκειται σε έλεος. Θα γυρίσει, και θα μας σπλαχνιστεί, θα καταστρέψει τις ανομίες μας· και όλες τις αμαρτίες τους θα τις ρίξει στα βάθη της θάλασσας.’* Ας διαβάσουμε τώρα τη δήλωση της Γραφής σχετικά με το πώς απονέμεται η δικαιοσύνη.

Ο απόστολος Παύλος, έχοντας αποδείξει ότι όλοι έχουν αμαρτήσει και στερούνται τη δόξα του Θεού, έτσι ώστε από τις πράξεις του νόμου να μην δικαιωθεί καμία σάρκα ενώπιόν Του, συνεχίζει λέγοντας για εμάς ότι *‘δικαιώνονται δωρεάν με τη χάρη του μέσω της απολύτρωσης που είναι στο Χριστό Ιησού. Αυτόν προκαθόρισε ο Θεός ιλαστήριο μέσω της πίστης στο αίμα του, προς ένδειξη της δικαιοσύνης του, λόγω της παράβλεψης των αμαρτημάτων που έχουν γίνει στο παρελθόν κατά τη διάρκεια της ανοχής του Θεού, με σκοπό την ένδειξη της δικαιοσύνης του στον τωρινό καιρό, ώστε να είναι αυτός δίκαιος και να δικαιώνει όποιον ζει με πίστη στον Ιησού.’* (Ρωμ.3: 24-26). *‘δικαιώνονται δωρεάν’*. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι; Δεδομένου ότι ακόμα και οι καλύτερες προσπάθειες ενός αμαρτωλού ανθρώπου δεν έχουν το ελάχιστο αποτέλεσμα για τη δικαίωσή του, είναι προφανές ότι ο μόνος τρόπος που μπορεί να αποκτήσει δικαιοσύνη είναι ως δώρο. Το ότι αυτή η δικαιοσύνη είναι ένα δώρο, δηλώνεται ξεκάθαρα από τον Παύλο στο Ρωμ. 5:17: *‘Επειδή, αν και για το αμάρτημα του ενός βασίλευσε ο θάνατος διαμέσου τού ενός, πολύ περισσότερο, αυτοί που παίρνουν την αφθονία της χάριτος και της δωρεάς της δικαιοσύνης, θα βασιλεύσουν με ζωή διαμέσου τού ενός Ιησού Χριστού’*. Επειδή ακριβώς η δικαιοσύνη είναι ένα δώρο, έτσι και η αιώνια ζωή, η οποία είναι η ανταμοιβή της δικαιοσύνης, είναι το δώρο του Θεού, διαμέσου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.

Ο Χριστός έχει οριστεί από τον Θεό ως ο Ένας μέσω του οποίου θα πρέπει να εξασφαλιστεί η συγχώρεση των αμαρτιών· και αυτή η συγχώρεση συνίσταται απλώς στη διακήρυξη της δικαιοσύνης Του (η οποία είναι η δικαιοσύνη του Θεού) για την άφεση τους. Ο Θεός, ο οποίος είναι πλούσιος σε έλεος (Εφεσ. 2: 4) και που αρέσκειται σε αυτό, τοποθετεί τη δική Του δικαιοσύνη πάνω στον αμαρτωλό που πιστεύει στον Ιησού, ως αντίλυτρο για τις αμαρτίες του. Σίγουρα, πρόκειται για μια επικερδή ανταλλαγή για τον αμαρτωλό και δεν είναι απώλεια για τον Θεό, επειδή είναι άπειρος στην αγιότητα Του και η προσφορά δεν μπορεί ποτέ να ελαττωθεί.

Το χωρίο που μόλις εξετάσαμε (Ρωμ. 3: 24-26) είναι μια άλλη εκφορά των εδαφίων 21, 22, μετά τη δήλωση ότι από τα έργα του νόμου δεν θα δικαιωθεί καμία σάρκα. Ο απόστολος προσθέτει: *‘Τώρα, όμως, χωρίς τον νόμο, φανερώθηκε η δικαιοσύνη τού Θεού, έχοντας τη μαρτυρία τού νόμου και των προφητών· δικαιοσύνη, όμως, του Θεού, διαμέσου της πίστης στον Ιησού Χριστό, προς όλους κι επάνω σε όλους εκείνους που πιστεύουν.’* Ο Θεός τοποθετεί τη δικαιοσύνη Του πάνω στον πιστό. Τον καλύπτει με αυτή, έτσι ώστε να μην φαίνεται πλέον η αμαρτία του. Τότε αυτός που έχει συγχωρηθεί μπορεί να αναφωνήσει με τον προφήτη: *‘Θα ευφρανθώ τα μέγιστα στον Κύριο· η ψυχή μου θα αγαλλιαστεί στον Θεό μου· επειδή, με έντυσε με ιμάτιο σωτηρίας, μου φόρεσε επένδυμα δικαιοσύνης, σαν νυμφίο ευπρεπισμένον με μίτρα, και σαν νύφη στολισμένη με τα πολύτιμα καλλυπίσματά της.’* (Ησ. 61:10).

Τι γίνεται όμως με τη δικαιοσύνη του Θεού που φανερώθηκε χωρίς τον νόμο; Πώς συμφωνεί αυτό με τη δήλωση ότι ο νόμος είναι η δικαιοσύνη του Θεού και ότι πέραν των απαιτήσεών του δεν υπάρχει δικαιοσύνη; Δεν υπάρχει καμία αντίφαση εδώ. Ο νόμος δεν αγνοείται από αυτή τη διαδικασία. Σημειώστε προσεκτικά: Ποιος έδωσε το νόμο; Ο Χριστός. Πώς τον μίλησε; *‘όπως ένας που έχει εξουσία’* ακόμη και ως Θεός. Ο νόμος πηγάζει από Αυτόν όπως και από το Πατέρα, και είναι απλώς μια διακήρυξη της δικαιοσύνης του χαρακτήρα Του. Επομένως, η δικαιοσύνη που έρχεται με την πίστη του Ιησού Χριστού είναι η ίδια δικαιοσύνη που συνοψίζεται με τον νόμο, και αυτό αποδεικνύεται περαιτέρω από το γεγονός ότι φανερώθηκε *‘έχοντας τη μαρτυρία τού νόμου’*.

Ο αναγνώστης ας προσπαθήσει να φανταστεί τη σκηνή. Εδώ στέκεται ο νόμος ως μάρτυρας ενάντια στον αμαρτωλό. Δεν μπορεί να αλλάξει και να δικαιώσει έναν αμαρτωλό. Ο καταδικασμένος αμαρτωλός προσπαθεί ξανά και ξανά να αποκτήσει τη δικαιοσύνη από το νόμο, αλλά αυτός ανθίσταται μπροστά σε όλες τις προσπάθειές του. Δεν μπορεί να δωροδοκηθεί από κάποιο επιτίμιο ή από κάποιες δήθεν καλές πράξεις. Αλλά εδώ βρίσκεται ο Χριστός, *‘γεμάτος χάρη’*, που καλεί τον αμαρτωλό προς Αυτόν. Τελικά, ο αμαρτωλός, κουρασμένος από τον μάταιο αγώνα για να αποκτήσει δικαιοσύνη από το νόμο, ακούει τη φωνή του Χριστού και τρέχει προς στα χέρια που απλώνει. Κρυπτόμενος μέσα στον Χριστό, καλύπτεται με τη δικαιοσύνη Του και τώρα να!, έλαβε, μέσω της πίστης στον Χριστό, εκείνο για το οποίο προσπαθούσε μάταια. Έχει τη δικαιοσύνη που απαιτεί ο νόμος και είναι γνήσια, γιατί την απέκτησε από την Πηγή της Δικαιοσύνης, από το σημείο από όπου προήλθε ο νόμος. Και ο νόμος μαρτυρεί την γνησιότητα αυτής της δικαιοσύνης. Λέει ότι όσο ο άνθρωπος τη διατηρεί, αυτή θα παρουσιαστεί στο δικαστήριο και θα τον υπερασπίσει από όλους τους κατηγορούς του. Θα γίνει μάρτυρας του γεγονότος ότι είναι ένας δίκαιος άνθρωπος. Με τη δικαιοσύνη που

είναι *‘διαμέσου τής πίστεως τού Χριστού, τη δικαιοσύνη, αυτή από τον Θεό διαμέσου τής πίστεως’* (Φιλ 3:9), ο Παύλος ήταν βέβαιος ότι θα στεκόταν ασφαλής κατά την ημέρα του Χριστού.

Σε αυτή την ανταλλαγή δεν υπάρχει χώρος για εύρεση κάποιου σφάλματος. Ο Θεός είναι δίκαιος και ταυτόχρονα δικαιοπάροχος αυτού που πιστεύει στον Ιησού. Στον Ιησού κατοικεί όλη η πληρότητα της θεότητας. Είναι ίσος με τον Πατέρα σε κάθε ιδιότητά Του. Συνεπώς, η απολύτρωση που βρίσκουμε σ' Αυτόν - η δυνατότητα να εξαγοράσει τον χαμένο άνθρωπο - είναι άπειρη. Η επανάσταση του ανθρώπου είναι εναντίον τόσο του Υιού όσο και του Πατέρα, καθώς οι δύο είναι ένα. Ως εκ τούτου, όταν ο Χριστός *‘έδωσε τον εαυτό Του εξαιτίας των αμαρτιών μας’*, ήταν ο βασιλιάς που υποφέρει για τα επαναστατημένα υποκείμενά Του - ο τραυματισμένος Ένας που προσπερνάει, που παραβλέπει το αδίκημα του δράστη. Αν κανείς σκεπτικιστής δεν θα αρνηθεί ότι οποιοσδήποτε έχει το δικαίωμα και το προνόμιο να συγχωρήσει κάθε αδίκημα που διαπράττεται εναντίον του· τότε γιατί μεμφιμοιρούμε όταν ο Θεός ασκεί το ίδιο δικαίωμα; Είναι βέβαιο ότι αν ο ίδιος θέλει να συγχωρήσει τη ζημία που έχει γίνει, έχει το δικαίωμα και με το παραπάνω, αφού δικαιώνει την ακεραιότητα του νόμου Του επιβάλλοντας πάνω Του την ποινή που ορίζεται για τον αμαρτωλό. *‘Αλλά ο αθώος υπέφερε για τον ένοχο’*. Είναι αλήθεια, αλλά ο αθώος Παθών *‘έδωσε τον εαυτό Του’* οικειοθελώς, για να μπορέσει, σεβόμενος τη δικαιοσύνη της κυβέρνησής Του, να κάνει αυτό που η αγάπη Του τον ώθησε ως Κυβερνήτη του σύμπαντος, να παραβλέψει, δηλαδή, όλα τα παθήματά Του.

Διαβάστε τώρα τη δήλωση του ίδιου του Θεού σχετικά με το όνομά Του, μια δήλωση που δόθηκε μπροστά σε μια από τις χειρότερες περιπτώσεις περιφρόνησης εναντίον Του που σημειώθηκαν ποτέ:

‘Και ο Κύριος κατέβηκε σε μορφή νεφέλης και στάθηκε εκεί μαζί του, και κήρυξε το όνομα του Κυρίου. Και πέρασε ο Κύριος μπροστά του και κήρυξε: Ο Κύριος, ο Κύριος ο Θεός είναι οϊκτίρμονας και ελεήμονας, μακρόθυμος, και πολυέλεος, και αληθινός, ο οποίος φυλάττω έλεος σε χιλιάδες, συγχωρώ ανομία και παράβαση και αμαρτία, και καθόλου δεν αθωώνω τον ένοχο.’ (Εξ. 34:5-7).

Αυτό είναι το όνομα του Θεού. Είναι ο χαρακτήρας με τον οποίο αποκαλύπτεται στον άνθρωπο, το φως με το οποίο θέλει οι άνθρωποι να τον θεωρούν. Αλλά τι σημαίνει η δήλωση ότι *‘καθόλου δεν αθωώνω τον ένοχο’*; Αυτό είναι απόλυτα σύμφωνο με τη μακροθυμία Του, την άφθονη καλοσύνη και την παράβλεψη της παράβασης του λαού Του. Είναι αλήθεια ότι ο Θεός σε καμία περίπτωση δεν θα αθωώσει τον ένοχο. Δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό και να συνεχίσει να είναι ένας δίκαιος Θεός. Κάνει όμως κάτι που είναι πολύ καλύτερο. Αφαιρεί την ενοχή, έτσι ώστε αυτός που είναι ένοχος να μην χρειάζεται προηγουμένως να αθωωθεί - είναι δικαιωμένος και λογίζεται σαν να μην είχε αμαρτήσει ποτέ.

Ας μην σκοντάψει κανείς με την έκφραση, *‘ας ντυθούν δικαιοσύνη’*, σαν να ήταν κάτι τέτοιο υποκρισία. Μερικοί, με μια μοναδική έλλειψη εκτίμησης της αξίας του δώρου της δικαιοσύνης, έχουν πει ότι δεν θέλουν μια δικαιοσύνη που «φοριέται», αλλά ότι θα ήθελαν μόνο αυτή τη δικαιοσύνη που προέρχεται από τη ζωή, υποτιμώντας έτσι τη δικαιοσύνη του Θεού, που λαμβάνεται με την πίστη του Ιησού Χριστού απ' όλους όσους πιστεύουν. Συμφωνούμε με την ιδέα τους στο βαθμό που αποτελεί διαμαρτυρία ενάντια στην υποκρισία, μια μορφή ευσέβειας χωρίς τη δύναμη, αλλά θα καλέσουμε τον αναγνώστη να κάνει αυτή τη σκέψη στο μυαλό του: Υπάρχει μια τεράστια διαφορά ως προς το ποιος είναι αυτός που ντύνει με τη δικαιοσύνη. Αν προσπαθήσουμε οι ίδιοι να ενδυθούμε με αυτή, τότε δεν θα έχουμε τίποτα άλλο παρά ένα βρώμικο ένδυμα, όσο όμορφο και να μας φαίνεται, όταν όμως ο Χριστός μας ντύνει με αυτό, δεν πρέπει να περιφρονείται ούτε να απορρίπτεται. Σημειώστε την έκφραση στον Ησαΐα 61:10: *‘με έντυσε με ιμάτιο σωτηρίας, μου φόρεσε επένδυμα δικαιοσύνης’*. Η δικαιοσύνη με την οποία μας καλύπτει ο Χριστός είναι η δικαιοσύνη που συναντά την έγκριση του Θεού και αν ο Θεός είναι ικανοποιημένος με αυτό, σίγουρα οι άνθρωποι δεν θα πρέπει να προσπαθήσουν να βρουν κάτι καλύτερο.

Θα μεταφέρουμε όμως την εικόνα αυτή λίγο παραπέρα και θα αφαιρέσουμε όλη τη δυσκολία από το θέμα μας. Το Ζαχ. 3:1-5 παρέχει τη λύση. Έχει ως εξής:

‘Και μου έδειξε τον Ιησού, τον μεγάλο ιερέα, να στέκεται μπροστά στον άγγελο του Κυρίου, και ο διάβολος στεκόταν από τα δεξιά του για να του αντισταθεί. Και ο Κύριος είπε στον διάβολο: Διάβולה, θα σε επιτιμήσει ο Κύριος· ναι, θα σε επιτιμήσει ο Κύριος, ο οποίος διάλεξε την Ιερουσαλήμ· δεν είναι αυτός δαυλός αποσπασμένος από τη φωτιά; Και ο Ιησούς ήταν ντυμένος με βρώμικα ιμάτια, και στεκόταν μπροστά στον άγγελο. Και αποκρίθηκε, και είπε σ' αυτούς που στέκονταν μπροστά του, λέγοντας: Αφαιρέστε τα βρώμικα ιμάτιά του· και σ' αυτόν είπε: Δες, αφαιρέσα από σένα την ανομία σου, και θα σε ντύσω με ιμάτια γιορτινά· και είπα: Αςβάλουν καθαρή μίτρα επάνω στο κεφάλι του. Και έβαλαν την καθαρή μίτρα επάνω στο κεφάλι του, και τον έντυσαν με ιμάτια· και ο άγγελος του Κυρίου παραστεκόταν.’

Σημειώστε στα παραπάνω ότι η αφαίρεση των βρώμικων ιματίων ισοδυναμεί με την αφαίρεση της ανομίας από το πρόσωπο. Και έτσι βλέπουμε ότι όταν ο Χριστός μας καλύπτει με το ιμάτιο της δικής Του δικαιοσύνης, δεν παρέχει μόνο ένα κάλυμμα για την αμαρτία αλλά αφαιρεί και την αμαρτία. Και αυτό δείχνει ότι η συγχώρεση των αμαρτιών είναι κάτι περισσότερο από ένας τύπος, κάτι περισσότερο από μια απλή καταγραφή στα βιβλία της ενθύμησης στον ουρανό, με την έννοια ότι η αμαρτία έχει ακυρωθεί. Η συγχώρεση των αμαρτιών είναι πραγματικότητα, είναι κάτι απτό, κάτι που επηρεάζει ζωτικά το άτομο. Στην πραγματικότητα τον καθαρίζει από την ενοχή, τον δικαιώνει, τον καθιστά δίκαιο, έχει σίγουρα υποστεί μια ριζική αλλαγή. Είναι, πραγματικά, ένας άλλος άνθρωπος, διότι απέκτησε αυτή τη δικαιοσύνη για τη συγχώρεση των αμαρτιών εν Χριστώ. Αυτό επιτεύχθηκε μόνο καθώς ενδύθηκε τον Χριστό. Αλλά *‘αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι καινούργιο κτίσμα’* (Β΄ Κορ. 5:17). Και έτσι η πλήρης και δωρεάν συγχώρεση των αμαρτιών φέρνει μαζί της αυτή την υπέροχη και θαυματουργή αλλαγή, γνωστή ως αναγέννηση. Αυτό είναι το ίδιο με το να αποκτήσει κανείς μια νέα, μια καθαρή καρδιά.

Η νέα καρδιά είναι μια καρδιά που αγαπά τη δικαιοσύνη και μισεί την αμαρτία. Είναι μια καρδιά που επιθυμεί να οδηγηθεί στα μονοπάτια της δικαιοσύνης. Είναι η καρδιά που ο Κύριος ήθελε να έχει ο Ισραήλ όταν είπε, *‘Είθε να ήταν σ’ αυτούς τέτοια καρδιά, ώστε να με φοβούνται, και να τηρούν πάντοτε όλα τα προστάγματά μου, για να ευημερούν αιώνια, αυτοί και τα παιδιά τους.’* (Δευτ. 5:29). Εν ολίγοις, είναι μια καρδιά απαλλαγμένη από την αγάπη της αμαρτίας. Αλλά τι κάνει έναν άνθρωπο να επιθυμεί ειλικρινά τη συγχώρεση των αμαρτιών του; Είναι απλώς, το υποδαυλισμένο από το Άγιο Πνεύμα, μίσος του γι αυτές και η επιθυμία του για δικαιοσύνη;

Το Πνεύμα αγωνίζεται με όλους τους ανθρώπους. Έρχεται ως έλεγχος. Όταν η φωνή του ελέγχου γίνεται σεβαστή, τότε γίνεται Παράκλητος. Η ίδια υποτακτική, ενδοτική διάθεση που οδηγεί το άτομο να δεχθεί τον έλεγχο του Πνεύματος, θα τον οδηγήσει επίσης να ακολουθήσει τις διδασκαλίες του Πνεύματος και ο Παύλος λέει ότι *‘όσοι διοικούνται από το Πνεύμα τού Θεού, αυτοί είναι γιοι τού Θεού.’* (Ρωμ. 8:14).

Και πάλι, τι είναι αυτό που φέρνει τη δικαιοσύνη, τη συγχώρεση των αμαρτιών; Είναι η πίστη, διότι ο Παύλος λέει: *‘Δικαιωθήκαμε λοιπόν από την πίστη και έχουμε ειρήνη με το Θεό μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.’* (Ρωμ. 5:1). Η δικαιοσύνη του Θεού δίδεται και ενδύεται από όλους όσους πιστεύουν. (Ρωμ. 3:22). Αλλά αυτή η ίδια άσκηση της πίστης κάνει το άτομο, παιδί του Θεού· γιατί λέει εκ νέου ο απόστολος Παύλος: *‘όλοι είστε γιοι του Θεού μέσω της πίστης στο Χριστό Ιησού.’* (Γαλ. 3:26).

Το γεγονός ότι ο καθένας του οποίου συγχωρούνται οι αμαρτίες, γίνεται αμέσως παιδί του Θεού, εμφανίζεται στην επιστολή του Παύλου προς τον Τίτο. Παρουσιάζει πρώτα την κακή κατάσταση στην οποία ήμασταν κάποτε και στη συνέχεια λέει (Τίτος 3:4-7):

‘Όταν, όμως, φανερώθηκε η αγαθότητα και η φιλανθρωπία τού Σωτήρα μας Θεού, όχι από έργα δικαιοσύνης, που εμείς πράξαμε, αλλά σύμφωνα με το έλεός του μας έσωσε, διαμέσου λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαίνισης του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ξέχυσε επάνω μας πλούσια, διαμέσου τού Ιησού Χριστού τού Σωτήρα μας· ώστε, αφού δικαιωθήκαμε διαμέσου τής χάρις εκείνου, να γίνουμε κληρονόμοι σύμφωνα με την ελπίδα τής αιώνιας ζωής.’

Σημειώστε ότι όταν δικαιωνόμαστε μέσω της χάρις, γινόμαστε κληρονόμοι. Έχουμε ήδη μάθει από το Ρωμ. 3:24,25 ότι αυτή η δια της χάριτος Του δικαιοσύνη Του δίδεται μέσω της πίστης μας στον Χριστό, αλλά το Γαλ. 3:26 μας λέει ότι η πίστη στον Χριστό Ιησού μας κάνει παιδιά του Θεού· επομένως, γνωρίζουμε ότι όποιος έχει δικαιωθεί με τη χάρι του Θεού - έχει συγχωρεθεί - είναι παιδί και κληρονόμος του Θεού.

Αυτό δείχνει ότι δεν υπάρχει βάση για την ιδέα ότι ένα άτομο πρέπει να περάσει από ένα είδος δοκιμασίας και να επιτύχει ένα ορισμένο βαθμό αγιότητας προτού ο Θεός τον δεχτεί ως παιδί Του. Μας δέχεται ακριβώς όπως είμαστε. Δεν μας αγαπά εξαιτίας της καλοσύνης μας, αλλά λόγω της ανάγκης μας. Μας δέχεται, όχι επειδή βλέπει κάτι σε εμάς αλλά για τη δική Του χάρι και για ότι η θεική δύναμή Του γνωρίζει ότι μπορεί να μας κάνει να γίνουμε. Μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε το υπέροχο ύψος και την αγιότητα του Θεού και το γεγονός ότι έρχεται σε μας, στην αμαρτωλή και υποβαθμισμένη μας κατάσταση για να μας υιοθετήσει στην οικογένειά Του, μπορούμε να εκτιμήσουμε τη δύναμη του θαυμασμού του αποστόλου: *‘Δέστε τι είδους αγάπη έδωσε σε μας ο Πατέρας, ώστε να ονομαστούμε παιδιά τού Θεού.’* (Α΄ Ιωάννου 3:1). Ο καθένας στον οποίο δίδεται αυτή η τιμή θα καθαρήσει τον εαυτό του, όπως και Εκείνος είναι καθαρός.

Ο Θεός δεν μας υιοθετεί ως παιδιά Του επειδή είμαστε καλοί αλλά για να μας κάνει καλούς. Ο Παύλος λέει: *‘Ο Θεός, όμως, επειδή είναι πλούσιος σε έλεος, εξαιτίας τής πολλής του αγάπης, με την οποία μάς αγάπησε, και ενώ ήμασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτημάτων, μας ζωοποίησε μαζί με τον Χριστό· (κατά χάρι είστε σωσμένοι)· και μας ανέστησε μαζί του, και μας κάθισε μαζί του στα επουράνια διαμέσου τού Ιησού Χριστού·*

για να δείξει στους επερχόμενους αιώνες τον υπερβολικό πλούτο τής χάρις του με την αγαθότητά του σε μας εν Χριστώ Ιησού.' (Εφεσ. 2:4-7). Και έπειτα προσθέτει: 'Επειδή, κατά χάρη είστε σωσμένοι, διαμέσου τής πίστης· κι αυτό δεν είναι από σας· είναι δώρο τού Θεού· όχι από έργα, ώστε να μη καυχηθεί κάποιος. Επειδή, δικό του δημιουργήμα είμαστε, καθώς κτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό για καλά έργα, που ο Θεός προετοίμασε, για να περπατήσουμε μέσα σ' αυτά.' (εδ. 8-10). Αυτό το χωρίο δείχνει ότι ο Θεός μας αγάπησε ενώ ακόμα ήμασταν νεκροί μέσα στις αμαρτίες. Μας δίνει το Πνεύμα Του για να μας ζωοποιήσει εν Χριστώ και το ίδιο Πνεύμα σηματοδοτεί την υιοθεσία μας στη θεία οικογένεια και έτσι μας υιοθετεί έτσι ώστε, ως νέα πλάσματα εν Χριστώ, να μπορούμε να κάνουμε τα καλά έργα που ο Θεός έχει προετοιμάσει.

Αποδοχή από τον Θεό

Πολλοί άνθρωποι διστάζουν να ξεκινήσουν να υπηρετούν τον Κύριο, επειδή φοβούνται ότι ο Θεός δεν θα τους δεχτεί και χιλιάδες που διατείνονται ότι ακολουθούν τον Χριστό εδώ και χρόνια εξακολουθούν να αμφιβάλλουν αν ο Θεός τους έχει αποδεχθεί. Για την ωφέλεια αυτών γράφω και δεν πρόκειται να μπερδέψω το μυαλό τους με εικασίες, αλλά θα προσπαθήσω να τους δώσω τις απλές διαβεβαιώσεις του λόγου του Θεού.

'Θα με δεχτεί ο Κύριος;' Απαντώ με μια άλλη ερώτηση: Θα λάβει ο άνθρωπος αυτό που αγόρασε; Αν πιάς σε ένα κατάστημα και κάνεις μια αγορά, θα παραλάβεις τα αγαθά όταν αυτά σου παραδοθούν; Φυσικά και θα τα παραλάβεις· δεν υπάρχει χώρος για οποιαδήποτε αμφισβήτηση πάνω σ' αυτό. Το γεγονός ότι αγόρασες τα αγαθά και πλήρωσες με τα χρήματά σου για αυτά είναι επαρκής απόδειξη, όχι μόνο ότι είσαι πρόθυμος, αλλά και ότι ανυπομονείς να τα παραλάβεις. Εάν δεν τα ήθελες, δεν θα τα αγόραζες. Επιπλέον, όσο περισσότερο πλήρωσες για αυτά, τόσο πιο ανυπόμονος είσαι να τα παραλάβεις. Εάν η τιμή που πλήρωσες ήταν μεγάλη και είχες δώσει σχεδόν όλη τη ζωή σου για να τα αποκτήσεις, τότε δεν μπορεί να υπάρξει καμία αμφιβολία ότι θα αποδεχτείς την αγορά, όταν αυτή σου παραδοθεί. Το μεγάλο άγχος σου είναι να μην υπάρξει κάποιο πρόβλημα και αυτά δεν παραδοθούν.

Ας εφαρμόσουμε τώρα αυτήν την απλή εικόνα από την καθημερινότητα στην περίπτωση του αμαρτωλού που έρχεται στον Χριστό. Πρώτον, μας αγόρασε. 'Ή, δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός τού Αγίου Πνεύματος, που είναι μέσα σας, το οποίο έχετε από τον Θεό, και δεν είστε κύριοι του εαυτού σας; Επειδή, αγοραστήκατε με τιμή· δοξάστε, λοιπόν, τον Θεό με το σώμα σας, και με το πνεύμα σας, τα οποία είναι τού Θεού.' (Α' Κορ. 6:19,20).

Η τιμή που πληρώθηκε για μας ήταν το δικό Του αίμα - η ζωή Του. Ο Παύλος είπε στους πρεσβύτερους της Εφέσου: 'Προσέχετε, λοιπόν, στον εαυτό σας, και σε ολόκληρο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σάς έβαλε επισκόπους, για να ποιμαίνετε την εκκλησία τού Θεού, που απέκτησε με το ίδιο του το αίμα.' (Πράξεις 20:28), 'ξέροντας ότι δεν λυτρωθήκατε από τη μάταιη πατροπαράδοτη διαγωγή σας με φθαρτά, ασήμι ή χρυσάφι, αλλά με το πολύτιμο αίμα τού Χριστού, ως αμνού χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδα.' (Α' Πέτρου 1:18, 19), 'ο οποίος έδωσε τον εαυτό του για χάρη μας' (Τίτου 2:14), 'που έδωσε τον εαυτό του εξαιτίας των αμαρτιών μας, για να μας ελευθερώσει από τον παρόντα πονηρό αιώνα, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και Πατέρα μας.' (Γαλ. 1:4).

Δεν εξαγόρασε μόνο μια ορισμένη τάξη ανθρώπων, αλλά ολόκληρο τον κόσμο των αμαρτωλών. 'Επειδή, με τέτοιο τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή' (Ιωάν. 3:16). Ο Ιησούς είπε: 'ο άρτος τον οποίο εγώ θα δώσω, είναι η σάρκα μου, που εγώ θα δώσω χάρη τής ζωής τού κόσμου' (Ιωάν. 6:51), 'Επειδή, ο Χριστός, όταν εμείς ήμασταν ακόμα ασθενείς, πέθανε κατά τον ορισμένο καιρό για χάρη των ασεβών', 'Ο Θεός, όμως, δείχνει τη δική του αγάπη σε μας, επειδή, ενώ εμείς ήμασταν ακόμα αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για χάρη μας.' (Ρωμ. 5: 6,8).

Το αντίτιμο που πληρώθηκε ήταν άπειρο, καταλαβαίνουμε, επομένως, ότι επιθυμούσε πολύ αυτό που αγόρασε. Το είχε μέσα στην καρδιά Του να το αποκτήσει. Δίχως αυτό, δεν θα ήταν ικανοποιημένος. Βλέπε Φιλίπ. 2: 6-8. Εβρ 12:2, Ησ. 53:11.

'Μα δεν είμαι άξιος.' Αυτό σημαίνει ότι δεν αξίζεις την καταβληθείσα τιμή και, ως εκ τούτου, φοβάσαι να πας επειδή ο Χριστός μπορεί να αρνηθεί την αγορά. Θα μπορούσες να έχεις κάποιο φόβο ως προς αυτό στην περίπτωση που η συμφωνία δεν είχε οριστικοποιηθεί και το αντίτιμο δεν είχε ήδη πληρωθεί. Αν μπορούσε να αρνηθεί να σε δεχτεί με το αιτιολογικό ότι δεν αξίζεις την τιμή, όχι μόνο θα έχανε εσένα αλλά θα έχανε και το ποσό που καταβλήθηκε. Αν και τα αγαθά για τα οποία έχεις πληρώσει δεν αξίζουν αυτό που έδωσες γι' αυτά,

δεν θα ήσουν ποτέ τόσο ανόητος ώστε να τα πετάξεις. Από το να μην πάρεις τίποτα, θα προτιμούσες να λάβεις κάποια ανταπόδοση για τα χρήματά σου.

Επιπλέον, εσύ δεν έχεις καμία σχέση με το θέμα της αξίας. Όταν ο Χριστός ήταν στη γη για να εξασφαλίσει την αγορά, *‘δεν είχε ανάγκη να δώσει κάποιος μαρτυρία για τον άνθρωπο· δεδομένου ότι, αυτός γνώριζε τι ήταν μέσα στον άνθρωπο’* (Ιωάν. 2:25). Έκανε την αγορά με τα μάτια του ανοικτά και γνώριζε την ακριβή αξία αυτού που αγόραζε. Δεν είναι καθόλου απογοητευμένος όταν έρχεσαι σε Αυτόν και διαπιστώνει ότι είσαι άχρηστος. Δεν πρέπει να ανησυχείς για το θέμα της αξίας. Αν ο ίδιος, με την άριστη γνώση της περίπτωσης σου, ήταν πρόθυμος να κάνει την αγορά, εσύ θα έπρεπε να είσαι ο τελευταίος που θα παραπονοϊόταν.

Διότι, και αυτή είναι η πιο θαυμάσια αλήθεια όλων, σε αγόρασε ακριβώς για τον λόγο ότι δεν είσαι άξιος. Το έμπειρο μάτι Του είδε σε σένα μεγάλες δυνατότητες και σε αγόρασε όχι για αυτό που ήσουν τότε ή αυτό που τώρα αξίζεις, αλλά για αυτό που θα μπορούσε να κάνει με σένα. Λέει, *‘Εγώ, εγώ είμαι, ο οποίος εξαλείφω τις παραβάσεις σου για χάρη μου’* (Ησ. 43:25). Δεν έχουμε καμία δικαιοσύνη, γι αυτό μας αγόρασε *‘για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη τού Θεού διαμέσου αυτού’*, λέει ο Παύλος, *‘Επειδή, μέσα σ’ αυτόν κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της θεότητας σωματικά· και μέσα σ’ αυτόν είστε πλήρεις, αυτός που είναι η κεφαλή κάθε αρχής και εξουσίας·’* (Κολ. 2:9,10). Εδώ είναι η όλη διαδικασία:

‘και όλοι ... ήμασταν από τη φύση μας τέκνα οργής, όπως και οι υπόλοιποι. Ο Θεός, όμως, επειδή είναι πλούσιος σε έλεος, εξαιτίας τής πολλής του αγάπης, με την οποία μάς αγάπησε, και ενώ ήμασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτημάτων, μας ζωοποίησε μαζί με τον Χριστό· (κατά χάρη είστε σωσμένοι)· και μας ανέστησε μαζί του, και μας κάθισε μαζί του στα επουράνια διαμέσου τού Ιησού Χριστού· για να δείξει στους επερχόμενους αιώνες τον υπερβολικό πλούτο τής χάριτος του με την αγαθότητά του σε μας εν Χριστώ Ιησού. Επειδή, κατά χάρη είστε σωσμένοι, διαμέσου τής πίστης· κι αυτό δεν είναι από σας· είναι δώρο τού Θεού· όχι από έργα, ώστε να μη καυχηθεί κάποιος. Επειδή, δικό του δημιουργήμα είμαστε, καθώς κτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό για καλά έργα, που ο Θεός προετοίμασε, για να περπατήσουμε μέσα σ’ αυτά.’ (Εφεσ. 2:3-10).

Πρέπει να ζούμε *‘σε έπαινον της δόξας τής χάριτος του’*. Δεν θα μπορούσαμε να ζούμε έτσι αν αξίζαμε ότι πλήρωσε για μας. Σε αυτή την περίπτωση δεν θα υπήρχε καμία δόξα σε αυτόν που έκανε τη συναλλαγή. Δεν θα μπορούσε, στους αιώνες που έρχονται, να μας δείξει τα πλούτη της χάριτός Του. Αλλά όταν μας παραλαμβάνει, χωρίς να αξίζουμε τίποτα, και τελικά μας παρουσιάζει χωρίς ψεγάδι μπροστά στο θρόνο, αυτό θα είναι για την αιώνια δόξα Του. Και τότε δεν θα υπάρξει κανένας που θα μπορούσε να αποδώσει αξία στον εαυτό του. Καθ’ όλη την αιωνιότητα, το αγιασμένο πλήθος θα είναι ενωμένο λέγοντας στον Χριστό: *‘Άξιος είσαι ... επειδή, σφάχτηκες, και μας αγόρασες στον Θεό με το αίμα σου, από κάθε φυλή και γλώσσα και λαό και έθνος· και μας έκανες βασιλιάδες και ιερείς στον Θεό μας·’* *‘Το σφαγμένο Αρνίο είναι άξιο να πάρει τη δύναμη και πλούτο και σοφία και ισχύ και τιμή και δόξα και ευλογία.’* (Αποκ. 5:9,10,12).

Σίγουρα δεν θα έπρεπε να υπάρχουν αμφιβολίες ως προς την αποδοχή μας από τον Θεό. Όμως δεν συμβαίνει αυτό. Η πονηρή καρδιά συνεχίζει να προβάλλει αμφιβολίες. *‘Όλα αυτά τα πιστεύω, αλλά ...’* Ως εδώ, σταμάτησε εδώ. Αν πίστευες πραγματικά, δεν θα έλεγες *‘αλλά’*. Όταν οι άνθρωποι προσθέτουν ένα *‘αλλά’* όταν δηλώνουν ότι πιστεύουν, στην πραγματικότητα εννοούν, *‘Πιστεύω, αλλά δεν πιστεύω’*. Συνεχίζεις λέγοντας, *‘Ίσως έχεις δίκαιο, άκουσε με όμως. Αυτό που ήθελα να πω είναι ότι πιστεύω στις δηλώσεις των Γραφών που παρέθεσες, αλλά η Αγία Γραφή αναφέρει ότι αν είμαστε τέκνα του Θεού θα έχουμε και τη μαρτυρία του Πνεύματος και θα έχουμε τη μαρτυρία μέσα μας· μέσα μου όμως δεν αισθάνομαι να έχω μια τέτοια μαρτυρία. Επομένως δεν μπορώ να πιστέψω ότι είμαι του Χριστού. Πιστεύω τον λόγο Του, αλλά δεν έχω τη μαρτυρία.’* Καταλαβαίνω τη δυσκολία σου. Άφησε με να δω αν μπορώ να την αφαιρέσω,

Ως προς το αν είσαι του Χριστού, μπορείς εσύ ο ίδιος να το διευθετήσεις. Έχεις δει τι έχει κάνει για σένα. Το ερώτημα τώρα είναι, έχεις παραδώσει τον εαυτό σου σε Αυτόν; Αν το έχεις κάνει, μπορείς να είσαι σίγουρος ότι σε έχει δεχθεί. Αν δεν είσαι δικός Του, αυτό οφείλεται αποκλειστικά στο ότι έχεις αρνηθεί να παραδώσεις σε Αυτόν αυτό που έχει αγοράσει. Τον εξαπατάς. Λέει, *‘Όλη την ημέρα άπλωσα τα χέρια μου προς έναν λαό που απειθεί και αντιμιλάει’* (Ρωμ. 10:21). Σε ικετεύει να του δώσεις αυτό που αγόρασε και πλήρωσε, εσύ όμως αρνείσαι και του καταλογίζεις ότι δεν επιθυμεί να σε δεχτεί. Αν όμως από την καρδιά σου έχεις παραδώσει τον εαυτό σου για να είσαι παιδί Του, να είσαι βέβαιος ότι σε έχει δεχτεί.

Τώρα, ως προς το ότι πιστεύεις τα λόγια Του, αλλά αμφιβάλλεις αν σε δέχεται επειδή δεν νοιώθεις τη μαρτυρία μέσα στην καρδιά σου, εξακολουθώ να επιμένω ότι δεν πιστεύεις. Αν το έκανες, θα είχες και τη μαρτυρία. Άκουσε τον λόγο Του, *‘Όποιος πιστεύει στον Υιό τού Θεού, έχει μέσα του τη μαρτυρία· όποιος δεν πιστεύει στον Θεό, έκανε τον Θεό ψεύτη, επειδή δεν πίστεψε στη μαρτυρία, την οποία μαρτυρία ο Θεός έδωσε για τον Υιό του.’* (Α΄ Ιωαν. 5:10). Το να πιστέψεις στον Υιό, απλά σημαίνει να πιστέψεις στον λόγο Του και στη μαρτυρία τη σχετική με Αυτόν.

‘Όποιος πιστεύει στον Υιό του Θεού, έχει μέσα του τη μαρτυρία’. Δεν μπορείς να έχεις τη μαρτυρία προτού πιστέψεις, μόλις όμως πιστέψεις, έχεις και τη μαρτυρία. Πως συμβαίνει αυτό; Επειδή η μαρτυρία είναι η πίστη σου στον Λόγο του Θεού. Ο Θεός το λέει αυτό. *‘Είναι δε η πίστη, πεποίθηση γι’ αυτά που ελπίζονται, βεβαίωση για πράγματα που δεν βλέπονται.’* (Εβρ. 11:1).

Αν άκουγες τον Θεό με τη φωνή Του να λέει ότι είσαι παιδί Του, είναι φυσικό ότι θα το θεωρούσες αυτό επαρκή μαρτυρία. Όταν ο Θεός μιλάει μέσα από τον Λόγο Του, είναι το ίδιο με το να μιλούσε με την ίδια τη φωνή Του, ενώ η πίστη σου είναι η απόδειξη ότι ακούς και πιστεύεις.

Αυτό το θέμα είναι τόσο σημαντικό που αξίζει να εξεταστεί προσεκτικά. Ας διαβάσουμε λίγο περισσότερο σχετικά με τη μαρτυρία. Αρχικά, διαβάζουμε ότι είμαστε *‘όλοι είστε υιοί του Θεού διαμέσου της πίστης στον Ιησού Χριστό’* (Γαλ. 3:26). Αυτή είναι μια επιβεβαίωση των όσων είπα σχετικά με την αβεβαιότητά μας για την μαρτυρία. Η πίστη μας κάνει παιδιά του Θεού. Αλλά πώς θα αποκτήσουμε αυτή την πίστη; *‘η πίστη είναι διαμέσου της ακοής· η δε ακοή διαμέσου του λόγου του Θεού’* (Ρωμ. 10:17). Αλλά πώς μπορούμε να αποκτήσουμε πίστη στον Λόγο του Θεού; Απλά πιστέψτε ότι ο Θεός δεν μπορεί να πει ψέμματα. Δεν θα έλεγες κατά πρόσωπο τον Θεό ψεύτη, όμως αυτό ακριβώς κάνεις αν δεν πιστεύεις τον Λόγο Του. Το μόνο που έχεις να κάνεις για να πιστέψεις είναι να πιστεύεις. *‘«Κοντά σου είναι ο λόγος, στο στόμα σου, και στην καρδιά σου»· δηλαδή, ο λόγος της πίστης που κηρύττομε· ότι, αν με το στόμα σου ομολογήσεις Κύριο, τον Ιησού, και μέσα στην καρδιά σου πιστέψεις ότι ο Θεός τον ανέστησε από τους νεκρούς, θα σωθείς· επειδή, με την καρδιά πιστεύει κάποιος προς δικαιοσύνη, και με το στόμα γίνεται ομολογία προς σωτηρία· δεδομένου ότι, η γραφή λέει: «Καθένας που πιστεύει σ’ αυτόν, δεν θα ντροπιαστεί».* (Ρωμ. 10:8-11).

Όλα αυτά είναι σε αρμονία με τη μαρτυρία που δόθηκε μέσω του Παύλου. *‘Το ίδιο το Πνεύμα δίνει μαρτυρία, μαζί με το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Και αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, συγκληρονόμοι δε του Χριστού· αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας του.’* (Ρωμ. 8:16,17). Αυτό το Πνεύμα που μαρτυρεί με το πνεύμα μας είναι ο Παράκλητος που ο Ιησούς υποσχέθηκε (Ιωάννης 14:16). Και γνωρίζουμε ότι η μαρτυρία του είναι αληθινή, γιατί είναι το *‘Πνεύμα της αλήθειας’*. Πως μαρτυρεί τώρα; Φέρνοντας στην μνήμη μας τον Λόγο που έχει καταγραφεί. Ενέπνευσε αυτά τα λόγια (Α΄ Κορ. 2:13, Β΄ Πέτρου 1:21) και, επομένως, όταν τα φέρνει στη μνήμη μας, είναι το ίδιο σαν να τα μιλούσε απευθείας σ’ εμάς. Παρουσιάζει στο μυαλό μας τον Λόγο, σε ένα μέρος του οποίου ήδη αναφερθήκαμε. Γνωρίζουμε ότι ο Λόγος είναι αλήθεια, γιατί ο Θεός δεν μπορεί να πει ψέμματα. Ζητάμε ο Σατανάς μαζί με την ψευδή του μαρτυρία εναντίον του Θεού να φύγει και πιστεύουμε στον Λόγο, αλλά αν πιστεύουμε στον Λόγο, γνωρίζουμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού και φωνάζουμε: *‘Αββά, Πατέρα’*. Και τότε η λαμπρή αλήθεια φανερώνεται περισσότερο μέσα στην ψυχή. Η επανάληψη των λέξεων την καθιστά μια πραγματικότητα για εμάς. Είναι ο Πατέρας μας. Είμαστε τα παιδιά Του. Τι χαρά δίνει αυτή η σκέψη! Επομένως βλέπουμε ότι η μαρτυρία που έχουμε στον εαυτό μας δεν είναι μια απλή εντύπωση ή ένα συναίσθημα. Ο Θεός δεν μας ζητά να εμπιστευόμαστε έναν τόσο αναξιόπιστο μάρτυρα όσο το συναίσθημά μας. Αυτός που εμπιστεύεται την καρδιά του είναι ανόητος, λέει η Γραφή. Η μαρτυρία που πρέπει να εμπιστευτούμε είναι ο αμετάβλητος Λόγος του Θεού και αυτή τη μαρτυρία μπορεί να την έχουμε μέσω του Πνεύματος, μέσα στις δικές μας καρδιές. *‘Ευχαριστία, όμως, ανήκει στον Θεό, για την ανεκδιήγητη δωρεά του.’*

Αυτή η διαβεβαίωση δεν δικαιολογεί να χαλαρώσουμε την επιμέλεια μας και να επαναπαυθούμε, σαν να είχαμε αποκτήσει τελειότητα. Πρέπει να θυμηθούμε ότι ο Χριστός δεν μας δέχεται για χάρη μας αλλά για χάρη Του, όχι γιατί είμαστε τέλειοι αλλά γιατί μόνο εν Χριστώ μπορούμε να βαδίσουμε προς την τελειότητα. Δεν μας ευλογεί διότι ήμασταν τόσο καλοί που αξίζαμε μια ευλογία, αλλά για να απομακρυνθούμε από τις πονηρίες μας με τη δύναμη της ευλογίας (Πράξεις 3:26). Σε όλους όσους πιστεύουν στον Χριστό, η δύναμη – δικαίωμα και προνόμιο - δίνεται για να γίνουν υιοί του Θεού (Ιωάννης 1:12). Μέσω των *‘πιο μεγάλων και πολύτιμων υποσχέσεων’* του Θεού διαμέσου του Χριστού, μπορούμε να γίνουμε *‘κοινωνοί θείας φύσης’*. (Β΄ Πέτρου 1:4).

Ας εξετάσουμε σύντομα την πρακτική εφαρμογή κάποιων δηλώσεων της Αγίας Γραφής.

Η Νίκη της Πίστης

Η Αγία Γραφή λέει ότι *‘ο δίκαιος θα ζήσει πίστεως’*. Η δικαιοσύνη του Θεού *‘αποκαλύπτεται από πίστη σε πίστη’* (Ρωμ. 1:17). Τίποτα δεν μπορεί να απεικονίσει καλύτερα τη λειτουργία της πίστης, από τα παραδείγματα που έχουν καταγραφεί για τη δική μας διδασκαλία *‘για να έχουμε την ελπίδα με την υπομονή*

και την παρηγορία των γραφών' (Ρωμ. 15:4). Θα εξετάσουμε, πρώτον, ένα αξιοσημείωτο γεγονός που καταγράφεται στο εικοστό κεφάλαιο του Β' Χρονικών. Ο αναγνώστης ας ακολουθήσει το παρόν σχόλιο έχοντας την Αγία Γραφή μαζί του.

'Και ύστερα απ' αυτά, ήρθαν ενάντια στον Ιωσαφάτ οι γιοι του Μωάβ, και οι γιοι του Αμμών, και μαζί τους και άλλοι, εκτός από τους Αμμωνίτες, για να τον πολεμήσουν. Και ήρθαν και ανήγγειλαν στον Ιωσαφάτ, λέγοντας: Ένα μεγάλο πλήθος έρχεται εναντίον σου, από την πέρα περιοχή της θάλασσας, από τη Συρία· και δεξ, είναι στην Ασασών-θαμάρ, που είναι η Εν-γαδδί.' (εδάφια 1,2).

Αυτό το μεγάλο πλήθος έκαναν τον βασιλιά και τον λαό να φοβηθούν, όμως έκαναν τη σοφή επιλογή να συγκεντρωθούν για να *'ζητήσουν βοήθεια από τον Κύριο· από όλες, ακόμα, τις πόλεις του Ιούδα ήρθαν να ζητήσουν τον Κύριο.'* (εδ.3,4). Ακολουθεί η προσευχή του Ιωσαφάτ, ως αρχηγού του εκκλησιασματος, και αξίζει ιδιαίτερη μελέτη, αφού ήταν προσευχή πίστης και περιείχε μέσα της το πρώτο βήμα για τη νίκη:

'Και ο Ιωσαφάτ στάθηκε στη συγκέντρωση του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, και στον οίκο του Κυρίου, προς το πρόσωπο της νέας αυλής, και είπε: Κύριε, Θεέ των πατέρων μας, δεν είσαι εσύ ο Θεός που είσαι στον ουρανό; Και δεν είσαι εσύ που είσαι κυρίαρχος επάνω σε όλα τα βασίλεια των εθνών, και στο χέρι σου δεν είναι η δύναμη και η ισχύ, και κανένας δεν μπορεί να σου αντισταθεί;' (εδ. 5,6).

Αυτή ήταν μια εξαιρετική αρχή προσευχής. Αρχίζει με την αναγνώριση του Θεού στον ουρανό. Έτσι ξεκινάει και το πρότυπο προσευχής που έχουμε, *'Πάτερ ήμων ό έν τοῖς ούρανοῖς'*. Τι σημαίνει αυτό; Ότι ο Θεός, ως Θεός στον ουρανό, είναι Δημιουργός. Μεταφέρει με αυτό την αναγνώριση της εξουσίας Του πάνω σε όλα τα βασίλεια του κόσμου και στις δυνάμεις του σκότους· το γεγονός ότι είναι στον ουρανό, ο Δημιουργός, δείχνει ότι στο χέρι Του υπάρχει ισχύς και δύναμη, έτσι ώστε κανείς να μην μπορεί να του αντιπαρατεθεί. Έτσι, ο άνθρωπος που μπορεί να ξεκινήσει την προσευχή του στην ώρα της ανάγκης με μια τέτοια αναγνώριση της δύναμης του Θεού, έχει τη νίκη ήδη με το μέρος του. Διότι, ο Ιωσαφάτ όχι μόνο δήλωσε την πίστη του στην θαυμαστή δύναμη του Θεού, αλλά επικαλέστηκε τη δύναμη του Θεού ως δική του, λέγοντας: *'Θεέ των πατέρων μας, δεν είσαι εσύ ο Θεός που είσαι στον ουρανό;'* εκπληρώνοντας έτσι την απαίτηση της Γραφής: *'αυτός που προσέρχεται στον Θεό, πρέπει να πιστέψει, ότι είναι, και γίνεται μισθαποδότης σ' αυτούς που τον εκζητούν.'*

Ο Ιωσαφάτ προχώρησε στη συνέχεια αφηγούμενος τον τρόπο με τον οποίο ο Κύριος τους καθιέρωσε σε αυτή τη γη και πώς, αν και δεν τους είχε επιτρέψει να εισβάλουν στον Μωάβ και τον Αμμών, τα έθνη αυτά είχαν έρθει για να τους εκδιώξουν από την κληρονομία που ο Θεός τους έδωσε (εδ. 7-11). Και έπειτα κατέληξε: *'Θεέ μας, δεν θα τους κρίνεις; Επειδή, δεν υπάρχει σ' εμάς δύναμη για να αντισταθούμε σ' αυτό το μεγάλο πλήθος που έρχεται εναντίον μας, και δεν ξέρουμε τι να κάνουμε· αλλ' επάνω σε σένα είναι τα μάτια μας'* (εδ. 12). Δεν είναι τίποτα για τον Κύριο να βοηθήσει, είτε αυτούς που έχουν πολλή είτε αυτούς που δεν έχουν καμία δύναμη (Β' Χρον. 14:11) και αφού τα μάτια του Κυρίου περιτρέχουν διαμέσου ολόκληρης της γης, για να φανεί δυνατός σε όσους έχουν την καρδιά τους τέλεια προς αυτόν (Β' Χρον. 16:9), είναι καλό αυτοί που έχουν ανάγκη, να εμπιστευθούν μόνον Εκείνον. Αυτή η θέση του Ιωσαφάτ και του λαού του ήταν σύμφωνη με την αποστολική προτροπή, *'αποβλέποντας στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης'* (Εβρ. 12:2). Εκείνος είναι η αρχή και το τέλος και όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη είναι στα χέρια Του.

Ποιο ήταν τώρα το αποτέλεσμα; Ο προφήτης του Κυρίου ήρθε με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, *'και είπε: Ακούστε, ολόκληρος ο Ιούδας, και εκείνοι που κατοικείτε στην Ιερουσαλήμ, και εσύ, βασιλιά Ιωσαφάτ: Έτσι λέει σε σας ο Κύριος: Μη φοβάστε ούτε να τρομάζετε από το πρόσωπο αυτού του μεγάλου πλήθους· επειδή, η μάχη δεν είναι δική σας, αλλά του Θεού.'* (εδ. 15). Στη συνέχεια ήρθε η εντολή να βγουν έξω το πρωί για να συναντήσουν τον εχθρό και για να δουν τη σωτηρία του Κυρίου, γιατί θα ήταν μαζί τους. Τώρα έρχεται το πιο σημαντικό κομμάτι: *'Και αφού σηκώθηκαν το πρωί, βγήκαν προς την έρημο Θεκουέ· και όταν βγήκαν, ο Ιωσαφάτ στάθηκε, και είπε: Ακούστε με, Ιούδα, και όσοι κατοικείτε στην Ιερουσαλήμ: Πιστέψτε στον Κύριο τον Θεό μας, και θα στερεωθείτε· πιστέψτε στους προφήτες του, και θα ευοδωθείτε. Και αφού συμβουλευθήκε μαζί με τον λαό, διάταξε τους ψαλτωδούς να ψάλλουν στον Κύριο, και να υμνούν τη μεγαλοπρέπεια της αγιότητάς του, βγαίνοντας μπροστά από τον στρατό, και να λένε: Δοξολογείτε τον Κύριο, επειδή το έλεός του μένει στον αιώνα.'* (εδ. 20, 21).

Σίγουρα, αυτός ήταν ένας περίεργος τρόπος για να βγουν στη μάχη. Λίγα στρατεύματα έχουν πάει ποτέ να πολεμήσουν έχοντας μια τέτοια εμπροσθοφυλακή. Αλλά ποιο ήταν το αποτέλεσμα; *'Και όταν άρχισαν να ψάλλουν και να υμνούν, ο Κύριος έστησε ενέδρες εναντίον των γιων του Αμμών, του Μωάβ, και εκείνων από το βουνό του Σηείρ, που ήρθαν εναντίον του Ιούδα· και χτυπήθηκαν. Επειδή, σηκώθηκαν οι γιοι του Αμμών και του Μωάβ εναντίον των κατοίκων του βουνού του Σηείρ, για να τους εξολοθρεύσουν και να τους εξαλείψουν· και αφού συντέλεσαν τους κατοίκους του Σηείρ, βοήθησαν ο ένας τον άλλον για να*

εξολοθρευτούν. Και καθώς ο Ιούδας ήρθε στη σκοπιά της ερήμου, σήκωσε τα μάτια του προς το πλήθος, και να, ήσαν νεκρά σώματα πεσμένα καταγής, και δεν διασώθηκε κανένας.' (εδ. 22-24).

Εάν υπήρχαν λίγοι στρατοί που πήγαν να πολεμήσουν με μια τέτοια εμπροσθοφυλακή όπως ο στρατός του Ιωσαφάτ, είναι βέβαιο ότι λίγες στρατιές θα είχαν ανταμειφθεί με μια τέτοια σημαδιακή νίκη. Δεν θα ήταν κακό να μελετήσουμε λίγο τη φιλοσοφία της νίκης της πίστης, όπως περιγράφεται στην παρούσα περίπτωση. Όταν οι εχθροί, που ήταν σίγουροι με τους μεγαλύτερους αριθμούς τους, άκουσαν τους Ισραηλίτες να βγαίνουν εκείνο το πρωί, τραγουδώντας και φωνάζοντας, τι θα έπρεπε να υποθέσουν; Τίποτα άλλο εκτός από το ότι οι Ισραηλίτες είχαν λάβει ενισχύσεις και ενισχύθηκαν τόσο ώστε να ήταν άχρηστο να προσπαθήσουν να τους αντιπαχθούν. Επίσης, ένας πανικός τους κατέλαβε, και καθένας θεώρησε τον διπλανό του ως εχθρό.

Ήταν σωστό το συμπέρασμά τους ότι ο Ισραήλ είχε λάβει ενισχύσεις; Πράγματι, ήταν, γιατί ο Λόγος, λέει: *'όταν άρχισαν να ψάλλουν και να υμνούν, ο Κύριος έσπησε ενέδρες εναντίον των γιων του Αμμών, του Μωάβ, και εκείνων από το βουνό του Σηείρ'*. Ο στρατός του Κυρίου, στον οποίο ο Ιωσαφάτ και ο λαός του πίστεψε, αυτός πολέμησε γι' αυτούς. Είχαν ενισχύσεις και αναμφισβήτητα εάν τα μάτια τους μπορούσαν να ανοίξουν για να τις δουν, θα τις είχαν δει, όπως ο υπηρέτης του Ελισσαιέ διαπίστωσε κάποια φορά ότι εκείνοι που ήταν μαζί τους ήταν περισσότεροι από τον εχθρό.

Το σημείο όμως που πρέπει να παρατηρηθεί ιδιαίτερα είναι ότι όταν ο Ισραήλ άρχισε να υμνεί και να δοξολογεί, ο Κύριος έβαλε ενέδρες ενάντια στον εχθρό. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι η πίστη τους ήταν πραγματική. Η υπόσχεση του Θεού ήταν αρκετή γι αυτούς, ήταν σαν να είχε ήδη πραγματοποιηθεί. Με τέτοιο τρόπο πίστευαν στον Κύριο, ή πιο κυριολεκτικά, οικοδομούσαν πάνω στον Κύριο και έτσι εδραιώθηκαν και οικοδομήθηκαν. Έτσι απέδειξαν την αλήθεια των λόγων: *'η νίκη που νίκησε τον κόσμο είναι τούτη: Η πίστη μας'* (Α΄ Ιωάν. 5:4).

Ας εφαρμόσουμε αυτή την εικόνα στην περίπτωση της σύγκρουσης απέναντι στην αμαρτία. Έρχεται ένας ισχυρός πειρασμός για να επιτύχει κάτι που είναι γνωστό ότι είναι λάθος. Έχουμε συχνά δοκιμαστεί και διαπιστώσει με θλίψη τη δύναμη του πειρασμού, επειδή μας έχει εξοντώσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε να γνωρίζουμε ότι δεν έχουμε καμία δύναμη εναντίον του. Όμως τώρα τα μάτια μας είναι πάνω στον Κύριο, ο οποίος μας έχει πει να έρθουμε με παρησία στο θρόνο της χάριτος, για να πάρουμε έλεος και να βρούμε χάρη προς βοήθεια σε καιρό ανάγκης. Έτσι αρχίζουμε να προσευχόμαστε στον Θεό για βοήθεια. Και προσευχόμαστε στον Θεό που μας αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή ως ο Δημιουργός του ουρανού και της γης. Δεν αρχίζουμε με μια θλιβερή δήλωση της αδυναμίας μας, αλλά με μια χαρούμενη αναγνώριση της ισχυρής δύναμης του Θεού. Όταν δηλωθεί αυτό, μπορούμε να επιχειρήσουμε να δηλώσουμε τη δυσκολία μας και την αδυναμία μας. Αν δηλώσουμε πρώτα την αδυναμία μας και την αποθαρρυσμένη μας κατάσταση, τοποθετούμε τον εαυτό μας πάνω από τον Θεό. Σε αυτή την περίπτωση ο Σατανάς θα μεγενθύνει τη δυσκολία και θα ρίξει το σκοτάδι του γύρω μας, ώστε να μην βλέπουμε τίποτα άλλο παρά την αδυναμία μας και έτσι, αν και οι κραυγές και οι παρακλήσεις μας μπορεί να είναι ένθερμες και αγωνιώδεις, θα είναι μάταιες, γιατί θα στερούνται το βασικό στοιχείο της πίστης ότι ο Θεός είναι και είναι οτι έχει αποκαλύψει ο ίδιος οτι είναι. Όταν όμως αρχίζουμε με την αναγνώριση της δύναμης του Θεού, τότε μπορούμε να δηλώσουμε με ασφάλεια την αδυναμία μας, γιατί απλά τοποθετούμε την αδυναμία μας δίπλα στην εξουσία Του και η αντίθεση αυτή τείνει να γεννήσει θάρρος.

Στη συνέχεια, όπως προσευχόμαστε, η υπόσχεση του Θεού έρχεται στο μυαλό μας, μεταφέρεται εκεί από το Άγιο Πνεύμα. Μπορεί να μην μπορούμε να σκεφτούμε κάποια ιδιαίτερη υπόσχεση που να ταιριάζει ακριβώς στην περίπτωση, αλλά μπορούμε να θυμηθούμε ότι *'Πιστός ο λόγος και άγιος κάθε αποδοχής, ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς'* (Α΄ Τιμ. 1:15) και ότι ο ίδιος *'έδωσε τον εαυτό του εξαιτίας των αμαρτιών μας, για να μας ελευθερώσει από τον παρόντα πονηρό αιώνα, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και Πατέρα μας'* (Γαλ. 1:4) και γνωρίζουμε ότι αυτό εμπεριέχει κάθε άλλη υπόσχεση, διότι *'αυτός, που τον ίδιο του τον Υιό δεν λυπήθηκε, αλλά τον παρέδωσε για χάρη όλων μας, πώς και μαζί μ' αυτόν δεν θα χαρίσει σε μας τα πάντα,'* (Ρωμ. 8:32).

Τότε θυμόμαστε ότι ο Θεός μπορεί να μιλήσει για εκείνα τα πράγματα που δεν είναι, σαν να ήταν. Δηλαδή, αν ο Θεός δώσει μια υπόσχεση, αυτή είναι τόσο έγκυρη σαν να έχει εκπληρωθεί ήδη. Και έτσι, γνωρίζοντας ότι η απελευθέρωσή μας από το κακό είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού (Γαλ. 1:4), υπολογίζουμε τη νίκη σαν να ήταν ήδη δική μας και αρχίζουμε να ευχαριστούμε τον Θεό για τις *'πιο μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις'* Του. Καθώς η πίστη μας αρπάζει αυτές τις υποσχέσεις και τις κάνει πραγματικές, δεν μπορούμε παρά να υμνήσουμε τον Θεό για την θαυμάσια αγάπη Του και ενώ το κάνουμε αυτό, το μυαλό μας μεταφέρεται εξ ολοκλήρου από το κακό και η νίκη είναι δική μας. Ο Κύριος Ιησούς θέτει ενέδρες ενάντια στον εχθρό. Η απόδοση επαίνου δείχνει στον Σατανά ότι έχουμε πάρει ενισχύσεις και καθώς έχει δοκιμάσει τη δύναμη της

βοήθειας που μας έχει δοθεί, γνωρίζει ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα σε αυτή την περίπτωση και έτσι μας αφήνει. Με αυτό απεικονίζεται η δύναμη της προτροπής του αποστόλου:

‘Μη μεριμνάτε για τίποτε· αλλά, σε κάθε τι, τα ζητήματά σας ας γνωρίζονται στον Θεό με ευχαριστία διαμέσου της προσευχής και της δέησης.’ (Φιλιπ. 4:6)

Δούλοι και Ελεύθεροι

Η δύναμη της πίστης για την κατάκτηση της νίκης μπορεί να φανεί και από μια άλλη ομάδα χωρίων της Γραφής, τα οποία είναι εξαιρετικά πρακτικά. Πρώτον, ας γίνει κατανοητό ότι ο αμαρτωλός είναι δούλος. Ο Χριστός είπε: *‘καθένας που πράττει την αμαρτία, είναι δούλος της αμαρτίας’* (Ιωαν. 8:34). Ο Παύλος λέει επίσης, τοποθετώντας τον εαυτό του στη θέση ενός μη αναγεννημένου ανθρώπου: *‘Επειδή, ξέρουμε καλά ότι ο νόμος είναι πνευματικός· εγώ, όμως, είμαι σαρκικός, πουλημένος κάτω από την εξουσία της αμαρτίας.’* (Ρωμ. 7:14). Ένας πουλημένος είναι δούλος· ο άνθρωπος που πουλιέται κάτω από την αμαρτία είναι δούλος της αμαρτίας. Ο Πέτρος προβάλλει το ίδιο στοιχείο, όταν, μιλώντας για διεφθαρμένους ψευδοδιδασκάλους, λέει: *‘οι οποίοι τούς υπόσχονται ελευθερία, ενώ οι ίδιοι είναι δούλοι της διαφθοράς· δεδομένου ότι, από όποιον κάποιος πέφτει νικημένος, γίνεται και δούλος του.’* (Β΄ Πέτρου 2:19).

Το κυρίαρχο χαρακτηριστικό του δούλου είναι ότι δεν μπορεί να κάνει αυτό που θέλει, αλλά είναι υποχρεωμένος να εκτελεί το θέλημα κάποιου άλλου, ανεξάρτητα από το πόσο ενοχλητικό μπορεί να είναι. Ο Παύλος αποδεικνύει έτσι την αλήθεια του λόγου του ότι αυτός, ως σαρκικός άνθρωπος, ήταν σκλάβος της αμαρτίας. *‘Επειδή, δεν γνωρίζω εκείνο που κάνω· για τον λόγο ότι, εκείνο που θέλω, δεν το κάνω, αλλά εκείνο που μισώ, αυτό κάνω.’*, *‘Όμως, τώρα δεν το κάνω αυτό πλέον εγώ, αλλά η αμαρτία που κατοικεί μέσα μου. Επειδή, ξέρω ότι μέσα μου (δηλαδή, μέσα στη σάρκα μου) δεν κατοικεί αγαθό· επειδή, το να θέλω, βρίσκεται κοντά μου, το να κάνω, όμως, το καλό, δεν το βρίσκω· επειδή, δεν κάνω το αγαθό, που θέλω· αλλά, το κακό, που δεν θέλω, αυτό κάνω. Και αν εγώ κάνω εκείνο που δεν θέλω, δεν το εργάζομαι πλέον εγώ, αλλά η αμαρτία που κατοικεί μέσα μου.’* (Ρωμ. 7:15, 17-19).

Το ότι ο άνθρωπος είναι δούλος αποδεικνύεται από το γεγονός ότι η αμαρτία τον εξουσιάζει και παρότι όλοι όσοι διαπράττουν αμαρτία είναι δούλοι της αμαρτίας, η δουλειά αυτή γίνεται ανυπόφορη όταν ο αμαρτωλός είχε μια γεύση της ελευθερίας και την επιθυμεί αλλά δεν μπορεί να σπάσει τις αλυσίδες με τις οποίες είναι δεμένος στην αμαρτία. Η αδυναμία του μη αναγεννημένου ανθρώπου να κάνει ακόμη και το καλό που θα ήθελε να κάνει έχει ήδη φανεί από το Ρωμ. 8:7,8 και το Γαλ. 5:17.

Πόσοι άνθρωποι έχουν με τη δική τους εμπειρία αποδείξει την αλήθεια αυτών των γραφών. Πόσοι έχουν αποφασίσει ξανά και ξανά και οι ειλικρινείς τους αποφάσεις έχουν αποδειχθεί μπροστά στον πειρασμό τόσο αδύναμες όσο το νερό. Δεν είχαν καμία δύναμη, και δεν ήξεραν τι να κάνουν και δυστυχώς, τα μάτια τους δεν ήταν επάνω στον Θεό, τόσο όσο ήταν πάνω στον εαυτό τους και στον εχθρό. Η εμπειρία τους, είναι αλήθεια, ήταν μια συνεχής πάλη ενάντια στην αμαρτία, αλλά ταυτόχρονα ήταν και μια συνεχής ήττα.

Είναι αυτή μια αληθινή χριστιανική εμπειρία; Υπάρχουν μερικοί που φαντάζονται ότι είναι. Γιατί, λοιπόν, ο απόστολος, με αγωνία ψυχής, φώναξε: *‘Ω, ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ· ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού τού θανάτου;’* (Ρωμ. 7:24). Είναι αληθινή χριστιανική εμπειρία αυτή που βιώνει ένα σώμα θανάτου τόσο φοβερή ώστε η ψυχή να αναγκάζεται να φωνάζει για απελευθέρωση; Όχι, φυσικά.

Και πάλι, ποιος είναι αυτός που, απαντώντας σε αυτή την ειλικρινή έκκληση, αποκαλύπτεται ως ο λυτρωτής; Λέει ο απόστολος: *‘Ευχαριστώ τον Θεό διαμέσου τού Ιησού Χριστού τού Κυρίου μας.’*. Σε ένα άλλο μέρος λέει για τον Χριστό:

‘Επειδή, λοιπόν, τα παιδιά έγιναν κοινωνοί σάρκας και αίματος, κι αυτός παρόμοια έγινε μέτοχος από τα ίδια, για να καταργήσει, διαμέσου τού θανάτου, αυτόν που έχει το κράτος τού θανάτου, δηλαδή, τον διάβολο, και να ελευθερώσει εκείνους, όσους εξαιτίας τού φόβου τού θανάτου ήσαν σε ολόκληρη τη ζωή υποκείμενοι στη δουλεία.’ (Εβρ. 2:14,15)

Και πάλι, ο Χριστός διακηρύσσει την αποστολή Του:

‘Πνεύμα Κυρίου τού Θεού είναι επάνω μου· επειδή, ο Κύριος με έχρισε για να ευαγγελίζομαι στους φτωχούς· με απέστειλε για να γιατρέψω τους συντριμμένους στην καρδιά, να κηρύξω ελευθερία στους αιχμαλώτους, και άνοιγμα δεσμητηρίου στους δεσμίους.’ (Ησ. 61:1).

Το τι είναι αυτή η δουλειά και η αιχμαλωσία έχει ήδη παρουσιαστεί. Είναι η δουλειά της αμαρτίας - η δουλειά του να υποχρεώνεσαι να αμαρτάνεις, ακόμη και ενάντια στη θέλησή σου, από τη δύναμη των κληρονομικών και επίκτητων πονηρών τάσεων και συνηθειών. Ο Χριστός μας ελευθερώνει από μια αληθινά χριστιανική εμπειρία; Όχι, φυσικά. Τότε η δουλειά της αμαρτίας, για την οποία ο απόστολος διαμαρτύρεται στο έβδομο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους, δεν είναι η εμπειρία ενός παιδιού του Θεού, αλλά του δούλου της αμαρτίας. Ο Χριστός ήρθε για να ελευθερώσει ανθρώπους από αυτή την αιχμαλωσία, δεν ήρθε για να μας ελευθερώσει, κατά τη διάρκεια αυτής της ζωής, από τον πόλεμο και τους αγώνες, αλλά από την ήττα· για να μπορούμε να είμαστε ισχυροί στον Κύριο και στη δύναμη της ισχύος Του, ώστε να μπορούμε να ευχαριστούμε τον Πατέρα 'ο οποίος μας ελευθέρωσε από την εξουσία του σκότους, και μας μετέφερε στη βασιλεία του αγαπητού Υιού του' με το αίμα του οποίου έχουμε λύτρωση.

Πώς πραγματοποιείται αυτή η απελευθέρωση; Με τον Υίο του Θεού. Λέει ο Χριστός: 'Αν εσείς μείνετε στον δικό μου λόγο, είστε αληθινά μαθητές μου· και θα γνωρίσετε την αλήθεια, και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει.', 'Αν, λοιπόν, ο Υιός σας ελευθερώσει, θα είστε πραγματικά ελεύθεροι.' (Ιωάν. 8:31,32,36). Αυτή η ελευθερία έρχεται σε όλους όσους πιστεύουν, διότι σε εκείνους που πιστεύουν στο όνομά Του, δίνει την 'εξουσία να γίνουν παιδιά του Θεού'. Η ελευθερία από την καταδίκη έρχεται σε εκείνους που είναι εν Χριστώ Ιησού (Ρωμ.8:1) και ενδύονται τον Χριστό με πίστη (Γαλ. 3:26,27). Ο Χριστός κατοικεί στις καρδιές μας μέσω της πίστης.

Πρακτικά Παραδείγματα της Απελευθέρωσης από την Αμαρτία

Ας δούμε τώρα μερικά παραδείγματα της δύναμης της πίστης που μας ελευθερώνει από την αμαρτία. Παραθέτουμε το Λουκά 13:10-17:

'Και το Σάββατο δίδασκε σε μια από τις συναγωγές· και νάσου, μια γυναίκα που είχε πνεύμα ασθένειας δέκα οκτώ χρόνια, και ήταν κυρτωμένη, και δεν μπορούσε να σηκωθεί εντελώς όρθια. Ο Ιησούς, βλέποντάς την, φώναξε, και της είπε: Γυναίκα, είσαι ελευθερωμένη από την ασθένειά σου. Και έβαλε επάνω της τα χέρια· και αμέσως ανορθώθηκε, και δόξαζε τον Θεό. Και απαντώντας ο αρχισυνάγωγος, επειδή αγανακτούσε ότι ο Ιησούς θεράπευσε κατά το Σάββατο, έλεγε στο πλήθος: Υπάρχουν έξι ημέρες, στις οποίες πρέπει να εργάζεστε· μέσα σ' αυτές, λοιπόν, να έρχεστε να θεραπεύεστε, και όχι κατά την ημέρα του Σαββάτου. Ο Κύριος, λοιπόν, απάντησε σ' αυτόν, και είπε: Υποκριτή, κάθε ένας από σας δεν λύνει το βόδι του κατά το Σάββατο ή το γαϊδούρι του από τη φάτνη, και φέρνοντάς το το ποτίζει; Και αυτή, που είναι θυγατέρα του Αβραάμ, την οποία, δέστε, ο σατανάς την έδεσε δέκα οκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτό το δέσιμο κατά την ημέρα του Σαββάτου; Και ενώ αυτός έλεγε αυτά, ντροπιάζονταν όλοι οι εναντίοι του· και ολόκληρο το πλήθος χαιρόταν για όλα τα ένδοξα έργα, που γίνονταν απ' αυτόν.'

Ας προσπεράσουμε την επίκριση του υποκριτή ηγέτη και ας σταθούμε στο θαύμα. Η γυναίκα ήταν δεμένη· εμείς, μέσω του φόβου του θανάτου, είμαστε κάτω από δουλειά καθ όλη τη διάρκεια της ζωής μας. Ο Σατανάς έδεσε τη γυναίκα· ο Σατανάς έχει επίσης βάλει παγίδες στο δρόμο μας και μας έχει οδηγήσει σε αιχμαλωσία. Εκείνη δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να ανυψώσει τον εαυτό της· ενώ εμάς οι ανωμαλίες μας έχουν κυριεύσει, έτσι ώστε να μην μπορούμε να κοιτάξουμε προς τα πάνω (Ψαλμ. 40:12). Με μια λέξη και ένα άγγιγμα ο Ιησούς ελευθέρωσε τη γυναίκα από τις αδυναμίες της· εμείς έχουμε τον ίδιο φιλεύσπλαχνο Άγιο Αρχιερέα τώρα στους ουρανούς, ο οποίος συναισθάνεται τις ασθένειές μας και ο ίδιος λόγος Του μπορεί να μας ελευθερώσει από το κακό.

Για ποιο λόγο καταγράφηκαν τα θαύματα των θεραπειών τα οποία εκτελούσε ο Ιησούς; Ο Ιωάννης μας δίνει την απάντηση. Δεν ήταν απλώς για να δείξει ότι μπορεί να θεραπεύσει την ασθένεια αλλά για να δείξει τη δύναμή Του πάνω στην αμαρτία (Δες Ματθ. 9:2-8). Ο Ιωάννης λέει:

'Και πολλά άλλα θαύματα έκανε ο Ιησούς μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα σε τούτο το βιβλίο. Τούτα, όμως, γράφηκαν, για να πιστέψετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε ζωή στο όνομά του.' (Ιωαν. 20:30,31).

Βλέπουμε επομένως ότι καταγράφονται για να αποτελέσουν μαθήματα της αγάπης του Χριστού, της θέλησής Του να προσφέρει ανακούφιση και της εξουσίας Του πάνω στα έργα του Σατανά, ανεξάρτητα από το αν αυτά είναι πάνω στο σώμα ή είναι πάνω στην ψυχή. Ένα ακόμα θαύμα να δούμε σε αυτό το πλαίσιο και αρκεί. Είναι αυτό που καταγράφεται στο τρίτο κεφάλαιο των Πράξεων. Δεν θα αναφέρω ολόκληρη την περιγραφή αλλά ζητώ από τον αναγνώστη να παρακολουθήσει προσεκτικά με την Αγία Γραφή του.

Ο Πέτρος και ο Ιωάννης είδαν στην πύλη του ναού έναν άνδρα ηλικίας άνω των σαράντα ετών, που ήταν χλωτός από τη γέννησή του. Ποτέ δεν είχε περπατήσει. Επαιτούσε και ο Πέτρος, ωθούμενος από το Πνεύμα, θέλησε να του δώσει κάτι καλύτερο από το ασήμι ή τον χρυσό. Είπε: *‘Στο όνομα του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, σήκω επάνω και περπάτα. Κι αφού τον έπιασε από το δεξί χέρι, τον σήκωσε· κι αμέσως στερεώθηκαν οι βάσεις και τα σφυρά των ποδιών του· και αφού αναπήδησε, στάθηκε όρθιος και περπατούσε· και μπήκε μαζί τους μέσα στο ιερό, περπατώντας και πηδώντας και δοξάζοντας τον Θεό.’* (Πραξ.3:6-8).

Αυτό το αξιοσημείωτο θαύμα πραγματοποιήθηκε σε κάποιον τον οποίο όλοι γνώριζαν, προκάλεσε δε έναν μεγάλο ενθουσιασμό στους ανθρώπους και όταν ο Πέτρος είδε την έκπληξή τους, συνέχισε εξηγώντας με ποιον τρόπο έγινε το θαύμα:

‘Και βλέποντας ο Πέτρος, αποκρίθηκε στον λαό: Άνδρες Ισραηλίτες, γιατί θαυμάζετε γι’ αυτό; Ή, γιατί ατενίζετε σε μας, σαν, από δική μας δύναμη ή ευσέβεια, να κάναμε να περπατάει αυτός; Ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο Θεός των πατέρων μας, δόξασε τον Υιό του, τον Ιησού, που εσείς παραδώσατε ... τον αρχηγό τής ζωής, τον θανατώσατε, τον οποίο ο Θεός ανέστησε από τους νεκρούς, για τον οποίο εμείς είμαστε μάρτυρες. Και διαμέσου τής πίστης στο όνομά του, αυτόν που βλέπετε και γνωρίζετε, το δικό του όνομα στερέωσε· και η πίστη, που ενεργείται διαμέσου αυτού, έδωσε σ’ αυτόν τούτη την τέλεια υγεία μπροστά σε όλους εσάς.’ (εδ.12-16).

Ας κάνουμε τώρα την εφαρμογή. Ο άνθρωπος *‘ήταν χλωτός από την κοιλιά τής μητέρας του’*, ανίκανος να βοηθήσει τον εαυτό του. Επιθυμούσε να περπατήσει, αλλά δεν μπορούσε. Ομοίως, όλοι εμείς μπορούμε να πούμε με τον Δαβίδ: *‘Δες, είχα συλληφθεί με ανομία, και με αμαρτία με γέννησε η μητέρα μου.’* (Ψαλμ. 51:5). Ως εκ τούτου, είμαστε από τη φύση μας αδύναμοι έτσι ώστε να μην μπορούμε να κάνουμε τα πράγματα που θα θέλαμε να κάνουμε. Όπως κάθε χρόνος της ζωής αυτού του ανθρώπου αύξανε την αδυναμία του να περπατήσει καθώς αύξανε το βάρος του σώματός του, ενώ τα άκρα του δεν γίνονταν ισχυρότερα, έτσι και η επαναλαμβανόμενη διάπραξη της αμαρτίας, καθώς μεγαλώνουμε στην ηλικία, ενισχύει τη δύναμή της πάνω μας. Για τον άνθρωπο αυτό, ήταν παντελώς αδύνατο να περπατήσει· αλλά το όνομα του Χριστού, μέσω της πίστης σε αυτό, του έδωσε τέλεια ευρωστία και τον ελευθέρωσε από την αναπηρία του. Έτσι κι εμείς, μέσω της πίστης που προέρχεται από Αυτόν, μπορούμε να γίνουμε πλήρεις και να μπορέσουμε να κάνουμε αυτό που μέχρι τώρα ήταν αδύνατο. Γιατί τα πράγματα που είναι αδύνατα για τον άνθρωπο είναι δυνατά για τον Θεό. Είναι ο Δημιουργός. *‘Δίνει ισχύ στους εξασθενημένους, και αυξάνει τη δύναμη στους αδύνατους.’* Ένα από τα θαύματα της πίστης, όπως εκδηλώθηκε μέσα στον βίο άξιων ανθρώπων της αρχαιότητας, είναι ότι *‘ενδυναμώθηκαν από ασθένεια’*.

Από τα παραδείγματα αυτά βλέπουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός ελευθερώνει από τη δουλεία όσους τον εμπιστεύονται. Ας εξετάσουμε τώρα πως μπορεί να διατηρηθεί αυτή η ελευθερία.

Έχουμε ήδη δει ότι από τη φύση μας είμαστε όλοι υπηρέτες της αμαρτίας και του Σατανά και ότι μόλις υποταχούμε στον Χριστό, απελευθερωνόμαστε από τη δύναμη του Σατανά. Λέει ο Παύλος: *‘Δεν ξέρετε ότι σε όποιον παριστάνετε τον εαυτό σας δούλους για υπακοή, είστε δούλοι εκείνου στον οποίο υπακούτε: Ή της αμαρτίας για θάνατο ή της υπακοής για δικαιοσύνη.’* (Ρωμ. 6:16). Έτσι, λοιπόν, μόλις απελευθερωθούμε από τη δουλεία της αμαρτίας, γινόμαστε υπηρέτες του Χριστού. Πράγματι, η ίδια η πράξη της απελευθέρωσης μας από τη δύναμη της αμαρτίας, απαντώντας στην πίστη μας, αποδεικνύει την αποδοχή του Θεού να μας έχει ως υπηρέτες Του. Γινόμαστε, πράγματι, δούλοι του Χριστού· αλλά αυτός που είναι ο δούλος του Κυρίου είναι ένας ελεύθερος άνθρωπος, επειδή είμαστε προσκεκλημένοι σε ελευθερία (Γαλ. 5:13) και όπου υπάρχει το Πνεύμα του Κυρίου, υπάρχει ελευθερία (Β΄ Κορ. 3:17).

Και τώρα έρχεται και πάλι η σύγκρουση. Ο Σατανάς δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει τον δούλο του τόσο εύκολα. Έρχεται, οπλισμένος με το μαστίγιο του σκληρού πειρασμού, για να μας οδηγήσει ξανά στην κυριαρχία του. Γνωρίζουμε από την προσωπική μας θλιβερή εμπειρία ότι είναι πιο ισχυρός από εμάς, και ότι χωρίς βοήθεια δεν μπορούμε να τον αντισταθούμε. Φοβόμαστε όμως τη δύναμή του και φωνάζουμε για βοήθεια. Τότε θυμόμαστε ότι δεν είμαστε πλέον υπόδουλοι στον Σατανά. Έχουμε υποτάξει τον εαυτό μας στον Θεό και μας δέχτηκε ως υπηρέτες Του. Έτσι μπορούμε να πούμε μαζί με τον Ψαλμωδό: *‘Ναι, Κύριε! Επειδή, είμαι δούλος σου· είμαι δούλος σου, γιος τής δούλης σου· εσύ έλυσες τα δεσμά μου.’* (Ψαλμ. 116:16). Αλλά το γεγονός ότι ο Θεός έχει λύσει τα δεσμά που ο Σατανάς είχε βάλει πάνω μας - και το έχει κάνει αυτό αν πιστεύουμε ότι έχει κάνει - αποδεικνύει ότι ο Θεός θα μας προστατεύσει, γιατί φροντίζει για τους δικούς Του και έχουμε τη διαβεβαίωση ότι αυτός που έχει ξεκινήσει το καλό έργο μέσα μας *‘θα το επιτελέσει μέχρι την ημέρα του Ιησού Χριστού’* (Φιλιπ. 1:6). Έχοντας αυτή τη σιγουριά γινόμαστε ισχυροί για να αντισταθούμε.

Και πάλι, εάν έχουμε προσφέρει τους εαυτούς μας για να γίνουμε δούλοι του Θεού, είμαστε οι δούλοι Του, ή με άλλα λόγια, είμαστε στα χέρια Του όργανα δικαιοσύνης. Διαβάστε το Ρωμ. 6:13-16. Δεν είμαστε αδρανείς, άψυχες, αναισθητες μηχανές, όπως αυτές που χρησιμοποιούν οι αγρότες, που δεν έχουν καμία φωνή ως προς τον τρόπο με τον οποίο θα χρησιμοποιηθούν· αντιθέτως είμαστε ζωντανά, ευφυή όργανα, τα οποία έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν την εργασία τους. Ωστόσο, ο όρος "όργανο" σημαίνει ένα εργαλείο - κάτι που τελεί υπό τον έλεγχο του τεχνίτη. Η διαφορά ανάμεσα σε εμάς και τα εργαλεία ενός μηχανικού είναι ότι εμείς μπορούμε να επιλέξουμε ποιος θα μας χρησιμοποιήσει και σε ποια υπηρεσία θα χρησιμοποιηθούμε· από τη στιγμή όμως που έχουμε κάνει την επιλογή και έχουμε υποταχθεί στα χέρια του τεχνίτη, πρέπει να αφευθούμε πλήρως στα χέρια του, όπως είναι το εργαλείο που δεν έχει φωνή για το πώς θα χρησιμοποιηθεί. Όταν παραδινόμαστε στον Θεό, πρέπει να είμαστε στα χέρια Του όπως ο πηλός στα χέρια του κεραμέα, ώστε να μπορεί να κάνει μαζί μας αυτό που Εκείνον ευχαριστεί. Η βούλησή μας είναι να επιλέξουμε αν θα του επιτρέψουμε ή όχι να δουλέψει μέσα μας αυτό που είναι καλό.

Αυτή μας η στάση, όταν πια την κατανοήσουμε πλήρως, να γίνουμε δηλαδή όργανα στα χέρια του Θεού, είναι μια θαυμάσια βοήθεια για τη νίκη της πίστης. Γιατί, παρατηρήστε, τι θα κάνει ένα όργανο αν εξαρτάται εξ ολοκλήρου από το πρόσωπο στο χέρι του οποίου είναι. Εδώ, για παράδειγμα, υπάρχει ένα καλούπι \. Είναι αρκετά αθώο από μόνο του, όμως μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο για τους χειρότερους σκοπούς, όσο και για αυτά που είναι χρήσιμα. Εάν είναι στα χέρια ενός πονηρού ατόμου, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή πλαστών νομισμάτων. Είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για κανένα καλό σκοπό. Αλλά αν είναι στα χέρια ενός έντιμου, ενάρετου ανθρώπου, δεν μπορεί να προκύψει κάτι κακό. Ομοίως, όταν ήμασταν δούλοι του Σατανά, δεν κάναμε κανένα καλό (Ρωμ. 6:20), αλλά τώρα που έχουμε παραδοθεί στα χέρια του Θεού, γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει καμία αδικία σε Αυτόν και έτσι ένα όργανο στα χέρια Του δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για κακό σκοπό. Η παράδοσή μας στον Θεό πρέπει να είναι τόσο πλήρης όσο ήταν στο παρελθόν στον Σατανά, επειδή ο απόστολος λέει:

‘Ανθρώπινα μιλάω, εξαιτίας της αδυναμίας της σάρκας σας. Επειδή, καθώς παραστήσατε τα μέλη σας δούλα στην ακαθαρσία και στην ανομία για την ανομία, έτσι τώρα να παραστήσετε τα μέλη σας δούλα στη δικαιοσύνη για αγιασμό.’ (Ρωμ. 6:19).

Το όλο, λοιπόν, μυστικό της υπερνίκησης έγκειται στο να παραδοθούμε πλήρως τον Θεό με ειλικρινή επιθυμία να κάνουμε το θέλημά Του· μετά, στη γνώση ότι με την παράδοσή μας, μας δέχεται ως δούλους Του· και στη συνέχεια, στη διατήρηση αυτής την υποταγής μας σε Αυτόν, αφήνοντας τους εαυτούς μας στα χέρια Του. Συχνά η νίκη μπορεί να κερδηθεί μόνο επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά, *‘Ναι, Κύριε! Επειδή, είμαι δούλος σου· είμαι δούλος σου, γιος της δούλης σου· εσύ έλυσες τα δεσμά μου.’* Αυτός είναι απλά ένας εμφαιτικός τρόπος να λές, *‘ω Κύριε, έδωσα τον εαυτό μου στα χέρια σου ως όργανο δικαιοσύνης· ας γίνει το θέλημά Σου και όχι οι επιταγές της σάρκας’*. Όταν όμως μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμη αυτής της γραφής και να αισθανθούμε πράγματι ότι είμαστε υπηρέτες του Θεού, θα έρθει αμέσως η σκέψη: *‘Λοιπόν, αν είμαι πράγματι ένα όργανο στα χέρια του Θεού, δεν μπορεί να με χρησιμοποιήσει για να κάνω κάτι το κακό, ούτε μπορεί να μου επιτρέψει να κάνω το κακό εφ’όσον παραμένω στα χέρια Του. Πρέπει να με συγκρατήσει, να με φυλάξει από το κακό, γιατί δεν μπορώ να φυλάξω μόνος μου τον εαυτό μου. Και θέλει να με κρατήσει μακριά από το κακό, γιατί έχει δείξει την επιθυμία Του και επίσης τη δύναμή Του να εκπληρώσει την επιθυμία Του, δίνοντας τον εαυτό Του για μένα. Γι’ αυτό θα μείνω μακριά από αυτό το κακό.’* Όλες αυτές οι σκέψεις μπορούν να περάσουν από το μυαλό ακαριαία και μετά μαζί τους θα πρέπει να έρθει κατ’ ανάγκην μια αίσθηση χαράς ότι θα μας κρατήσει μακριά από το φοβερό κακό. Αυτή η ευχαρίστηση είναι φυσικό να εκφραστεί με ευχαριστία προς τον Θεό, και ενώ ευχαριστούμε τον Θεό, ο εχθρός αποσύρεται από τον πειρασμό του και η ειρήνη του Θεού γεμίζει την καρδιά. Στη συνέχεια, διαπιστώνουμε ότι η χαρά της πίστης υπερτερεί κατά πολύ όλης της χαράς που προέρχεται από την εντρύφηση στην αμαρτία.

Όλα αυτά αποτελούν εφαρμογή των λόγων του Παύλου: *‘Καταργούμε, λοιπόν, τον νόμο διαμέσου της πίστης; Μη γένοιτο· αλλά, ορθώνουμε τον νόμο.’* (Ρωμ. 3:31). Το να ‘καταργηθεί’ ο νόμος [με την αρχαία έννοια του ότι τίθεται σε αχρηστία – δεν χρησιμοποιείται] δεν είναι να το ίδιο με το να ακυρωθεί, γιατί κανένας δεν μπορεί να ακυρώσει το νόμο του Θεού, όμως ο Ψαλμωδός λέει ότι έχει τεθεί σε αχρηστία (Ψαλμ. 119:126, εβραϊκό κείμενο). Το να αχρηστέψει κάποιος τον νόμο του Θεού είναι κάτι περισσότερο από το να ισχυριστεί ότι δεν θα έχει καμία συνέπεια από αυτόν· δείχνοντας με τη ζωή του ότι θεωρεί ότι δεν θα έχει καμία συνέπεια. Ένας άνθρωπος καθιστά το νόμο του Θεού άχρηστο όταν δεν του επιτρέπει να έχει ισχύ πάνω στη ζωή του. Εν ολίγοις, αχρήστευση του νόμου του Θεού σημαίνει παραβίασή του· όμως ο νόμος παραμένει ο ίδιος είτε τηρείται είτε όχι. Η αχρήστευσή του επηρεάζει μόνο το άτομο.

Επομένως, όταν ο απόστολος λέει ότι δεν καταργούμε τον νόμο του Θεού μέσω της πίστης, αλλά αντίθετα τον ορθώνουμε, εννοεί ότι η πίστη δεν οδηγεί σε παραβίαση του νόμου αλλά στην υπακοή. Όχι, δεν πρέπει

να πούμε ότι η πίστη οδηγεί στην υπακοή, αλλά ότι η ίδια η πίστη υπακούει. Η πίστη ορθώνει το νόμο στην καρδιά. *‘Είναι δε η πίστη, πεποίθηση γι’ αυτά που ελπίζονται’*. Εάν το πράγμα που ελπίζουμε είναι δικαιοσύνη, η πίστη το ορθώνει. Η πίστη δεν οδηγεί σε αντινομισμό, αλλά αντίθετα είναι το μόνο πράγμα που είναι αντίθετο με τον αντινομισμό. Δεν έχει σημασία πόσο ένας άνθρωπος μπορεί να υπερηφανεύεται στο νόμο του Θεού. αν απορρίπτει ή αγνοεί την πίστη στον Χριστό, δεν βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση από τον άνθρωπο που άμεσα προσβάλλει το νόμο. Ο άνθρωπος της πίστης είναι ο μόνος που τιμά πραγματικά τον νόμο του Θεού. Χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσουμε τον Θεό (Εβρ. 11:6)· με αυτήν, όλα είναι δυνατά (Μάρκος 9:23).

Ναι, η πίστη πραγματοποιεί το αδύνατο και είναι αυτό ακριβώς που ο Θεός απαιτεί να κάνουμε. Όταν ο Ιησούς του Ναυή είπε στον Ισραήλ: *‘Δεν θα μπορέσετε να λατρεύετε τον Κύριο’*, είπε την αλήθεια, παρότι ήταν γεγονός ότι ο Θεός τους είχε ζητήσει να τον υπηρετούν. Δεν είναι μέσα στις δυνατότητες κανενός να πράττει δικαιοσύνη, όσο και αν το επιθυμεί (Γαλ. 5:17). Επομένως, είναι λάθος να λέμε ότι το μόνο που θέλει ο Θεός από εμάς είναι να κάνουμε ότι καλύτερο μπορούμε. Όποιος δεν κάνει τίποτα καλύτερο από αυτό δεν θα κάνει τα έργα του Θεού. Όχι. Πρέπει να κάνει καλύτερα από ότι μπορεί να κάνει. Πρέπει να κάνει αυτό που μόνο η δύναμη του Θεού που εργάζεται μέσω αυτού μπορεί να κάνει. Είναι αδύνατο για έναν άνθρωπο να περπατήσει πάνω στο νερό, όμως ο Πέτρος το έκανε πράξη όταν κοίταξε με πίστη στον Ιησού.

Δεδομένου ότι όλη η δύναμη στον ουρανό και στη γη είναι στα χέρια του Χριστού και αυτή η εξουσία είναι στη διάθεσή μας, όταν μάλιστα ο ίδιος ο Χριστός έρχεται να κατοικήσει στην καρδιά με πίστη, τότε δεν υπάρχει περίπτωση ο Θεός να κάνει λάθος όταν απαιτεί από εμάς να κάνουμε το αδύνατο· διότι *‘τα αδύνατα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για τον Θεό.’* (Λουκάς 18:27). Ως εκ τούτου, μπορούμε να πούμε με θάρρος: *‘Ο Κύριος είναι βοηθός μου, και δεν θα φοβηθώ, τι θα μου κάνει ο άνθρωπος’* (Εβρ. 13:6).

Τότε *‘ποιος θα μας χωρίσει από την αγάπη τού Χριστού; Θλίψη ή στενοχώρια ή διωγμός ή πείνα ή γυμνότητα ή κίνδυνος ή μάχαιρα; ... Σε όλα αυτά, όμως, υπερνικούμε, διαμέσου εκείνου που μας αγάπησε.’* (Ρωμ. 8:35,37). *‘Επειδή, είμαι πεπεισμένος ότι, ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχές ούτε δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε κάποια άλλη κτίση, θα μπορέσει να μας χωρίσει από την αγάπη τού Θεού, η οποία υπάρχει στον Ιησού Χριστό τον Κύριό μας.’* (εδ. 38,39).